

AFFEDİLEMEYENLER

PHILIPPE DJIAN

AYRINTI

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Biarritz'de doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* (1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı, aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Maudit Manège*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar. "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili, tümcelerindeki sadelik, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve ayrıntılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Cinsellik başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, aralıklar, oluş) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve sıradan dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye türe içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, nitekim Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984) [*Erojen Bölge*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002]; *37,2° Le matin* (1985); *Maudit manège* (1986) [*Eşiktekiler*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001]; *Échine* (1988) [Betty Blue, Çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 3. Baskı, 2013]; *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993); *Frictions* (2003) [*Sürtüşmeler*, Çev. Aylin Yengin, Can Yay., 2005]; *Impuretés* (2005); *Doggy Bag, Saison 1* (2005); *Impardonables* (2009); *Incidences* (2010); "Oh..." (2012).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Affedilemeyenler

Philippe Djian

Ayrıntı: 776
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 77

Affedilemeyenler
Philippe Djian

Kitabın Özgün Adı
Impardonnables

Fransızca'dan Çeviren
Çağdaş Ekin Şişman

Son Okuma
Ahmet Büke

© Editions Gallimard, Paris, 2009

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: İstanbul, 2014
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-812-9
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Affedilemeyenler

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

GALLERİN RUHU EJDERHA
Niall Griffiths

LANETLİ
Chuck Palahniuk

Burada olmadığına emindim. Patti Smith'in o muhteşem, kısık ve ağlamaklı sesinden *Pastime Paradise*'ı dinliyordum ve kızarmaya başlamış, hâlâ ısıtan yaz sonu güneşinin altında ağır ve heyecanlı bir hâlde, burada olmadığını bile bile Alice'in uçağının inmesini gözlüyordum.

Normalde bu türden önsezilerim yoktu –neredeyse azarlanırdım bu yüzden– fakat o sabah Judith'i kızımızın uçakta olmadığı konusunda ve eti sipariş etmeden önce biraz daha beklemek üzere uyarmıştım. Ne münasebetle? Bunu açıklayamamıştım. Judith, Alice bize en azından bir telefon ederdi diye düşünüyordu.

Bilmiyordum, omuz silktim. Karım kesinlikle haklıydı. Yine de bir dakika geçer geçmez Alice'in gelmeyeceğine kendimi yeniden ikna etmişim.

Uçak indiğinde, Roger onun iki gündür eve gelmediğini haber verdi. Hiçbir şey söylemedim ve annelerinin yokluğundan hemen hemen hiç üzüntü duyar gibi bir halleri olmayan ve esneme gayretindeki ikizleri öptüm.

"Oldukça geniş zamanınız var" dedi bana. "Bu onlara iyi gelecektir."

Şehirden gelen çocuklar çoğunlukla beyaz tenli, gözlerinin altı geniş morluklarla kaplı hâlde olurlardı ve bu iki küçük de bu düzenin dışında değildi.

Roger, bir sırrını açıklarmışçasına, bu küçük kızların sorumluluğunun da ötesinde, artık çok yorulduğunu söyledi. Bunu söylemesine gerek yoktu. Kim görse durumunun iyiye gitmediğini anlayabilirdi.

"Hımm" dedim. "Bu seferki nedir? Film mi? Bir tiyatro oyunu mu?"

"Ne olduğunun ne önemi var Francis. Şu ya da bu sebepten olması umurumda değil. Yoruldum artık Francis. Gitsin, cehenneme kadar yolu var."

Kesinlikle çok sabırlı olduğunu göstermişti ama iyi olması için onu yüreklendirmekten başka bir şey yapamıyordum, kendimce, bu çift ayrılırsa ikizlerin kimde kalacağı konusunun büyük adımlarla yaklaşan hayaletini görüyordum; iki yıl önce, yepyeni bir başlangıç yapmak üzere, romantik bir seyahat sırasında Judith'le benim yaşadığımıza benzer bir tecrübeyi yaşamak üzere olduklarını görüyordum.

Altmış yaşında, artık bazı şeylerden bahsedilmesini istemiyordum. Huzur istiyordum. Kitaplar okumak, müzik dinlemek, sabah sabah dağda veya plajda dolanmak istiyordum. Çocuklarla ilgilenmek, Judith'in de hatırlatmaktan çekinmediği gibi kendi kanımdan olduklarını bildiğim hâlde, artık fiiliyatta bana hiç o kadar da ilginç gelen bir iş değildi. Alice'le ve kardeşiyle ilgilenmiştim; eskiden ve bana öyle geliyordu ki, tüm olası tecrübeler dizisini ve bugünkü genç moruk halimi kışkırtmaya elverişli tüm tecrübeleri tamamlamıştım. İşin aslı, artık hiçbir şey yazmıyor olsam da zamanım kıymetliydi.

Böylece, sonuçta, yemeğin sonuna doğru, bana, kızlar bahçeyi talan etmeden onları okyanus kenarına doğru gezintiye çıkarma görevi verildiğinde, suratımı buruşturmaktan kendimi alamadım çünkü ben hemencecik dizimde bilgisayarımla büromun hoş alacakaranlığına, yani ellerimi başımın gerisinde birleştirmiş hâlde koltuğuma yerleşmek niyetindeydim – ah, ne kadar isterdim, mümkünse bir klinikte burnuma tüpler takılıyken geleceğine, ölüm o an gelsin de şaşırtsın beni– ve tüm bu hayaller en tepeden aşağı düşer gibi suya düşüyor, tamamen kayboluyordu. Bunu sebebi, annelerinin terk ettiği sekiz yaşındaki bu iki kız çocuğuna duyulan şefkatti. Onlara tatlı almayı teklif ettim ve ben Alice'i aramaya çalışırken onlar beni dışarıda beklediler; Alice cevap vermedi.

~

"Eh pekâlâ, Roger, inan bana ben senin tarafındayım. Onu tanıyorum, biliyorsun. Ama iki gün nedir ki? 48 saat sadece, hı? Pekâlâ... Öyleyse... Daha beterini de yapmıştı, değil mi? Belki de şimdiden telaşa düşmek yersiz..."

Söylediklerim güven verici görünmek istiyordu. Benim dahi, hiç haber almadan, yani Alice'ten haber almadan geçen şu iki sıkıntılı gün yüzünden endişelenmem için hiçbir sebebim yoktu; uyandığımda onun uçaktan inmediğine emin olmam dışında. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum ama bu ruh hâlinden kurtulamıyordum. Alice bazen tam bir hafta boyunca ortadan kayboluyordu. Öyleyse neden bu iki gün, bende tedirgin edici bir belirsizlik uyandırıyordu?

"Bahse girerim hafta sonuna kalmadan ondan haber alacağız" diye ekleyerek bitirdim.

Yanılma şansım azdı. Alice asla aklını tamamen kaçırmazdı. Bir bankacıyla evlenmemiş miydi? Allah bilir müzisyenlerle, serserilerle ve esrarkeşlerle dolanıyordu bir zamanlar. Bir banka müdürünü böyle bir yığının arasında ayırt edebilmek için epey aklı başında olmak gerekiyordu. Düğünlerinin oldu-

ğu gün, ona "bize müthiş bir korku yaşattın sen" diye açıkladım. Cevap olarak sadece acımasız bir bakış fırlattı bana.

~

Ertesi gün, Roger, bana Alice'in kalçalarında ve göğüslerindeki izlerden bahsetti. Çok iyi uyumamıştım. İkizler kâbus görmüştü ve Roger tavsiyem üzerine 4mg Rohypnol almıştı. "İzler diyorsun öyle mi?" Sürekli gittiğim manavdaki fazla olgunlaşmış birkaç mangoyu yoklarken kaşlarımı çattım. "Nasıl yani, nasıl izler Roger?"

Bütün öğleden sonra bunun üzerine düşündüm. Kendi kendime, acaba bir gün beni kendisi için endişelenmekten kurtaracak mı diye sorup duruyordum. İyiye gidiyor gibi görünmüyordu. Roger ona birçok kez ulaşmaya çalıştı; başaramadı.

Akşam karanlığı çökerken, rüzgâr çıktı ve Roger güneşliği katlamama ve uğuldayan karanlık gökte uçuşan her bir şeyi, hatta evin duvarında, sert rüzgârın kaba bir şekilde yolmakta ve kellesini uçurmakta olduğu sarmaşık yapraklarını toplamama yardım etti. Deniz feneri kocaman, kara, etkileyici yağmur bulutlarını süpürüyordu.

Judith fırtınadan hemen önce eve vardı. San Sebastian'dan geliyordu. "Fırtına, San Sebastian'dan buraya doğru ilerliyordu" diye açıkladı. İkindi üzeri gökte şimşekler patlamıştı.

İkizler birbirlerine iki su damlası kadar benziyorlardı ve bir parmağının yarısını kaybetmiş olan Anne-Lucie ayağa fırlayıp mayosunu giymeye gideceğini söyledi. Verilmiş bir söz sözdü. Dışarıda, okyanus boyunca dalgalarla beraber beyaza çalan bir yığın köpük yükseliyor ve kumsalı çevreleyen palmiyelerin dibine doğru saçılıyordu. Duyulmak için bağırmak gerekiyordu. Roger hepten sersemlemiş bir hâlde görünüyordu.

Akşam, havuz çok büyük bir kalabalığı karşılamıyordu –hele o gün hiç kimseyi– ve hepimiz büsbütün coşmuş olan okyanusa doğru açılan camın karşısına yerleştik. Gösteri şahaneydi; deniz

serpintisinin bir ucundan öbür ucuna ilerleyen bir istimbotun önünde bulduk kendimizi.

Judith şaşırmış gibiydi. "Roger, sana cevap olarak diyebilirim ki, Alice'in akıllı biri olduğunu düşünüyorum. Her haltı yediğimiz yaşları geçti. Ona güvenelim bence. Hava almaya ihtiyacı var, anlıyorsun. Bu onun için bir zorunluluk. Neden illa bunu çok kötü karşılayacakmışız?"

Judith'e tamamen katıldığımı gösterircesine kafamı sallarken bir gözüm de ortaya çıkmakta gecikmiş Lucie-Anne'ın üzerindeydi.

"Bunda bir kötülük olduğunu düşünmem hatalıydı değil mi?" dedi Roger inlercesine bir sesle. "*Bunda bir kötülük olduğunu düşünmem hatalıydı değil mi Judith?*"

Bakışlarımı fark etti. Hiçbir zaman kızım sanki bir melekmiş gibi davranmamıştım. Onun aptalca hareketleri umumi bir şöhrete sahipti. Böyle bir ortamda, hiçbir şey saklanamaz. Neden dolayı kendimi suçlayabilirdim bilmiyordum.

"Bana bu şekilde bakma lütfen. Çocuklarıma iyi bir eğitim verdiğimi düşünüyorum. Bunun uğruna sayısız gecelerimi günlerimi adadım. İyiyle kötünün farkını onlara öğretebilmek için. Aylar, yıllar, Roger. Bak dostum, ben hiçbir şeyin sorumlusu değilim."

Bacağını burktuğunu görür görmez Anne-Lucie'yi havuzdan çıkarmak için yerimden kalktım. Biraz yüzmek için onu babasına bıraktım.

Altmış yaşıma girecektim. Doktorlar dünyaya kazık kakmam için olabildiğince sık yüzmemi ve sağlıklı beslenmemi tavsiye ediyorlardı. Yerine getirebileceğim iki talimat.

~

Bir hafta sonra, polise haber vermeye karar verdik. Büyük akıntılar yaklaşıyordu. Roger artık tek kelime etmiyordu. Mümkün olan bütün telefon görüşmelerini yapmıştık, arkadaşlarına, arkadaşlarının da arkadaşlarına sorduk, hatta ondan

çok hoşlanmayanlarına dahi; kimse bir şey bilmiyordu, son 10 gün içinde onu gören, onunla konuşan yoktu, nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Judith yeniden San Sebastian yoluna düştü ve ben de neredeyse bir hafta boyunca Roger ve kızlarla baş başa kaldım. Açlıktan ölmeye niyetlenmiş olup olmadığını merak ediyordum. 30 yaşlarındaydı ve saçları dökülmeye başlamıştı.

"Hayatını kazanmanın zor olduğunu söylemiyorum sana, Roger. Bir kadını kaybetmenin kolay olduğunu söylüyorum. Arada ufacık bir fark var. Gözünü açıp artık onun burada olmadığını görmelisin, onu kaybettik."

Bazen onu bir yerde yalnız bırakıyordum ve iki üç saat sonra aynı yerde buluyordum; işsiz güçsüz ve yarı uyuklar halde. O buna kuşkusuz, savaşmak diyordu.

Tüm bir sabahı polis dedektifleriyle geçirmiştik; buradan bir şey ummanın yersiz olduğunu anlamak için yeterince uzun bir süre. Bu kadınlar, adamlar akşamları evlerine gidiyorlar ve kendi sorunlarıyla, eşleriyle, çocuklarıyla, komşularıyla karşılaşıyorlardı. Asli görevleri olarak umurlarında olsa bile, bize Alice'i getirmek için kanepelerinden fırlamaya hazır olmalarını da beklemiyorduk.

Bana gelince, tedirginliğe yenik düşmüştüm. Saatler tamamen gelişigüzel biçimde uzayıp gidiyordu. İkizlerle dışarı çıkıyordum. Döndüğümüzde babalarını çoğunlukla kanepeye yayılmış halde buluyorduk, ölü gibi yığılma demek daha doğru olur.

Ben yemek pişiriyordum; Judith, son aylarda fiyatı hızla artan sahilde bir satış yapmak üzere kıyının öte tarafındaki seyahatini uzatmak zorunda kalmıştı. Gökyüzü, kuşku uyandıran bir haldeydi. Alice. Kızım. Sürekli onu düşünüyordum. Bazı sahneler tamamen gözümün önündeydi. Yemek pişirmek mesela. Ona yemek pişirmeyi ben öğretmiştim. Beraber oturduğumuz iki sene boyunca – talihsiz kaza ve Judith'le evlendiğim gün arasında bir zaman– ona biberli omlet, ateşte böbrek yah-

nisi gibi bazı temel tarifleri öğreterek yaşam sınavımızı hafifletmeye çabaladım. Konuşabilmiştik. Birbirimizi boğmamayı başarmıştık. Müthiş bir başarı.

Bir dedektif tuttum. Roger masrafı paylaşmayı teklif etti ama kabul etmedim. Beş yüz metre ötemde oturan ve okul zamanlarından tanıdığım güvenilir bir kadını, Anne-Marguerite Lemo'yu seçtim bu iş için.

Çevremden sorup soruşturarak edindiğim bilgilere göre, Anne-Marguerite mesleğinin en iyisiydi. Derhal onu görmeye ve bizim mevzudan bahsetmeye gittim.

En az kırk yıl olmuştu görüşmeyeli, eski hatıraları paylaştık, kendi hayatlarımızdan bahsetmek için birkaç dakikamızı ayırdık. Bir oğlu vardı. Eşi bir kalp krizi sonucu ölmüştü. Artık çok da genç olmayan bir özel detektif için fena sayılmayacak kalçalara sahipti.

Anne-Marguerite, 96 yazında karımın ve bir kızımın vefat ettiği kazadan haberdardı. Gazeteler bu olaydan uzun süre bahsetmişti. Baş sağlığı dileklerine teşekkür edip esas konudan bahsettim.

Başlangıç ikin iki bin avro verdim. Eski arkadaşlığımızdan dolayı paranın yarısından fazlasını almayacağını söyledi. Abartıyordu. O eski zamanlarda herkes herkesi düzüyordu. Şehir merkezinde, bir sigorta firmasıyla ortak kullanımda olan büronun penceresine yağmur damlaları düşerken, o titizlikle bir takım notlar aldı.

"Alice'i bulmak için sabırsızlanıyorum" dedi el sıkışırken.

Nihayet bir nebze canlılık. Sonunda, bana içten gülümseyen biri. Enerji dolu bir tokalaşma olmuştu.

Anne-Marguerite Lémo. Komşum sayılır. Dünya mutluluk verici rastlantıların olduğu ufacık bir kasabadan başka neydi ki?

~

Roger, birkaç gün sonra Paris'e döndü. Onu durdurmaya çalışmıyordum, aksine onu desteklemiştim. İkizlere göz kulak

olma işini, onun, sıkıntımı sağlam bir biçimde arttıran bunaltıcı dostluğuna tercih ediyordum.

Birbirimizle olabildiğince az haberleşmek üzere anlaştık ve iki Xanax verip çok zayıf bir dostluğun göstergesiymişçesine sırtına hafifçe vurduktan sonra ona uçağa giderken eşlik ettim.

Küçük kızlar için Judith'ten daha iyi bir büyükanne olamazdı –ona tapıyorlardı– ve böylece akşam okumasını yapma sorumluluğunu alacak kişi olmama şansına sahiptim, Judith evde olduğu zamanlarda.

Judith tüm Concha Koyu'nu satmak üzere miydi bilmiyorum ama çok fazla ortalıkta görünmüyordu. Döndüğünde, bizde ne var ne yok onu soruyordu. Giderken de bana çeşitli talimatlar veriyordu.

Çalışmaktan bitkin düşmüş gibi görünüyordu. Aramızdaki her türden cinsellik, hiç yok denecek kadar azalmıştı.

Onlara Bridget Jones'un Günlüğü'nü okuyordum, sahneyi derin bir sessizlik kaplayıp bu sessizlik bana gerisin geri nefesimi tutarak çıkmamı emredene kadar.

Gece olup da yalnız kaldığımda, Anne-Marguerite'i arama ihtiyacıma karşı direnmiyordum; eğer o aramadıysa bunun yeni bir haber yok demek olduğunu biliyordum ve o da benim aptalca telefon edişlerimden rahatsız olmuş ya da sinirlenmiş gibi değildi; aksine büyük bir ilgi gösteriyordu. Bu yüzden ona minnettardım. Saatler saatlere eklenircesine, uzun uzadıya Alice'den söz etmeye ihtiyacım vardı. İsmini telaffuz etmek onu koruyordu sanki.

Basında, ortadan kayboluşundan ilk kez söz edilişi kanımı dondurdu ve telefonum durmaksızın çalmaya başladı. Bu ortam habere susamıştı ve ülkenin aktör ve aktrislerinin yarısı –diğer yarısı henüz değil– kulağıma uzun sızlamalar doldurmaktan hoşlanıyorlardı sanki. Gökyüzü basıktı. Telefonu yüzlerine her kapatışımda ikizlerin üzerime çevrilmiş bakışlarıyla şaşkınlık içerisinde karşılaşıyordum ve gözlerinin önünde annelerinin ortadan kayboluşunu onlara hatırlattığım için –ka-

fam neredeydi acaba– içten içe kendime bağırıyordum, tabii telefonum yeniden titreşmeye başlayana kadar.

Öğleden sonra, telefonun titreşimini kapattım –zil seslerini uzun zaman önce silmiştim. Tüm bu yakınmalar, gözyaşları, bir süre sonra sağır, kasvetli ve benim hiç ihtiyacımın olmadığı tekdüze bir şarkıya dönüşüyordu.

Öğle yemeklerini unutmamın özrü olarak koca bir kâse tahıl ve pirinç patlağıyla dolu, zengin bir ikindi kahvaltısı hazırladım; kızlar burada kalırken dolabı bunlarla ve tabii UHT yarım yağlı sütle doldurarak akıllılık etmiştim.

Anne-Marguerite'in oğlu hapisteydi. Bana bundan, krepleri çevirerek hazırlamakta olduğum şu ikindi kahvaltısı sırasında bahsetmişti. Omuz silkti. Kötü gitmiş bir hırsızlık işi. Tava boş bir hâlde ısınır ve tüterken bir an kuşkulu bir gözle baktım ona, acı çekmeyi sevmek dışında başa gelebilecek en kötü şey anne ve baba rolü. Örnekler saymakla bitmez, öyle değil mi?

"Gazeteyi açarken sizi düşündüm" diyerek devam etti. "Bu, atlatılması zor bir dönem olsa gerek Francis."

Öyleydi. Gazeteler olsun ya da olmasın. Dostlarla ya da dostlar olmadan. Telefon ha var ha yok, fark etmiyordu.

~

Kızımın geçmişi –günlerce süren sorgulamalarla beraber– polisleri, kızımın son zamanlarda duygusal hayatını ve iş hayatını dolduran sarsıcı dönemlerden geçtiği ya da kızımda bir kaçış isteği olduğu fikrine itiyordu.

Bana belirttiklerine göre, bu durum araştırmaları askıya almak demek değildi fakat hiçbir aşama kaydedilmemişken ve yeni verilerin yokluğu söz konusuyken, bu noktada bilgi toplamada ilerlenemeyeceğini anlamalıydım. Aramaya devam etmek mi? Elbette aramaya devam edeceklerdi. Aksi ve huysuz görünerek hiçbir şey elde edemeyecektim. Kim bir kısırdöngüden hoşlanırdı ki? Bu hikâyede, çabuk ve mutlu bir sona ulaşmayı kim istemez? Hangi polis bana kızımı sağ salim geri getirme işini ciddiye almaz?

Bana bu söylevi çeken dedektif sinirimi zıplattı çünkü kızımın *hayatının* tehlikede olma ihtimalini henüz düşünmemiştim. "Bir saniye Anne-Mar., bunu düşünmemiştim. En azından tam olarak bilinçli bir şekilde değil. Bunu nasıl aklıma getirecek gücü bulabilirdim ki? Sizi mahvedecek, yok edecek bir şeyi nasıl aklınıza getirebilirsiniz?"

Anne-Marguerite başını salladı. Üç ay boyunca Paris'te bilgi toplamıştı ve katıksız bir başarısızlıkla geri dönmüştü. Kendimi gerçekten yalnız hissetmeye başlıyordum. İkizlerin varlığı –ki Roger hâlâ sarsılmış hâldeki görünüşüyle yeniden aramıza dönmekte epeyce gecikiyordu– bu sınanmanın zorluğunu hafifletiyordu; yine de Anne-Marguerite bizi ziyaret ederken ve işleri tamamen kontrolü altına almışken bile doğru düzgün bir soluklanamıyordum; onların varlığından, katılmak zorunda olmaksızın onların konuşmalarının o sağaltıcı gürültüsünden çok az verim alabiliyordum.

Bu sıkıcı durumu, Judith'e; onun simgesel yokluğuna, bana yardımcı olmaya gelme kaygısının yok denecek kadar az oluşuna borçluydum.

On yıllık evlilik bizi sersemleştirmişti, onu da beni de. Yavan bir yorgunluk. Bize ne olduğunu doğru düzgün açıklamakta beceriksiz hâldeydik. Narkoz verilmiş gibi. Bunu tarif etmeyi başaramıyorduk ama inkâr eder bir hâlimiz de yoktu.

O, kolayca ortadan kaybolabiliyordu. Üstelik git gide daha da fazla. Artık bu uzun süren ortadan kayboluşları pek nadiren de olmuyordu ve açıklamalarını hoş görüyordum, çalışma saatlerinin ayrıntılarını öğrenmeye çalışmıyordum. Aramıza çekilen yıkılmaz duvarı keşfetmenin afallamışlığı içerisindeydim. Göz göze bakışmak artık bir işe yaramıyordu. Gittiğinde, ona iyi yolculuklar diliyordum. Beni arayacağına söz veriyordu. Arıyordu da-baltayı taşa vurmamaya dikkat ederek elbette.

Ne olursa olsun, beni ikizlerle tek başıma bırakmak belden aşağı vurmak gibi bir şeydi. Kendimi içinde bulduğum o gergin ve sıkıntılı hâllerdeyken hele. Fakat bunu ona söyleyecek olan ben değildim.

O akşam, akşam yemeğini bir cidre lokantasında* İspanyol tüccarlarla yemiş ve bir türlü daha erken ayrılamamıştı oradan.

"Geleceğini haber vermek zorunda değildin" dedim. "Seni beklediler."

"Huysuz bir herifin hakkından gelemedim bir türlü."

"Onları uyutana kadar akla karayı seçtim, senin aramandan sonra."

"Mecburen geciktim. Kestirmeden dolaşacağı garantiydi. İyi yapmamış mıyım?"

Kapı çalındı. Anne-Marguerite gerisin geri gitmek istedi, onu rahatsız ettiğini düşünüyordu fakat ısrar ettim ve onları tanıştırdım.

Anne-Marguerite ya da eskiden A.M. diye seslendiğim –oğlu da ona böyle sesleniyordu– Anne-Mar ikizlerle beraber her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmeye geliyordu ve Judith'in bakışlarında bir parıltı fark ettim, bir parlama anıydı, dedektif dostuma yönelmiş bir kızgınlık ve keşfetme bileşimi bir şeydi bu.

~

Elli yaşındayken de Judith her zamanki gibi arzulanan türdendi, kesinlikle –bense hâlâ öyle olup olmadığımdan emin değildim. Aslında onun, Johanna'nın –Alice'in annesinin– yerine geçmesini istemekle büyük bir hata etmiştim ve işte kaçıklığımın bizi sürüklediği nokta; karşı konulamaz, ölümcül bir uzaklık, Judith'in ve benim evrimleşmesini gözlemlediğimiz ağır bir ölüm cezası, bir hatanın ilerlemesiyle büyülenmiş ve kötürüm hale gelmiş bir son.

A.M. benim hikâyelerimin karşısında biraz gerilmiş gibi görünüyordu fakat acının insanı ne derece sersemlettiğini de

* *Cidre*, elma suyunun fermantasyonuyla elde edilen alkollü içecek, elma şarabı. Metinde *cidrerie* olarak geçen kelime, bu içeceğin bulunduğu bar ve lokantalara verilen ad. (ç.n.)

biliyordu –ona inanmam gerekiyordu– ve dolayısıyla beni daha fazla bitkin hâle getirmeyi reddediyordu.

Alice 21 gündür ortalıkta yoktu, mide yanmalarıma bir son vermek için günlük 160 mg'lık pantoprazol ilacımı yuttum.

A.M. tekrar Paris'e gitmişti, yeni yollar araştırmak için fakat en ufak bir başarı sözkonusu değildi.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Eğer bu işin bittiğini düşünüyorsanız bana söyleyin A.M. Bunu bilmeyi isterim. Dinleyin, eğer bir şey öğrendiyseniz, en ufak bir şey, bana söyleyin. Sadece bir izlenim olsa dahi."

"Henüz bitmiş bir şey yok, Francis. Bence bir kaçırılma sözkonusu. Size söylemiştim. Hayatta olduğuna eminim."

Bu söylediği benim için çok değerliydi: "*Alice'in hayatta olduğuna eminim.*"

Roger'i aramıştım. Ağlayış ve inleyişleriyle onu rahat bıraktım bir süre, sonra kızlarını almaya gelmesini istedim ondan. Neden mi? Ona açıklamalarda bulunmak zorunda mıydım? "Çünkü ben artık 20 yaşında değilim Roger. Elbette onları seviyorum. Elbette, onlara tapıyorum. Sorun burada değil." Ardından bir saat içerisinde Judith aradı Madrid'ten; bana kalpsizliğimden bahsetmek için. Ah bu kadının patavatsızlığı!

Ama ben yine de pes etmemiştim. Roger ertesi günün uçağıyla gelmişti ve ikizler bavullarını tıkıştırmakla meşgulken biz güçlükle birkaç kelam etmiştik. Telefondaki sızlanmalarını, inleyişlerini duyduktan sonra hayal ettiğim kadar bitkin bulmamıştım onu. Dudak kıvrımlarındaki acı dışında kötü bir görünüşü yoktu, solgunluğuysa tabiatından geliyordu.

Evin önünde, okaliptüsler derilerini döküyorlardı. Çocuklarını gelip alması için beni onu aramak zorunda bıraktığından dolayı kızgındım biraz ve ikizlerin geçen akşam düzenledikleri ve benim güçlükle atlattığım parti için alçaktaki dallara astıkları kağıt fenerlerin sallanışını izliyordum. Olga, ölmüş olan kızım da onların yaşındayken değişik şekillerde çok hoş fenerler yapardı. İşte, tam da ona has el becerisinden çıkmış bir fener.

Havaalanına doğru yola çıktıklarında, çekip gittiklerinde, başım öne eğik halde haksızlık edip etmediğimi sorguluyordum. Ne sessizlik ama! Aniden. Ne boşluk!

Nasıl da dört bir yanımı saran bir boşluk.

Ateş yaktım –hışırtıları duymak için, duvardan duvara danslarını izlemek için– ve genelde iyi bir tedavi olan Flannery O'Connor'ın mektuplarıyla beraber yerime yerleştim. Akşam oluyordu. İspanyol kıyıları çoktan karanlığa gömülmüştü ve bahçenin üzerinde ilk yıldızlar parıldıyordu. Fakat Alice'in ortadan kayboluşu, beni bunaltıyordu.

Güçsüzlük işkencelerin en kötüsüydü.

A.M. bunu biliyordu. A.M. bunu anlıyordu. Uğrama nezaketini gösteriyordu. Judith ve benim artık kusursuz bir aşkın peşinden gitmediğimizi ve benim biraz desteğe ihtiyacım olduğunu şüphesiz anlamıştı; geçirdiğim fırtınaları, yolumu kesen kasırgaları da hesaba katıyordu.

"Hâlâ çok güzel bir kadın" diye belirtti. "Şahane göğüsler."

"Kesinlikle. Bildiğim kadarıyla, hiç bebek emzirmemiş. Bu, durumu açıklıyor."

Bize birer Bloody Mary hazırlamak için kalktım, o buna bayılırdı.

Cezaevinden, oğluna uğradığı o üzücü ziyaretlerin birinden dönüyordu, roller tuhaf biçimde değişmişti ve deyim yerindeyse ona omuz verme sırası bendeydi. Hali hazırda, artık onun hakkında, Jeremy Lemo hakkında her şeyi biliyordum. Onunla hiç karşılaşmadan onu bir kalabalığın içinde ayırt edebilirdim.

~

A.M.'ye cezaevindeki görüşme odasında eşlik ettiğim gün, annesinin bana tarif ettiği yüz ile gerçek hâli arasındaki benzerlikten afallamış halde kalakaldım bir an.

Ona gelince, bana kuşku dolu gözlerle bakıyordu. Kaşları güzelce çatılmıştı, yirmi beş olduğu bilinen yaşından daha genç görünüyordu.

A.M. saçındaki her bir beyaz telin sorumlusunun oğlu olduğunu söyledi. Elimi sıkmayı reddettikten sonra annesini orospu yerine koyar gibi davranmıştı ve A.M. ile ben, can sıkıntısıyla, okyanustan esen bir batı rüzgârı tarafından karşılanarak geldiğimiz gibi arabama doğru geri dönüyorduk.

Kabuklarımızdan sıyrılmıştık. Aslında, oğlunun bizi sevgili sanması bizi güldürmüştü.

~

A.M. benim yaşlarımdaydı. Kendi yaşımda bir metresim olmasından ne çıkarım olabilirdi, hele ki, hayallerimi her biri birbirinden daha iştah kabartıcı hayat dolu kadınlar doldururken... Öte yandan, bununla ilgili olarak en son Philip Roth kitabı da moralimi epeyce bozmuş, sonraki günler boyunca neredeyse beni ölüme terk etmişti.

A.M. hiç de tiksindirici değildi. Yaşlılık tiksindiricilik demek değildi. Bedeni artık herhangi bir sinyal göndermiyordu ya da en azından bana doğru göndermiyordu. Derinde bir yerlerde sakladığı enerjisi sönmüş gibi görünüyordu. Fakat bu, çirkin olduğu yahut kötü koktuğu anlamına gelmez, dürüst olalım.

Düzgün bir kişiliği vardı. Yetmişlerde çekilmiş bazı fotoğraflarda Juliette Greco'ya –ameliyatsız burunlu haline– benziyordu.

~

Judith ev satma işinden epey zevk alıyordu. Şu an oturduğumuz evi de on yıl önce bana satmıştı, emlak ticaretindeki iş bitirici yeteneğine şahitlik edebilirdim. A.M.'nin araştırma işinde olduğu gibi Judith de kendi işinde ustaydı. Tüm iyi işler onun elinden geçiyordu. Ülkeyi avucunun içi gibi biliyordu ve işinin de ehliydi. Rusça ve İspanyolca biliyordu. Ural Dağları'ndan ya da bozkırlardan bavulları parayla dolu halde birileri geliyordu –kendimi gırtlaklama riskiyle beraber onları,

evde bazen günlerce ağırlamak zorunda kalıyordum– ve o, müşterinin dilinde konuşarak işini yapıyordu; bu arada Rusça onu daha konuşkan hale getiriyordu ve burada okyanusun köpüklerinin tadına varmaya, temiz havasını soluyup biraz rahat ve huzur bulmaya gelen doğulu kardeşlerimiz için başka hiçbir kuruluşun sunmadığı, reddedilemez, ideal bir hizmet veriyordu. Ruslar paralarını memnuniyetle saçıp savuruyorlardı. Belediye başkanı ve danışmanları ta St. Petersburg'a, dini pohpohlamak; burada tesis edilecek yatırımları ve falanca işlerdeki çıkarı övmek için gitmişlerdi. Sonuç olarak, Judith'in artık bana ayıracak pek vakti yoktu.

En nihayetinde, hiçbir şey onu randevu defterini doldurmaya zorlamıyordu. Ama biz de evliliğimizden bu yana en çetin zamanlardan geçiyorduk ve biraz geri çekilmeyi kabullenmiştik. Emlak işi San Sebastian'da büyük risklerle alevlenerek yayılıyordu.

O bu konuda düşündüğünde bana seyahatlerinden sigara getiriyordu. Bana bir sigara kartonu uzattı ve şöyle dedi: "Biliyorsun, şu kadın... Onunla herhangi bir sorunum yok fakat..."

"Hayır, dur biraz... Nereye varmak istediğini anlıyorum, sadece..."

"Aksine, bana çok uzak bir fikir bu."

"Mümkün olan her şeyi yaptı. Bunu biliyorum. Onu hiçbir şekilde suçlayamayız. Her şeyi yaptı, biliyorum. O gerçekten işinde çok iyi. İnan bana."

Aramızdaki gerilim, hâlâ çok şiddetli olmasa da, devamlı ve sık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Bu, onun kurduğu bir ilintinin mi yoksa bir hayal kırıklığının belirtisi miydi bilmiyordum. Kıyının öbür tarafındaysa briyantinli adam* yığınları vardı.

"Polisin daha iyi bir iş yaptığını mı düşünüyorsun? diye ekledim. Bir adımdan öteye geçebildiler mi?"

---

* İspanyolcada insan, erkek anlamlarına gelen *hombre* kelimesi kullanılmış. Hombres aynı zamanda İspanya'da bir kağıt oyunu anlamına geliyor. (ç.n.)

O benim yaşadığım sıkıntıyı herhangi birinden çok daha iyi anlıyordu, geçmiş dramlarımı da göz önünde bulunduruyordu, öyle ki, kendimce geliştirdiğim belirsizliklerle dolu üslubuma rağmen beni iyi idare ediyordu.

Kaybettiğim kadının yerini hiçbir kadının alamayacağına kendimi inandırmam biraz zaman almıştı. Dünyadan elini eteğini çekmiş bir münzevinin adımlarının hızıyla ışığa doğru yürüyordum, o kadar ki her şey –en azından esas olan şey– gözümün önünde, bana haber etmeden sessizce mahvoluyordu.

Basbayağı onu yıldırmıştım sanırım.

Bu sıralar şu şekilde düşünüyordum, hayatım dengesini kaybetmek üzereydi ve herhangi bir şeye doğru düzgün tepki verecek hâlde değildim, kızımın korkunç bir şekilde ortadan kayboluşu her geçen gün bir zehir damlası gibi kalbime doğru daha da yayılıyordu. Bir adam, iki kızını on iki yıl arayla kaybedebilir mi? Varılan nokta, kendi kendine böylesi bir bozguna uğramışlık hâli olabilir miydi?

Sadece bunu düşünmek bile beni ürpertmeye yetiyor da artıyordu bile. Çok iyi hayal edebiliyordum ki, aklı başında hiçbir kadın –ki Judith de kesinlikle öyleydi– benim gibi birini bulmayı ve işinden gücünden dönerken onun iç karartıcı dostluğuna eşlik etmeyi arzu etmez. Geceyi benimle geçirmek için eve dönmek zorunluluğunun olmadığını çok iyi anlayabiliyordum.

Onun yıldırmıştım. Bu kadar basitti işte.

Kuşkusuz beni hâlâ terk etmemiş olduğu için kendimi kutlamalıydım. Yine de hâli hazırda bu fikirden çok uzak değildim. Çıkıp okyanusa karşı birkaç nefes egzersizi yaptımsa da, bu, ciğerlerimi doldurmama yetmiyordu. Bazen, omuzlarımı ovmaya yanıma geliyordu.

Roger'i aramak zorundaydım, yoksa o beni aramıyordu. "Beni aramanı istiyorum, duyuyor musun? Yeni bir haber olmasa bile, beni aramanı istiyorum. En azından bunu yapabilirsin öyle değil mi? Bana hiçbir yeni gelişme olmadığını söylemek

için bile olsa, tamam mı? Oflayıp pufla istersen; ama sana ne diyorsam onu yap."

~

Polis, sonunda bir ay boyunca hiçbir haberin gelmemesinin iyiye işaret etmediğini kabul etti. "Bana bunu söylemek için mi geldiniz? diye sordum. İkiniz birden hem de?"

Artık doğru düzgün uyuyamıyordum, ancak kesik kesik uyuyabiliyordum. Gecelerim birbirini izleyen uyku ve uyanıklık anlarından ibaret on iki parçaya bölünmüştü. Nihayetinde gün içinde üç ya da dört defa uyukluyordum, kafamı bir yere koymaya göreyim; markette ya da bir barda yahut bir gazetecide...

İnsanlar neye üzüldüğümü biliyorlardı ve bazı satıcılar kafam göğsüme düşerken bana bir sandalye uzatıyor ve beni avutmaya çalışıyorlardı. Şehrin yarısı sırtımı sıvazlamaya uğraşır hâlde görünüyordu. Karımın ve kızımın ölümünü öğrendiklerinde, onlar adına tören yapmışlar, dualar etmişlerdi. Hatta ayin korosuyla beraber, bazıları dağdan sırf bu iş için inmiş gibiydi.

İçlerinden çoğu, Alice'in meslek yaşamından haberdardı – çok tatlı bir kız, çok iyi bir aktris, babasının gurur kaynağı olduğu kesin– ve kızımın özgeçmişini bana neredeyse ezbere anlatabilen ve üstelik kızımın hayatında daha az parlak olan dönemlerinin üzerinde de fazla oyalanmadan geçiveren güzel bir kadınla karşılaşmadığım tek bir gün bile olmuyordu.

"Neden arabanı da almıyorsun?" diye bir öneride bulundu Judith. "Alışverişi İspanya'da yaparsın."

"İspanya'dan ne almamı istersin?" diye cevap verdim.

Aslında, araba sürmeyi hiç istemiyordum. Aç da değildim, hem de hiç. Tek başıma olsaydım, yemek yemezdim. Bunu hiç düşünmemiştim. Eğer A.M. tek başıma olduğumu bilseydi, devam eden olası araştırmalarına bir ara verir ve sandviçler, hotdog, Çin ya da Hint yemeği ya da İtalyan, Yunan hatta Ja-

pon yemekleri getirirdi; koca bir parça zencefili rahatsız olmadan çiğnediğim sürece, aslında çok da önemli değildi, benim için fark etmiyordu.

Çok konuşmadığım için, genelde muhabbete yön veren A.M. oluyordu: Şans eseri, bir kaşalot kıyıya vurmuştu. Başka bir gün, paketlenip okyanusa atılmış bir kilo eroin bulunmuştu yahut yeni bir golf sahası açılmıştı. Rugby ekibinin fiziksel kondisyonu sözkonusuydu. Guardia Civil garnizonuna bir saldırı gerçekleşmişti. Fener kulesinin dibindeki çalılıklarda rast geldiğimiz eşcinseller vardı vesaire...

Bunlar dışında, bana oğlundan, hapisten çıkmasına az kalmış olan Jérémie'den bahsediyordu ve bu durum onu korkutuyordu biraz, çünkü bu oğlan kolay bir çocuk değildi. Bana kalırsa, tam bir deli fişekti bu çocuk.

A.M. oğlunun bizi birlikte görmesini istiyordu, oğlunun hapisten çıkana kadar annesi etrafındaki varlığımı kabul etmesini, annesinin yatacak birini değil bir arkadaş bulduğu fikrini kabullenmesini umuyordu.

Çıktığı gün, onu almaya gittim ve çok da fena geçmedi fakat benim aklım başka yerdeydi. Alice ortadan kaybolalı ne kadar zaman olmuştu? Bir buçuk ay mı? Perişan bir hâldeydim. Arabayla hız engellerinin üstünden atlayarak çam ormanları yoluna doğru giderken Jérémie bana şöyle bir baktı, ardından ağzından kaçırıverdi, evet uzun zaman oluyor, kırk beş gün.

Evlerinin önünde durdurdum arabayı. A.M. hemen girişteydi. Hemen bir selam verdim ve fırladım.

~

Jérémie bir benzinlik soygunundan alınmıştı. Bir kaza kurşunu sonucu, kasiyer tam göğsünden vurulmuştu.

Altı yıldır içerideydi. Dünyada en çok önem verdiği şey müzik-çalarıydı. Daha çok da İngiliz rock müziği dinliyordu.

"Söylesene ne zaman bir iş aramaya hazır hissedeceksin?" dedim ona. "Belki sana bir yararım dokunabilir."

"Sen kendi işine baksana" dedi.

A.M. ona biraz zaman tanımak istiyordu. Bu konuyu konuşmadan evvel birkaç hafta daha. Onun oğluydu sonuçta. Ona ne yapacağını söyleyecek olan ben değildim –hem aklım tamamen başka bir konuda; Alice'in kayboluşundayken farklı bir konu üzerine yoğunlaşamaz hâldeydim ve açıkçası onun ne yapması gerektiği hakkında benim de en ufak bir fikrim yoktu.

Bir sabah, erken saatlerde sahilde yürürken ve gündoğumunun nemli ve solgun beyazlığında kum tepelerine zorlukla tırmanırken onunla karşılaştım, kumda oturuyordu. Birkaç gündür ortalıkta dolanan köpek yavrusuna bir tahta parçası fırlattı.

"Zor olmalı. Senin yerinde olmak istemezdim" dedim.

Ben dönerken o hâlâ oradaydı. Köpek de öyle. Aşağıda minik dalgacıklar, o an sabahın aydınlığında ışıldayan kumun üzerinde ilerliyorlardı. Neredeyse gözleri kısıp bakmak gerekecekti.

"Gidip bir kahve almaya ne dersin?" diye bir öneri sundum. Karşı konulmaz biçimde Alice'ten bahsetme ihtiyacı duyuyordum ve bu konudan bahsetmek için bu çocuk bana, olan bitenden bihaber, el değmemiş geniş bir alan gibi görünüyordu.

Karşısına oturdum. "En son James Bond'daki halini ya da şu *Voici*'dekini* görmelisin" dedim ona.

Bazen, Alice'ten bahsederken iki ölünün görüntüsü onun görüntüsüyle birleşiyordu, hıçkırık tutuyordu beni ve hırıltı gibi bir ses çıkarıyordum ya da geğiriyordum, hatta iki büklüm oluyordum.

Jérémie, başkalarından farklı olarak, iki büyük kızın babası ve harika bir kadının, gözlerimin önünde hayatını kaybeden Johanna'nın eşi olduğum zamanları anımsadığımda karnımdan çıkıveren sesleri umursamıyor, kılını dahi kıpırdatmadı. Kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sormadı. "Biraz kruvasan alabilir miyim?" diye sordu bana. Sörf tahtalarıyla sudan çık-

* "Voici", Fransa'da haftalık çıkan magazin dergisi. (ç.n.)

mış sırılsıklam tipler, okyanus manzarasını seyre dalmak için taraçaya yerleşiyorlardı.

"İstediğini al, dedim. Tavrını hoş karşıladığımı söyleyemem. Elbette kızımı örnek olarak sunamam. Yine de hafifletici sebepler ortaya koyulabilir, bana öyle geliyor... Sence, öyle değil mi? Ayrıca bu, bilinen bir ortam, öyle değil mi, buradan ziyansız çıkmanın gerçekte imkânsız olduğu pekâlâ biliniyor. Çocuğunu alıp camdan fırlatmak daha iyi olmaz mıydı? Dalga geçiyorum."

Yavru köpeğe doğru, ona bir parça şeker vermek için eğildim ama Jérémie bunun dişlerine zarar vereceğini öne sürerek beni durdurdu. "Bunlar henüz süt dişleri, ahbap. Onları zaten kaybedecek" dedim ona.

"İyi, ne yaparsan yap, bana ne." diye cevap verdi.

Alice, en son uğradığında üzerinde "ABUSE OF POWER COMES AS NO SURPRISE"* yazan tişörtünü burada unutmuştu ama bana çok küçük geliyordu. Yıkanmış ve ütülenmişti tabii, temizlik ve deterjan kokusu vardı. Onun kokusundan hiçbir iz yoktu elbette.

Nasıl tahmin edebilirdim ki? Hali hazırda neredeyse iki ay oluyor. Dehşet verici.

Kafam basmıyordu. Aşağıdan karnımın üstüne varıyordu. Dayanamadığım için ellerimle sıkıştırmak zorundaydım.

Gazeteler onun ortadan kayboluşundan bahsetmeye devam ediyorlardı. Bazıları onun alkol tedavisi ya da Allah bilir daha başka bir türden bağımlılığın tedavisi için özel bir kliniğe gizlenmiş olduğuna inanmış haldeydi. Tüm bu kurumları sürekli teker teker aradım, hiçbir işe yaramadı.

Hiç yoktan, zamanla daha makul görünüyordu. İkizler, az çok onun ayaklarının yere basmasını sağlamıştı. Roger de olgunlaşmıştı. Eşinin sarsaklıkları ona artık daha da az keyif veriyordu, Anne-Lucie'nin iki parmak kemiğinin halının

* "Emniyeti suiistimal sürpriz sayılmaz" ya da "Gücün kötüye kullanılması şaşırtıcı değildir." (ç.n.)

üzerinde dönüp kırıldığı o meşhur geceden sonra, artık hiçbir işe el sürmeyeceğine ant içmişti.

Fidye için aranacağımı düşünüyordum. Tüm şehri yürüyerek bitirmek ve para dolu bir bavulla ormanın derinlerine dalmak istiyordum, sadece bunu istiyordum, yani bir işe yaramayı ama kimse aramıyordu.

Judith üst katta uyuyordu, genelde yemeği bitirmeden esnemeye başlıyordu. Sürekli gidişgelişleri onu tüketiyordu, beni de. Hararetli ve gergin bir dikkatle karıştırmadığım çantasından, yolculuklarının ne tür yolculuklar olduğuna ilişkin, yani muhtemel bir ihanete dair hiçbir şey çıkaramıyordum.

Hâlâ bir şeylere göğüs gerebilecek hâlim olup olmadığını düşünüyordum, eğer beynimin kızımın kayboluşu tarafından istila edilişi –bundan başka bir şey yoktu kafamda– kafamı tamamen işlemez hale getirmediyse bu detaylı aramalar sırasında ufak bir kıskançlık belirtisi göstereyim istiyordum, ama hiç de öyle olmuyordu, bu en azından ne yaptığımın farkındayım demekti.

O burada olmadığında, beni tek başıma bıraktığı için ona kızıyordum ama geri dönünce de varlığı bana sıkıntı veriyordu. İçinde bulunduğum bu sersemlemiş hâlden utanıyordum, ondan hemen gözlerimi kaçırıyordum. Tek kelimesinden benim dahi bir bok anlamadığım cümleler mırıldanıyordum.

Piyasadaki yükselme bu şekilde devam ederse San Sebastian'da bir oda tutmayı tasarlıyordu.

"Daha neler" dedim, bu iş giderek tuhaf bir hâl alıyor."

"Bilmiyorum Francis. Hiç bilmiyorum. Aylık bir oda tutmak bana otelde kalmaktan daha ucuza gelecek. Bu, bundan başka bir anlama gelmiyor."

"Bu kadarı yeterli. Sana söz veriyorum. Eğer benim kendimi biraz daha iyi hissetmem için bekleyebilirsen senin için de daha uyumlu, güzel bir hâl alacak işler. Gerçekten."

O buradayken, donuk kalmamanın bir yolunu bulmak zorundaydım yoksa derhal bakışlarının altında ezileceğimi tah-

min edebiliyordum. Özellikle de akşamları bana gözünü dikip uzun uzun bakmak için bastıran karanlıktan faydalanıyordu, bana kalırsa, sanki kelimeler alnıma yazılıyor ve o bunları okuyabiliyordu, hele bunu hiç istemiyordum.

Tekrar sigara içmeye başladığıma memnundum. Bunun telafisi için de bol bol yürüyordum. Artık benim için hiçbir kitabın ne yazmak ne okumak için bir ivedilik sözkonusuydu. Zamanım vardı. Nihayetinde bir gün, gün içerisinde bir an Jérémie'ye rastladım. Fark edilir biçimde büyüyen ve Jérémie'nin sahiplenmiş gibi göründüğü şu köpek de yanındaydı. Tahta parçaları ve kozalakların peşinden koşma konusunda çok yetenekliydi.

"Bulunduğun konumu anlıyorum" dedim ona. "Ama ben annenin benden istediği şeyi yapıyorum. Kabul etmek ya da etmemek sana kalmış. Tek yaptığım sana haber vermek."

"Bir kumarhanede ne bok yiyeceğim?"

"Bilmiyorum. Krupiyelik belki, hı? Ben biliyor muyum sanki?.."

Bir tahta parçasını döndürüp havaya attı ve hayvan havlayarak hızla sıçradı. "Gebereyim daha iyi", dedi. Fark etmez, dolunay, okyanusun üstünde dalgalanıyordu, çam ağaçlarını yıkıyor, yolun üzerine yansıyor ve sonra bahçelere buyur ediyordu kendini.

~

Oğlunun karşısında, bazı önlemleri almada yetersiz kaldığı hâlde, A.M., onun harekete geçme konusunda gösterdiği hevessizlik yüzünden çok üzülüyor, kendini harap ediyordu. Onun sözüne kendiminkini de katmamı bekliyordu ki, ben de öyle yapıyordum ama oğlu hiçbir şey duymak istemiyordu. Bu sorun nasıl çözülür bilmiyordum.

Sonunda derin bir iç çekti ve kabullendi. Özellikle baba olarak çok parlak sayılmazdım. Herhangi bir otorite sağlamak konusunda yetersizdim, Jérémie'nin meselesi ise benim yapabileceklerimi aşıyordu.

Judith'e göre, kendimi bu işe çok fazla kaptırmaktan kaçınmalıydım. İnternet arşivlerini araştırmıştı ve Jeremie'nin de yakalandığı şu soygun hikâyesi onun gözünde Jeremie'ye hiçbir sempati kazandırmıyordu. Kimin ateş ettiği önemli değil. Kasiyer ölmüştü sonuçta. Salağın biri bir benzinliği soymaya karar vermişti. Ben de bunu berbat bulmuyor muyum sanki?

Jérémie, Judith'in kalbini kazanamadığını hissediyordu ama kendini onun yerine koyduğunu ve kendisinin onda yarattığı tereddüdü anlayışla karşıladığını açıklıyordu.

O evde olduğunda, Jérémie bahçeye girmeye güçlükle cesaret edebiliyordu ve o da hiç yardımcı olmuyordu ama ben bu işe karışmak istemiyordum. Dolayısıyla çıkıyordum ve beraber bir sigara içimlik dışarıda duruyorduk. Çok konuşmuyorduk. Köpeğin, karanlıkta çığlık çığlığa kaybolan martıların ardından koşuşunu seyrediyorduk. Judith bana, onu bu şekilde yüzüstü bırakmama sebep veren çok mühim şeyin ne olduğunu soruyordu ve ben ona cevap vermekte güçlük çekiyordum.

Bu çocukla dostluk kurmaya çalışmak için hiçbir sebebim yoktu. Oysa ki hayatımın en kötü sınavlarından birini verdiğim şu sıralar bu makul görünüyordu.

Onun da kendi problemleri vardı, iyi gitmiyordu hayatı ve şu benzerlik –şu uğursuz ortak nokta– bazı şeylerin yükünü biraz olsun hafifletme gücüne sahipmiş gibi görünüyordu, her iki taraf için de bu işi daha az can sıkıcı, daha katlanılır hâle getirebilirmiş gibi görünüyordu. Kendi kadar berbat halde, kendi kadar hırpalanmış, kendi kadar kaybetmiş, ezilmiş birinin olduğunu görmek, güven verici değil midir?

Bir sabah A.M., Jérémie'nin altıncı yaş gününden birkaç gün sonra babasının, çocuğun kollarında öldüğünü söylediğinde, benim için bazı şeyler açığa kavuşmuştu. O an, sonunda bir hücrenin dibine tıkılmasına varan, yaşadığı tüm sıkıntıların başlangıcı olarak kabul edilebilir.

Judith'in bir mazeret söz konusu olduğunu düşündüğünden şüpheleniyordum, diye cevap verdim. Hamsi almak için

gündoğumuyla beraber kalktık– sabahın hafif sis perdesi civardaki karanlıkta kalmış tepeleri kaplamaktaydı. A.M. belli belirsiz omuz silkti– ne de olsa her şeyden evvel o bir anneydi.

Yaptığım hatalardan biri de Judith'le bir çocuk sahibi olmayı kesinlikle reddetmemdi. O bunu kabullenmişti ve ben de bugün bunun sonuçlarına katlanmak durumundaydım. Kalbini taşlaştırmıştım. Bazen duygusuzluk timsali bazı tavırları beni hayrete düşürüyordu –Jeremie'ye karşı takındığı tavır bunun en basit örneği– halbuki, bunun öncelikle sorumlusunun ben olduğumu, benim sersem unutkanlığımın buna yol açtığını unutuyordum.

Hamsileri konservelemek için A.M.'nin aileden gelen bir yöntemi vardı, ince tuzla kaplama; kalın kristal tuz değil, ince tuz, eti sertleşip kırmızılaşsın, tadı güzel olsun diye kat kat bir şekilde serpilir. Hemingway'ın –Nobel ödüllü bu arada– A.M.'nin annesine, hayatı boyunca bunlardan sipariş ettiğine dair, annesinin ona, en son Idaho'ya Ketchum'a olmak üzere, yıllar boyu sandıklarla 50 kavanoz gönderdiğine ve Ernstciğimizin, –Ernesto diye söz ediyorduk, Ernesto Hemingway'ın– bu son gönderilenin ücretini hiçbir zaman ödemediğine dair tamamen gerçek bir hikâyeden söz ediliyordu.

~

A.M. pek bilmediğimiz bir şeylerin peşinden giderken bizi yıkanması, ayıklanması, temizlenmesi, kavanozlara konması vs. gereken elli kilo hamsiyle baş başa bıraktı, işlerinden çok fazla bahsetmiyordu. Jérémie'nin yarı uyur hâlde orada olduğunu fark edince bir çeşit ani tedirginlik hissine kapıldım. Dönerken arabada uyumuştu. Elli kilo hamsiyle tek başıma uğraşmak da beni pek memnun etmiyordu.

Gün doğuyordu. Kahve hazırladım. Ben de yirmi beş yaşındayken böyle miydim? Azcık cesur muydum? "Hadi bakalım, kolları sıvayalım" dedim panjurları açarken. Jérémie, düğünçiçeği sarısı ışığın altında yüzünü buruşturdu. "Habersiz geçen iki ay Jérémie. İki ay olacak, düşünebiliyor musun?"

Bir balığı tuttum, ikiye ayırdım, içini çıkardım, suyun altında iyice temizledim, süzdüm ve sonrasında onu tuz yatağına yatırdım. Jérémie'yi de bana katılması için çağırdım.

"On iki yıl önce bir sabahtı. Babanın başına gelenin aynısı bir kamyon sürücüsünün başına gelmişti. Kalp krizi. Alice'le birlikte arabadan inmiştim ve kafeteryaya doğru gidiyorduk. Tatile gidiyorduk. Tanker kamyonu bir top güllesi gibi hızla park yerini geçtiğinde ve bizim arabaya gömüldüğünde, sanırım şoför çoktan kendini kaybetmişti ve canlı canlı yandılar, Jérémie, gözümüzün önünde yandılar. Her ikisi de. Annesi ve kız kardeşi. Onu yargılamadan evvel bunu her zaman göz önünde bulundurmak gerekir. Bunu sana anlaman için söylüyorum. Courtney Love'a bak mesela. Zaman zaman bir takım abuk sabuk tavırları oluyor diye kim ona kusur bulabilir ki? Her neyse, hâli hazırda hikâyeyi biliyorsun. Bu ortamda normal şartlardaymışçasına davranmak zaten zor. Sana onun için, savaştı diyebilirim. Cesarete ihtiyacı vardı diyebilirim. Babası olduğum için değil. Roger sana, onun sürekli kan ter içinde irkilerek uyandığını anlatacaktır. Bu ortamda, herkesin karşısındakinin en ufak bir zayıf noktasını, en ufak bir yanlış adımını yakalamak için dört gözle beklediği bir ortamda..."

Gözlerini dikmiş halde bana baktığını fark ettim. Mezarının üstü örtüldü. Ağır mezar taşım yerini aldı ve beni sessizliğe gömdü.

"Asma şöyle suratını. Hiçbir şey bitmiş değil."

~

Toussaint tatili için Roger kızları bize getirdi. Allahtan, Judith kıyının bu tarafına dönmüş ve onları karşılayabilmişti; saygı duyulan ve asil rolünü icra etmeyi ihmal etmeyen her büyükannenin yapmak zorunda olduğu gibi onları kolları arasında sıkıca kucaklamıştı... Öyle güzel kıvırmıştı ki bu işi, kızlar Judith onlara son bir öpücük vermeden asla uyumak istemiyorlardı.

Onları havaalanında karşıladığımız sırada, Judith üzgün bir hâlde, bana şöyle bir baktı. Geziye çıkmış iki küçük turp. Acaba Roger onları yeterince beslemiş miydi? İyi bakmış mıydı onlara? Elbette, büyükanneleri biraz abartacaktı. Başkentin sadece havası bile, en sağlıklı bünyeleri zayıf düşürüyordu, en dayanıklıları yavaş yavaş zehirliyordu. Belki kızların gözlerinde normalden biraz fazla saydam ve mavileşmiş halkalar vardı, çok fazla değil. Roger, hiç de kötü görünmüyordu, öyle sayılmazdı.

Bize, ertesi gün için çağırdığı gazeteci güruhundan bahsetmek için ikindiyi bekledi. Judith ve ben, birbirimize baktık. Gazeteciler.

Roger, bir soluklanmamıza izin vermedi. Bize, en kötü şeyin tekrar sessizliğe gömülmek olduğunu anlattı. Durumun ön planıyla uğraşmak gerektiğini, gözyaşlarının devam edeceğini ama bununla beraber hala umudun var olduğunu bilmek gerektiğini anlattı. Ona güvenmek gerekiyordu. Önceki hafta, metro duraklarına ve duvarlara Alice'in –üç yıl önce Sydney'deki bir sinema festivalinde çekilmiş olan– fotoğrafının bulunduğu afişler asmıştı, afişlerde "ONU GÖREN BİZE ULAŞSIN" yazıyordu. O hafta, Elle dergisinde, onun fotoğrafı Paris Hilton'la –şu hasta ruhlu sarışınla– aynı sayfayı paylaşıyordu.

"Buna bir son vermen gerek" dedim ona. "Samimiyetimle söylüyorum. Hemen bu kadar ümitlenme."

Küçümser bir imayla bana baktı. "Öyleyse siz ümidini kaybettiniz, öyle mi?"

"Hiç de değil. Ama Roger, ben tüm bunların bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bunu yapmamak için bana tek bir mantıklı sebep gösterin. Bunun ona ne zararı olacak ve neden buna bir son vereyim, söyleyin bana. Ben sizin gibi değilim Francis. Kollarımı kavuşturup oturamam öylece."

"Yangına körükle gitmesen iyi olur" dedim ona.

Akşamleyin, ızgarada birkaç bonfile pişirmek için hava hala çok güzeldi. Dalga köpüklerinden gelen bir ıslık duyuluyordu, bir güvercin, Pyrénée'lerin üstüne sakince dökülen yıldızlı gökyüzünde Rhune yönüne doğru uçup gidiyordu. Roger bana biraz ot getirdi.

Neredeyse sürekli kaşlarını çatıyordu. Ama kaşlarını çatmayı bırakınca da çok üzgünmüş gibi görünmüyordu. Judith, benim bu ruhsal çözümlememe katılmıyordu ve hatta beni biraz katı olmakla suçluyordu. Sadece, acısına dair elle tutulur belirtiler –solgunluk, zayıflama, sızlanma– görmek istediğimdeki katılıkla değil; aynı zamanda kendimi, hiçbir yere varmamı sağlamayacak bir yola sokmama sebep olan bir çeşit aptallıkla da suçluyordu. "Hasta düşerse, sen ilerleme mi kaydetmiş olacaksın? Kendini daha rahat mı hissedeceksin?"

Aslında, sağlık durumu beni tedirgin etmiyordu. Bunu diyebilir miyim? Buna izin var mı? Kötü bir ruh hâli sergilemeden, çok kötü görünmüyor diye düşünebilir miyim?

"Kumarhaneye gidelim" diye önerdim yemek bitince. "Haydi biraz mangır kaybedelim."

Kalktım. Judith'den önce davranmak için yukarı çıktım ve dostlarımızın kapısı aralık hâlde duran odalarının önünde duruverdim. Judith onlara, Jane Austen'dan ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler okuyordu. İkizler boğazları düğümlenmiş gibiydiler, yutkunmuyor ve büyükannelerine yaslanmış öylece duruyorlardı –ki, bu koruyucu hâl bana bir kat daha boğucu geliyordu. Nasıl böyle bir kadından uzaklaşabilmiştim? Hasta olmalıyım, kendime en sık söylediğim şey buydu. Böyle hoş bir esmerle evlenmiş olmaktan hoşnut olmam gerekirdi. Tam anlamıyla, gerçekten çok hoş bir esmer. Tamamen kör olmalıydım.

Johanna da esmerdi. Ağır ve mükemmel saçları bir anda tutuşmuştu –sanki başından alevler çıkıyordu. Alice'i kendime çekip ona sımsıkı sarılmıştım ama birkaç görüntü onun ruhuna kazınmaya vakit bulmuştu, öyle ki tüm bu yıllar boyunca

bir tabur takım taklavatlı psikologa görünmüştü. Bana bıraktığı endişelerim bir taş ocağını doldurmaya yeterdi.

Alice'i çok seviyordum, tüm kalbimle, ama bana çektirdiklerinin ağırlığından hâlâ kemiklerim sızlıyordu –yol kazası, OD*, alkolden hapse düşme, boğulma. Kendimi bu sefer ölümcül bir darbeye hazırlıyordum ve Judith, beni bekleyen bu katlanılmaz sınavda, tek dayanak noktam olarak ortaya çıkabilirdi– ben öyle olduğuna inanıyordum. Her şey bir toz bulutu içinde kayboluyorsa, kuşkusuz, kendimi onun kıyılarında var etmek için ikizleri biraz uzaklaştırmam gerekecekti. Aptallık etmemeliydim.

Gözlerini bana diktiğinde, ona gülümsedim ve dışarı çıkacağımı anlatan bir işaret yaptım.

~

Sahilden geçtik. "Bunu düşünmüyordum" dedi.

"Neyi?"

"Hiçbir şey yapmadan duracağınızı."

"Hiçbir şey yapmadan durmadım."

"Ben de öyle diyorum. Diyorum ki, hiçbir şey yapmadan durmadınız." Bunu dedim; ama böyle düşünmemiştim.

Üzerinde yürüdüğümüz kalaslar bazı yerlerde kumun altında kayboluyordu, sonra solgun yansımalarda tekrar ortaya çıkıyorlardı. Martılar dönüp duruyordu, rüzgârda süzülmeye bırakıyorlardı kendilerini. Gece aydınlıktı.

"Anlamanız gereken şey" dedi. "İyice anlamanız gereken şey şu ki, yapılan her şeyi, onun için yapıyorum. Bunu onun için yaptığımı iyice görün."

"Bundan bize daha önce bahsetmeni tercih ederdim."

"Evet, biliyorum. Bunu bana daha önce de söylediniz. Tamam. Eğer istediğiniz buysa memnuniyetle tüm geceyi özür dilemek için geçirebilirim."

---

* Over Dose: ölüme yol açabilecek derecede fazla dozda ilaç kullanımı, doz aşımı. (ç.n.)

"İyi fikir. Başlayabilirsin."

"Dinleyin, Francis, bir dinleyin ölmezsiniz ya. Araştırmaları azaltmak gerekmiyor, araştırmaları çoğaltmak gerekiyor. Çoğaltmak, anlıyor musunuz? Bu, bu şekilde işleyebilir ancak. Ondan ne kadar çok bahsedilirse, o kadar işe yarayacak. Ne yani? Olan biteni izlemiyor musunuz haberlerde? Kayıplara biçilen değeri, sonlarını görmüyor musunuz? Bunu görmüyor musunuz cidden?"

Aniden, gofret yiyesim geldi. Okyanus, geniş bir siyah ekran gibi görünüyordu, ışıl ışıldı, üzerinde mavi teller uzayıp gidiyordu, güçlü bir şekilde iyotlu, ılık bir cereyan estirdi. Bir barakanın ocağından pişmiş vanilyalı hamur kokusu geliyordu.

"Ondan bu kadar çok bahsedildiğine hiç şahit olmamıştım, diye açıkladım. Her yerde onu görüyorum. Halbuki, o ortada yok. Sanırım beni inciten de bu. Bu karşıtlık. Açık yürekle söylüyorum."

"Tamam. Çok güzel. Bunun sizin canınızı sıkmasını anlıyorum. Ama onun için bunu yapmak zorundasınız Francis. Hay sikeyim, Francis!"

Ona baktım. Onun uyuşmuş halde geçen yılları, hâli hazırdaki karanlıkta, soluk cildini ve hain maliyeci tavrını belirginleştiriyordu. Alice'e bu genç bankacıyla ilgili fikrimi belirtmiştim -banka işi Monaco'ya yerleşmiş bir aile biriminin yapacağı iştir- bunlar abuk sabuk konuşmak için bürolarındaki kanepeye yayılmış halde günler geçirirler, yaka çözülmüştür, bir bir randevularını iptal eder, zil zurna sarhoşturlar vs., gözünü açmaya çalışmıştım ama boşunaymış.

Ben de Judith ile evleniyordum. Bu koşullarda, evlilik mefhumuna resmi bir biçimde karşı çıkamazdım. Ne olursa olsun, kendimi sağlam gösterememiştim, inandırıcı da olamamıştım ve evlenmiştik, önce biri sonra diğeri, bir ay arayla, Saint-Jean-Baptiste kilisesinde, kiraz çiçeği mevsiminde; çünkü kaderde böyle yazılıydı; çünkü beceremediğimiştik, çünkü bu alevi yatıştırmak gerekiyordu.

O iki sene. Kazadan sonraki. Kabus gibi senelerdi.

Bugün bazen, Roger'i izlerken, kızımla evlenen –ve ortalıkta salınan– harika zombiyi gördüğümde iyi iş başardığını itiraf ettiğim oluyordu. Artık baştan ayağa Ralph Lauren'dan giyiniyor olması dışında.

"Fidye talebi var, Francis" dedi ayağını çiğnemişim gibi yüzünü buruşturarak. Olduğum yerde donup kaldım. "Ama bu konudan bahsetmemem gerekiyordu" diye ekledi.

Boğazımı kazırcasına öksürdüm. "Hayatta mı?" diye sordum.

"Ne? Evet... Özür dilerim, evet... Hayatta. Ama polis bilindik bir şekilde yerinde sayıyor."

"Peki fidye? Ne fidyesi? Daha demin bir fidyeden bahsetmedin mi bana?"

Gofretimin yarısını çöpe attım. Birkaç saniye boyunca başım döndü ve orada tersyüz olmuş bir çalının yanında duran banka oturmaya karar verdim.

"Sıkıntıdan geberdiğimi biliyordun, en kötü şeyi duyacağım diye ödüm kopuyordu, biliyordun, nasıl bir sıkıntı çektiğimi biliyordun ama, azıcık olsun merhamet etmedin. Beni en azından rahatlatabilecek en ufak bir şeyi bile haber vermeyi düşünmedin, öyle değil mi?"

Bana doğru eğildi. "Bekle Francis, bir saniye, açık konuşalım. Alice benim için her şeyden önce geliyordu. Çok üzgünüm. Polis tam bir gizlilik içerisinde çalışmak istedi. Alice benim için her şeydi. Onlara dedim; 'Tamam dediğiniz gibi olsun, iyice düşündüm ve haklısınız' dedim ve gerisini onlara bıraktım. Üzgünüm."

Ona şöyle bir baktım. "E yani, ne anlatıyorsun sonuçta?" dedim ona. "Nasıl bu kadar naif olunabilir... Onlar çuvalladılar, öyle mi? Bunu mu diyorsun bana?"

Martılar gofretim için dalaşıyorlardı –beyaz krema parçaları etrafta uçuşuyordu. Hissettiklerimin ağırlığı altında, ellerim titriyordu.

~

Ertesi sabah, berbat bir geceden sonra Roger'ın bana yaptığı şaşırtıcı açıklamaların ardından, bundan dolayı gücüm tükenmiş bir hâldeyken Judith'le berbat bir şekilde sevişmiştik ve bu berbatlık ertesi gün için hiçbir zaman iyi olmuyordu, hatta daha sonraki günler için de, hem de bu durumdan kaçındığı halde -damadım sağımda belirdiğinde, dosdoğru kahve makinesine doğru gidiyordum. Saat sabahın yedisiydi, bu saatte onun kalktığı pek görülmezdi.

"Gazeteciler geldi" dedi.

"Ne gazetecisi?"

"Biliyorsun, Francis. Saf rolü yapma."

Görüşmeyi ertesi gün yapmayı önerdim ama çoktan ağlayıp sızlamaya, beni isteklerini kaldırıp çöpe atmakla suçlamaya, bana karşı sanki ben dünyanın en berbat egoistiymişim gibi davranmaya başlamıştı. "Paris'ten bunun için geldiler. Size söyledim bunu değil mi? Onları getirmek için ne kadar zorluk çektiğimi size söyledim değil mi?"

Gün doğuyordu. Makineyi çalıştırdım ve bir 'Livanto'[1] doldurdum kendime, bir yandan da, benim yaşımda, benimki gibi bir dönemden geçilirken belli bir cinsellik düzeyinde istikrarlı olabilmek için ne yapmak gerekir diye düşünüyordum.

Ona gözümü dikip baktım. "*Sadece* parayı bir araya getirebilmek gerekiyordu, *sadece* onların talimatlarını yerine getirmek, *sadece* onlara şu parayı götürmek gerekiyordu, işte yapılması gereken şey buydu. Başka şeylerle uğraşmamak gerekiyor. *Sadece* azıcık olsun kafayı çalıştırmak gerekiyordu, Roger. Ukalalık taslamamak gerekiyordu, çok karışık bir iş değildi bu."

Kızımın kaderini, polislerin eline teslim ettiği için bin bir türlü cezayı hak ediyordu. Alice'e karşı hissettiklerinin samimiyetine inanmamış olsaydım, sanırım üzerine atlayabilirdim. Buradan duyuyordum onu, o iğrenç ahmağı duyuyordum. Diğer iğrenç ahmaklarla konuşuyordu. Bir operasyon hazırlığın-

[1] Yoğun aromalı bir çeşit espresso kahve. (ç.n.)

daydı onlarla beraber. Şu mide bulandırıcı kovboy çetesiyle beraber. İşi boka sardırmadan bir fidyeyi bile ödemekten aciz olan şu suratsız kovboy çetesi. "Eğer kendimi çok kötü hissetmeseydim, gülmekten ölecektim, dedim ona. Bu kadar aptallık da insanı dehşete düşürüyor. Gerçekten, Roger."

Ayakları birbirine dolanıyordu, başı göğsüne düşmüş, sessiz ama dırdır eden bir halde, bu defteri kapattığımız için korkunç bir telaş içerisindeydi. Okyanusun üzerinde gökyüzü açık ve berraktı. Genç birileri park yerine geliyor ve sahile iniyorlardı, omuzlarındaki sörf tahtalarıyla biraz dik bir yürüyüşleri vardı. Şehirde, limonatacılar tezgahlarını, kasaplar jambonları çıkartıyorlardı. Pazar, kapılarını açıyordu. Paris'e ilk uçak gökyüzünde süzülüyor ve körfezin üzerinde halkalar oluşturuyordu.

İnleyen bir tonda "Bitik bir noktadayız" dedi bana.

Hiçbir şey demedim, onu anlıyordum. "Tamamen bitik bir nokta" diye mırıldandı.

Ona kalırsa, görüşmeye benim de katılmam çok önemliydi. Ellerimin titreyişi tamamen geçmemişti. A.M.'yi aradım. Akşamına ona ulaşmıştım ve ona doğru tahmin ettiğini, bunun bir kaçırma olayı olduğunu söyledim. "Ama basından bahsetmemiştik" dedim ona. "Ve burada, bana gazetecilerle bir görüşmeden, onlarla ayarlanmış bir randevudan bahseden Roger var karşımda... Evet, ona bunu söyledim... Kendini biraz geri çekmek zorunda olduğunu, söyledim... Evet, anlamına gelen bir hareket yaptı, anladı... Artık herhangi bir şeye kalkışmak yok, evet, anladığını sanıyorum, evet anlamında bir hareket yaptı."

Bana gelince, *filme alınan* bir görüşme söz konusuydu, doğru anlamış mıydım? Benim sinirimi bozmaya yetecek şekilde kibarlık yapıyordu. Bana bunu söylemiş olduğuna yemin ediyordu ama ben böyle bir şey hatırlamıyordum. Bana açıkça, buluşmayı iptal etmek için artık çok geç olduğunu söyledi. Koşmamıştı ama soluk soluğa bir hâli vardı. Ona kalırsa, iyice düşünmeliydim. Çok iyi düşünmeliydim. Kızımı aklımdan çıkarmamalıydım. Her şeyi yapmalıydım. Yok yere gurur yap-

maktan vazgeçmeliydim. Gerekirse tüm gururumu çiğnemeliydim. Akşam sekiz haberlerine çıkmalıydım.

Sonuç buydu. Roger terliyordu ama vazgeçmiyordu. Paris-Match, görüşmeyi bir sonraki sayısında yayınlamayı teklif etmişti ve Voici'dekiler ise, Roger onları aradıktan sonra yeniden arşivlerini araştırmaktaydılar.

Ona sorarsanız, gözlerimi açmak zorundaydım. Olan biteni anlamak zorundaydım. Şöhret, isimsiz olmaktan yeğdir kuralından yola çıktığımızda, tereddüt etmeye hakkım yoktu. Kameraların önüne geçmeli ve kızımı kaçıranlara onun hayatta kalması için, yeni bir teklif sunmaları için yalvarmalıydım. Onlara, kızımın ne kadar harika bir evlat, ne kadar değerli bir anne olduğundan, sözkonusu olanın ne kadar hoş bir varlık olduğundan bahsetmeliydim –genç meslek hayatının vaatlerinden, Cesar'ı dahi alt ettiğinden, AIDS'e karşı olan mücadelesinden vs. bahsetmiyordum bile. "Hıçkırıklara boğulmaya hakkım var mı?" diye sordum.

Bana, Alice'in üzerindeki ilgiyi korumak için fidye talebinden yararlanmak gerektiğini açıklamak üzere Judith'i göndermişti. Birkaç yüz bin kitap satmış olarak pek isimsiz sayılmazdım ve Roger, benim o küçük ekrandaki sızlanmalarımın etkisini çok iyi hesap ediyordu. "Ben de hesap ediyorum bunu, Roger. Bu aşırı derecede can sıkıcı. Bence, işimize de yaramayacak."

Bundan böyle, oturup, postayla bana onun bir kulağını göndermelerini beklemeye karar verdim. Bana kalırsa, böyle şeyler sadece başkalarının başına gelirdi, öyle miydi gerçekten?

Salona ışıklandırmalar yerleştirdiler. Kısa sürede toplu iğne başı boyutlarına gelmiş olan gözlerimde bir sorun var sandılar. Bir kız bize makyaj yaptı. Hepimize mikrofon cihazları takıldı.

İçimin donduğunu hissettim.

"Bayım, istediğiniz zaman başlıyoruz. Üşüdünüz mü?"

~

En azından içimizden biri memnun görünüyordu. Akşam oldu, Roger omzuma dokundu ve Alice'in layık olduğu bir babaya sahip olduğunu söyledi. Harika bir iş yapmıştım.

Bir dakika evvel, Judith'i kısık sesle telefonda İspanyolca bir muhabbetin ortasındayken yakalamıştım –ben İspanyolca bilmem. Sessizce ve gizlice geri geri gittim– karanlıkta hafifçe boğazına dokunuyor gibi görünüyordu.

Johanna için ideal bir eş olmamıştım, görünüşe bakılırsa Judith için de çok iyi bir eş değildim. Kuşkusuz çıkarmam gereken dersler olmuştu ve ben o dersleri çıkarmamıştım.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum" dedi bana Roger. Gözlerimi ona doğru kaldırdım. "Ama bu gerekli bir şeydi, diye devam etti. Bana güvenin, sadece bir kerelik."

Bir anda, bize ajansa dönmesi gerektiğini söylemek için ortaya çıkmış olan Judith'e doğru döndüm –saat akşamın on biriydi. Memnuniyetle başımı salladım ve onu izledim. Daha iyi bir bahane bulamamış olmasını aşağılayıcı buluyordum. Oysa bu durumu kafasına takmıyordu bile. Akşamın saat on birinde ajansa dönmek. Tamamen akla yatkın bir şeydi.

Gidip A.M.'ye olanlardan bahsedeyim mi, işin içyüzünü bilmek için onu takip ettirsem mi diye düşünüyordum.

"İşleri birbirine karıştırmamamızı tercih ederim" dedi. "Şu fidye meselesi üzerinde uğraşıyorum. Bunun üzerine yoğunlaşmayı isterim."

"Pekâlâ, çok iyi" diye cevap verdim. "Çok güzel, ısrar etmiyorum."

"Aramız bozulmasın istiyorsak eğer, Francis. İnanın bana. Karınız için başka birine başvurun."

Bunun üzerine çok da düşünmeden, hemen Jérémie geldi aklıma. Çok basit bir iş için ona biraz kesenin ağzını açtım: Sadece Judith'in çalışma takvimini öğrenmek istiyordum, nereye gittiğini ve kimle görüştüğünü. "Beş yüz peşin ve beş yüz de haftanın sonunda. Sandviçler ve benzini ben ödeyeceğim. Tamam mı? Pekâlâ, o zaman tutuldunuz dostum. Ama anlaş-

mamızdan annene bahsetmene hacet yok. Onunla sorun yaşamak istemiyorum."

Sabahın birine doğru Judith geri döndü. Anahtar deliğinden bir göz atmak için kalktım. Onu soyunurken izledim. Sakin ve rahat hallerini gözlemledim.

Ertesi sabah, Roger önüme yarım düzine gazete koydu ve iyi iş yaptığımızı belirtti. Bana Alice'in, Yahoo'nun giriş sayfasındaki resmini gösterdi. Gözyaşı dökmenin yolunu bulduğum, yakım çekim video kesitleri.

A.M., bir yere varamamış olan şu fidye meselesi hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için tekrar Paris'e gitti. "Bizi şaşırtabilir" dedim. Çok inatçı. Onunla aramız iyi. Ve onun sahip olduğu avantaj, büyük avantajı, müsait oluşu. Elli bin tane işle aynı anda uğraşmaya kalkmadı. Polis ise tam tersi. A.M. ile, her şey ince elenip sık dokunuyor olacak. O, kılı kırk yaran biri. Ona güveniyorum. Aman Tanrım, Roger, tekrar umutlanmak müthiş bir şey. Tamamen kaybetmemiştim elbette; ama... İşte bana yeniden büyük umutlar verdi. Bunu bilemezsin. En azından, bir gölün dibinde olmadığını biliyorum. En azından bir çukurun dibinde olmadığını biliyorum. Elbette henüz hiçbir şeye kesin gözüyle bakmıyorum. Bu çok açık. Biz, sen ve ben, etrafta her yerde kaçıkların olduğunu biliyoruz. Korkudan ölüyorum. Korkudan ölmüş bir haldeyim. Neden bizimle iletişime geçme işini erteliyorlar? Bundan haz alma işini neden bunca uzatıyorlar? Bunun anlamı ne? Ama ben bunu tercih ederim, Roger, bunu sağır eden bir sessizliğe yeğlerim. Beni yok ediyordu bu sessizlik. Senin de bundan kuşkulanman gerektiği gibi. Habersiz geçen bunca zaman, Roger. Bunca zaman tek bir haber alamadan öylece durdum."

Yine de, Roger'i bunaltmaya daha fazla katlanamıyordum. Elinden geleni gayretle yaptığını görüyordum –onun stratejisinin, iyi olduğundan ya da herhangi bir yararı dokunduğundan ya da sadece elverişli oluşundan bile emin olmadığım hâlde. Bir şekilde, hâli hazırda ailenin bir parçasıydı. Bu aile, zaten o

kadar paramparça haldeydi ki, önemsiz bir üyesini saf dışı etmek, kellesini uçuruvermek çok makul görünmüyordu. O kelle, bankacı olmuş eski bir keşin kellesiydi.

Şuan, Roger'i on yıldan beri tanıyordum ve evliliklerinin ilk aylarında bana çok ciddi korkular yaşatmış olsa da -her ay bir bir sayıldı, her ay sıkıntı ve kuşku ikramiyesini beraberinde getirdi, her ay çok ağır geldi- doğrusu bir kez daha kabul etmem gerekir ki bu durumdan çıkmak için güçlü bir karakter sergiledi. Gerçekten. Aslında, Roger, güzellikleri de olan bir tipin muhteşem bir örneğiydi. Alice hamile kaldığı zaman, ağır haplar kullanmayı bırakacağına yemin etmişti, hepsini klozete atmıştı. Ben de buna şahitlik edebilirdim. Bu sahneye benim de katılmamı istemişti. Yemininin duyulması için benim de orada olmamı istemişti.

O zamanları gözlerimin önünden geçirirken, çenem kasılıyordu.

"Mekanizma çok erken harekete geçmişti, diyerek bana açıkladı. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum ama bence bu çanta açılınca bir şekilde bir zımbırtı devreye giriyor ve ortalık yere neredeyse bir bardak dolusu çıkmaz leke saçılıyor, herifin kafasına olduğu gibi. Harika çalışıyor, çoğu zaman."

"Büyükbabam Verdun'da öldü; çünkü baskın sırasında 1886 model Lebel tüfeği tutukluk yapmıştı."

"Dedektif, bu çantanın dizlerinin üzerinde patladığını anı yaşadı, Bam! Sebepsizce. Lyon Garı'nın geniş salonunda. Buluşmaya daha on dakika vardı. Toprağın üstü hala biraz mavi."

Benim durumumda, tekrar umutlanmak tuhaf bir şekilde sağlıksızlaştırıyordu insanı. Roger kızlarına yemek yedirirken, okyanusa kadar yürüdüm. Şansım yerindeydi ki suya ayaklarımı sokar sokmaz bir spazm girdi ve iki büklüm oldum.

Okyanusta kusmak bazı avantajlar sunuyor. Bir an, sarhoş bir adam gibi sendeledim, sonra birkaç adım uzaklaştım ve suratımı temizlemek için eğildim. Şansıma, artık yaz ortasında ve sahilde aylakların ortasında değildik ve bulunduğum yere

en yakın yürüyüşçüler kibrit çöpü boyutunda görünüyordu. Onlara eşlik eden köpek dörtnala bana doğru fırladı, bir sıçrayışta suya daldı ve heyecanla suyun üstünde yüzen şeyleri yemeye koyuldu– bu sırada sahibi "Rex! Rex!" diye bağırarak ağır ağır yaklaşıyordu.

Eski direncim yoktu artık, çok zayıf hale gelmiştim. Daha duygusal diyelim. Alice'in yokluğu, annesinin ve kız kardeşinin hayallerini gözümün önüne getiriyordu –ve ihtiyacım olan bu değildi. Şuan ihtiyacım olan şey *umuttu.*

Akıl almaz bir umut –elle tutulur hiçbir yanı olmayan, içimi burkan, rüzgârda burnumun ince ince akmasına sebep olan bir umut.

Alevler içindeki arabamızın görüntüsü tekrar gözümün önüne geliyor; hiçbir zaman dışarıda bırakmadığım, üstü açılan, içi deri kaplama Saab 900. Olağanüstü şaşırtıcı bir gösteri. Alevlerin gümbürtüsü. Alice'in göğsüme gömdüğüm yüzü. Çığlıkları, sarsılışları. Ben, meşaleler misali yanıp tutuşan, kolları şamdan dalları gibi alev alev iki kadını seyredişim. Johanna, anneleri. Olga, büyük kızımız.

İlaveten bir başka sınava ihtiyacım yoktu.

Judith ve benim ayrılık sürecine girişmiş olmamız da ihtiyacım olan bir şey değildi. Birbirine paralel şeyler.

Şu hayatın bizimle dalga geçiyor olduğu izlenimi nereden çıkıyor acaba?

~

O dönem, kitaplarım çok iyi satıyordu ve kaza günü dördümüz Pampelune'e doğru yola koyulmuştuk, yakın zamanda alman *Playboy*'una (pahalıya) bir hikâye satmıştım ama Johanna ve ben önceki gece epeyce tartışmıştık ve evden çıktığımızdan beri kimse ağzını açmamıştı.

Kafama yiyeceğim darbenin gelmesini bekliyordum. Gözümü yola dikmiş hâldeydim ve direksiyona iki elimle yapışmıştım. Bana, bazı şeyler kesin olarak su yüzüne çıkıyor gibi

geliyordu; fakat bu şeylere hak etmediği biçimde fazlaca önem atfetmeye değer bir yoğunluk yoktu, bu can sıkıcıydı, Johanna bu tarz bir görüşe katılmıyordu.

Grison taraflarında banal bir edebiyat festivali vardı. Gün ağarıncaya dek sırayla okumalar yapılıyordu ve istediğimiz kadar içebiliyorduk. Grisons'da. İnsanların yaşamakta olduğu, dünyanın bir ucu denilebilecek bir yerde diyelim. Marlène ve ben, vardığımız gün bize çift kişilik bir oda ayrıldığını öğrenince kahkahalara boğulmuştuk. Dışarıdan, çan sesleri, nalınların gümbürtüsü ve inekler duyuluyordu. Gardan buraya, yolculuk, posta servisi aracıyla, uçurumun kenarından gidilen ufacık bir yolda neredeyse bir saat kadar sürmüştü. Akşam olunca, bol miktarda absent dolaşımı başlıyordu ve her okuma seansı, engellenmesi çok zor bir şekilde adrenalin dozunun sertçe artmasına yol açıyordu. Grisons'un tam kalbinde, kaybolmuş halde, Nietzsche'nin popüler mekânı Sils-Maria'ya bir taş atımı mesafesindeydik. Soylu İsa. Ama hiçbir şey Johanna'nın merhametini uyandırmayı başaramıyordu.

Hemingway üzerine çokça ilgiliydim o dönem ve Pampelune'e kısa bir gezinti yapmak fikri beni heyecanlandırıyordu. Fakat sabah berrak ve ışıklıyken, hava yumuşak, otoyol serbest ve açık olduğu hâlde yavaş yavaş yelkenleri suya indiriyordum.

Telefonu elime aldığım gibi hattımı değiştirmiştim ama bu yeterli olmamıştı. Johanna kendini incinmiş hissediyordu. Kriz, iki gündür devam ediyordu. İlk gece uyumamış, sonraki gece aralıklı bir şekilde uyuklamış haldeydim. Kutlamalar ve birkaç tane kanlı boğa güreşi gösterisinin kafamızı dağıtmaya yarayacağını düşünüyordum. Öyle olması gerekirdi. Nefret edilesi bir hava vardı.

Rampayı izledim ve kafeteryanın yanında biraz karanlıkta kalan bir yere park ettim. Johanna'nın bakışlarını sorguya çektim. Hiçbir cevap alamadım, indim. Ernesto, benim yerime nasıl surat ederdi acaba, onu düşünüyordum. Sonra, Alice indi araçtan. Johanna, kızlara bana karşı ölesiye hınç duymasının

sebebini anlatınca, kızlar nasıl bir tavır takınacaklardı onu düşünüyordum. Yargılama yetileri yüzde yüz gelişmemişti henüz ve beni hemencecik suçlu bulurlar diye endişeliydim. Bana tanınan erteleme süresini üçkağıda getirmiyordum. Sonunda Johanna patlayacaktı, biliyordum. Bunu bana söylemişti. Gizemli bir havası yoktu, bu konuda çok netti.

Mağazanın önünde Alice yanıma geldi. Etrafımızı saran ormanların üstündeki mavi göğü dikkatle inceleyerek onu bekledim. Pyrénée'leri geçerken, Hemingway, ciğerlerini bu yosunlu ve yeşermiş dağların havasıyla doldurmuştu. O kutsal adam.

Neden sonra, Alice ve ben iki yıl boyunca beraber yaşayacaktık. İki felaket yıl. Üç odalı bir evde. Bunu ikiye katlamak gerekecekti zamanla. Hatta üçe.

Kızlara okuma yapacak hâlim yoktu. Roger'e bunu anlamasını istediğimi söyledim. Daha emin bir şekilde, olası yeni bir roman üzerine düşünmeye ihtiyacım olduğunu ileri sürdüm ve nefis bir soluk alarak kendimi bahçenin dibine doğru sürerken, onu evladıyla ilgilenmek üzere yalnız bıraktım.

Roger içeri geri döndüğünde Jérémie ortaya çıktı. Elinde bir not defteri tuttuğunu fark ettim.

"Bana kalırsa yanılıyorsunuz" dedi bana. "Tüm günü evleri ziyaret ederek geçirdi. Listesi bende var."

"Yanılıyor olmayı çok isterim. Bana listeyi göstersene, hı? Ama, şunu söyle bana. Sen parasını camdan dışarı fırlatmaya bayılan bir adam tanıyor musun? Beni bir aptalla karıştırdın herhalde?... Onu takip etmeye devam et. Sana ne diyorsam onu yap. Gözünü iyice aç. O akıllı bir kadın, biliyorsun."

Beni bir salakla karıştırıyordu, orası kesin –benim tarafımdan bakıldığında, ben emindim, Judith onu dalgaya getiriyordu. Olur a canı bir şey ister diye, ona buzdolabını işaret ettim. Kafasını salladı. Böyle bir kadına sahip olma şansını elde ettiğimiz gibi onu elimizden kaçırmamızın da mümkün olduğunu bir türlü anlamıyordu.

"Git, kendine bir bardak koyun sütü hazırla" diye ısrar ettim ona. "Utangaç olma."

Aynı anda hem utangaç olup hem benzinliği av tüfeğiyle soyabilmek mümkündü. İşte kanıtı.

Onunla bir ya da iki kez karşılaşmış olan Roger, onu endişe verici buluyordu ve annesi, o hapishaneden çıktığından beri sürekli onun çabucak bir iş bulmasını istiyordu; aylaklığın, olmayacak işlere tercih edilen mekanı hazırladığını düşünüyordu.

O, köpeği peşi sıra gider halde uzaklaşırken, gözlerimi ondan ayırmadım. "Ona ne zaman bir isim koymaya karar vereceksin?" diye seslendim ardından.

Judith ajanstan döndüğünde, yüzümün solgunluğunu sorguladı. Benimle ilgileniş biçiminden kendini gayet açık bir şekilde ele veriyor olduğunu düşündüm.

~

Sonraki gün, yine aynı şey. Evleri rahat rahat satmıştı. Önceki günkü terane. "Dinleyin, sanırım bunu daha fazla sürdüremeyeceğim" diye belirtti Jérémie.

"Neyi, Jérémie? Neyi daha fazla sürdüremeyeceksin?"

"Onu takip etmeyi. Bu pek hoşuma gitmiyor."

"Ah zavallı. Muhallebi çocukluğu yapma. Daha neler." Ellerimi omuzlarına koydum. "Senden talep ettiğim şey hususi bir hizmet, Jérémie." Dimdik gözünün içine baktım. "Beni yüzüstü bırakmak için kötü seçilmiş bir zaman."

"Dinleyin, sanırım insanların ardından casusluk etmeye pek hevesli değilim."

"Elbette. İyi ki de öyle. Bu iş, sadece bu seferlik. Kendini bir an benim yerime koy. Güven duyabileceğim birine ihtiyacım var."

Ona benim dışımda başka bir sosyal alan tanımıyordum. "Ücretini yeniden konuşalım ister misin?"

Ücretinin iyi olduğunu söyledi. Sonunda karımın bir sevgilisi olmadığını anlayacağımı ekledi. "Aksi kanıtlanana kadar, tamam, kabul" dedim.

Bana doğru eğildi.

"En sonunda, bu ne işine yarayabilir ki? Bundan ne elde edeceksiniz? Artık bu iş sizin aranızda olmaktan öteye gidiyor diye düşünüyorum."

"Ben gerçeği bilmek istiyorum. Hepsi bu. Şuan aklım fikrim tamamen Alice'te olmasaydı bu işi kendi başıma hallederdim. İnan bana... Unutma ki bir işe ihtiyacın var... Cebinde biraz para olması her zaman için daha iyidir. Bir ya da iki hafta daha sürdür bu işi. Bir düşün, ahbap. Birileri ayda sadece bin avro için altıncı kattaki bir dairenin döşemelerini yıkıyorlar, bir düşün."

Hayatında karanlık bir yol seçmiş olan bu delikanlının karşısında, durumun bu yönünü anımsatmakta hatalıydım. Genç bir adama bin avrodan fazlaya gelmeyen işlerden bahsetmekte hatalıydım. Daha sabahında, rüzgârda, yerden kilometrelerce yukarıdaki vinç kulesinde yürüyen bir adam görmüştüm. Baretini iyice tutturmuş olduğunu umuyordum –ilk güneş ışıklarının hedef aldığı şu sarı baretlerden biri.

"Hayal edebileceğin en iyi ustaya sahip olacaksın" dedim ona. "Bu öyle önemsenmeyecek bir şey değil."

"Biliyorum. Sorun burada değil."

"Yeter. Lütfen. Allah aşkına. Etrafına bak Jérémie. Etrafına bir bak. Şaka değil tüm bunlar, biliyorsun. Ülkedeki tüm benzinlikleri yağmalamaya niyetlenmek bir yana, ben bu işin, yani dedektifliğin çok da kötü bir seçenek olduğunu düşünmüyorum. Bana gelince, düşündüğümde, bu beni rahatsız etmeyecek bir şey olurdu. İnsanların izini sürmek. Yazarken benim yaptığım şey de biraz bu aslında, buraya dikkat et. Bu, beni çok değiştirecek bir şey olmayacaktı. Şurada anlaşalım: hiçbir şey seni hayatın boyunca bunu yapmaya mecbur tutmayacaktır. Ama, tekrar koyul şu işe. Bunu yapmalısın. İşe tekrar koyul ve sonrasında her şeyin iyi gideceğinden eminim. Özel dedektif ha? Her halükârda krupiye olmaktan daha iyi."

Bu çeşit konuşmalar onun adımlarını hızlandırmasını sağlıyordu, sonra beni dalgaya getirip köpeğiyle tırıs tırıs sıvışıyordu. Bu sefer de öyle oldu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Sonuç olarak,

belki de A.M. endişelenmekte haklıydı. Altı yıl hapislik basit bir sınav değildi. Acısı epeyce derindi. Acının derin kökleri vardı.

~

Telefonun diğer ucundaki A.M., bu konuyu onunla konuşarak çok cana yakın bir iş yaptığımı belirtti.

"Bu çok normal bir durum" dedim ona. "Eğer size bir yardımı olabiliyorsa harika."

Bir şey onun kafasını kurcalıyordu. Henüz konuşmak için çok erkendi ama zaten bana haber verirdi. Fazlasını öğrenmeye çalışmak için daha fazla gücüm yoktu. "Paris nasıl gidiyor? Gezmek için vaktiniz oldu mu biraz?" Halles'de bir kadını gördüğünü biliyordum. "Eh işte, şöyle böyle" dedi. "Nasıl olduğunu biliyorsunuz. Devamlı bir ilişki kurabilmek için çok erken kalkmak gerekiyor."

Arkadaşının fotoğrafını görme fırsatım olmuştu. Öğretmen gibi bir görüntüsü vardı.

"Şu köpeğin ona çok iyi geldiğini sanıyorum, dedim. Bence bu köpek en iyi müttefikiniz. Bir ismi var, hayat dolu bir halde taşıyor onu. İnanmıyor musunuz?"

İkisine şöyle bir bakmak yeterdi: Terk edilmiş köpek ve hapishaneden çıkan genç bir adam, bu kadarı bile başlı başına bir şiir zaten.

"Ama tedbirinizi almakta haklısınız" diye cevap verdim.

"Bu konuda, gerçekten *aşırı derecede* titizim."

"Yanlış zamana denk geldi, sanırım."

İşin farkına varıp varmadığını verdiği tepkilerden sezebilmek için oğlunu yeterince tanımıyordum. Bir şey bana onun çok nadir biçimde bu işe değer verdiğini söylüyordu.

"Babası cinsellik açısından hayal edilebilecek en berbat eşti" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Kesinlikle iyi yapmışsınız. Bir dakika bile şüphe etmem bundan. Yine de genç bir delikanlının kafasındaki baba imajına dikkatli yaklaşmak gerekir. Buna dokunmak, dinamiti harekete geçirmek demek. Bunu hesaba katmak daha iyi olur,

anlıyorsunuz ya. Babalarımızın hatalarının ve rezilliklerinin kefaretini ödeyerek geçiremeyiz hayatımızı?"

Telefonu kapattığımda, Judith gelip tam karşıma oturmuştu. Koşudan dönüyordu, etrafında görünmez köpükler var gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

"Neden bahsediyorsun? Bazı şeyler yolunda, bazı şeyler daha az yolunda."

Kısa bir of çekti, ardından, bu alana girişmeye niyetli olmadığını belirtircesine gözlerini kaldırdı. "Yeni bir haber var mı?" Kafamı salladım.

"Ona güvenim tam. Bulunacak bir şey varsa, o bulacaktır."

Alice'ten *kızımız* diye bahsediyorduk ama Alice onun kızı değildi, orası kesindi. Olaylara yaklaşımındaki soğukkanlılığı, buna kanıt olarak gösterilebilirdi. Johanna sıkıntıdan deliye dönerdi, kahrolurdu; benim, onun mahvolmuş babasının da olduğu gibi.

Eğer onu empati yoksunluğuyla suçlarsam bana ne şekilde tepki vereceğini önceden bildiğim için bu konuda en ufak eleştiri sunmamaya dikkat ettim. Neye yarar? Geçmişteki en unutulmaz tartışmalarımız Alice mevzusundan patlak vermişti –ta ki, konunun kapandığına karar verdiğimiz güne kadar.

"Arkadaşına karşı herhangi bir tavrım yok" dedi bana bir an dikkatlice baktıktan sonra. "Sadece iyi bir seçim yaptığından emin olmak isterim."

"Bu kadını lise sıralarından tanıyorum. Vietnam Savaşına karşı olan gösterilere beraber gitmiştik. Daha fazla kime güvenmem gerekiyordu?"

"Yatmış mıydın onunla?"

"Bunu bilmemi nasıl istersin? Geceler allak bullaktı o zamanlar. Birçok madde dolanıyordu etrafta. Her ne olursa olsun, ona 'bir arkadaşım' demekten başka bir tarifim yok."

Kollarını ve bacaklarını, bir iz, bir ipucu bulmak için dikkatli ama aynı zamanda ihtiyatlı bir biçimde inceliyordum; ama hiçbir kanıt bulamadım.

~

Anlamak için, tekrar beğenisini kazanmaya çalışıyordum. Önceki geceki fiyaskodan sonra, bu konuda emin olmayı arzuluyordum. Ayrıca, daha fazla beklemeden, saçıma başıma bir çeki düzen verdim ve gece olur olmaz izinsizce odasına girdim.

Hareketsizdi. Kalın perdelerin arasından bir ışık huzmesi geçiyordu. Yaklaştım. Beni bekliyor denebilirdi sanki. Çarşaflar üzerinden atılmıştı. Beyaz Petit-Bateau marka iç çamaşırlarına kadar inmişti.

Aslında, çabucak anladım ki uyuyordu. Ya da öyle görünüyordu. Hava güzeldi, ısıtmayı açmamıştık hâlâ. Aç parantez; gelecek olan elektrik faturasını gördüğümüzde güneyde oturmak daha iyiydi –bir dağ odundansa bir odunla kışı geçirmek daha iyiydi. Bask ülkesi iyi çözümlerden biriydi. Ülke güzel, otlar yeşildi ve inekler İsviçre'dekilerin aynıydı. Ormandaki çalılıkların muhteşem gölgesinde, çapariyi iyi hazırlamak koşuluyla alabalık tutulabilecek kıyılar vardı– ötede okyanus uzanıyordu. Eres mayolarından giymiş, evlilik çağı gelmiş yüzücülerle donanımlı hâlde. Korsika tercih edilebilir. Yahut Côte tarafında birkaç kasaba, ama bu yeter de artar bile. O da olmazsa, Garde gölü kıyı şeridi. Çok fazla sayıda kıyı yoktu.

Uyandırsam mı? Onu uyandırmalı mıydım? Hayvanca davranmış olma riskine rağmen?

İlerlerken kendimi kaybetmeyeceğimden emin olmadan?

Öte yandan, henüz erekte değildim. Perdeyi parmağımla hafifçe aralayarak dışarı bakıyordum. Kumsal ıssızdı. Uzakta, kumarhanenin ışıkları fundalıkların arasında dalgalanıyordu. Alice'i düşünüyordum, bir kez daha. Pencerenin pervazının soyulduğunu fark ettim.

Döndüm ve kamışımı yastığa koydum, Judith'in yüzüne yakın bir yere. Emilmeye bayılıyordum ve bu şekilde çabalayarak erkekliğimi biraz olsun uyandırmayı umuyordum ama hiçbir şey olmadı. Yine de, dudaklarının iki santim uzağında bulunuyordum, hâlâ şaşılacak kadar dolgun olan dudaklarının ama

bu, penis oyuklarımdaki kanımı harekete geçirmiyordu. Hemen geri çekildim. Şu fena haldeki duruşumu, güçten düşmüş zampara kılığımı görmesinden daha beter bir şey olmayacaktı. Geçmişi de düşünerek, bu durum tüylerimi ürpertti. Bir kaç adım daha geriledim. "Seni gidi moruk, Viagra'dan medet umacaksın artık, dedim kendi kendime. Pekâlâ, tamamdır. Sonuna vardık. Batıyoruz..." Sendeledim.

Odama döndüğümde ter içindeydim, nefesim kesilmişti. Buz gibiydim.

~

Birkaç gün sonra, Jérémie'nin köpeği, tüm öğleden sonra yükselip çağlayan şu kocaman dalgalardan biri tarafından kayalara çakılmıştı, ay değişiminin olduğu bir gündü. İskeleti paramparçaydı ve kafası ezilmişti.

Başka iki köpek daha bulundu, birkaç tane kedi ve Adour'dan gelme birkaç tane inek, her seferinde, haplar, para tomarları, sigara kartonları ve bunun gibi şeyleri alıp getiren her sarsıcı fırtınanın sonunda olduğu gibi. Belediyenin, bu pek hoşa gitmeyen kanlı şeylerden sahili temizlemek için çalıştırdığı kişiler vardı. Jérémie'nin köpeğinin tek bir dişi kalmamıştı artık, dili kesikler içindeydi.

Akşam oluyordu. Köpeğini aradığını biliyordum. Birkaç saat sonra, hafif bir endişe içerisinde onu görüp görmediğimi sormaya geldi, köpek bazen kızlarla gezintiye çıkıyordu. Köpeğin ne kadar canlı, hareketli bir şekilde kendini ortaya koyduğunu, ne kadar zeki, uyanık olduğunu hatırlatarak –benim gibi evcil hayvanlardan pek anlamayan bir adamın gözünde bile öyleydi– onu sakinleştirmeye yeltendim ve hava iyiden iyiye bozmaya başladığında sığınağa saklanacak kadar cin fikirli olduğunu söyledim. Havanın teni neredeyse griydi. Arkasında, okyanus gümbürdüyordu, alçak bulutlar kirli sarı denizaltılar gibi ilerliyordu gökyüzünde. "Bana biraz haber ver bakalım, dedim ona. Telefonunu kullan biraz. Kendine güven."

Bir an sonra, fırtına patlamıştı ve sonraki iki saat boyunca onları tamamen unutmuştum, onu ve köpeğini.

Roger, ne bileyim bir şeyler almaya şehre gitmişti ve evin ortasından bir şimşek geçtiğini gördüklerini iddia eden iki kızcağız bana yapışmış hâlde yaprak gibi tir tir titriyorlardı, bu sırada gökyüzü aydınlanıyor, kulakları sağır edici gümbürtüler tüm evi sarsıyordu.

Süveterimi çekiştiriyorlardı. Her dizimde biri oturuyordu. Gökyüzünden kumsalın ortasına her şimşek çakışında, kulağımın dibinde çığlık atmaları için eğiliyordum. Bahçede ani bir şekilde beliren şey fırtına uzaklaşırken son çığlıklarını atmalarına sebep oldu: Kocaman damlaların sıçradığı sütümsü ve dumanlı omuzların üzerinde hareketsiz bir çeşit hayalet.

Jérémie köpeğinin ölüsünü kollarında tutuyordu.

"Beni dinleyin kızlar" diye belirttim. "Odanıza çıkmanız gerekiyor."

Fakat onlar çoktan yerlerinden sıçramışlardı, pencereyi açıp Jeremie'nin üzerine benim araya girmeme fırsat vermeden saldırıyorlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar sırılsıklam olmuşlardı.

Herkesi mutfağa geçirdim. Kızlar bağır çağır inliyorlar, tepiniyorlardı. Jérémie şoka girmiş gibi görünüyordu. Kurutma makinesine koyacağım hayvanı elinden aldım. On kiloluk bir oyuncak gibiydi, olası tatsız bir temas hâlinde, ancak şöyle böyle tanınabilir durumdaydı.

Herkesi mutfaktan çıkarttım. İkizler yakama yapışıyorlardı hıçkırıklar içinde, köpeği tekrar hayata döndürmek için bir şeyler yapabileceğime ve yapacağıma ikna olmuş hâldeydiler. Onları büfenin oraya gidene kadar oyaladım ve %70 alkollü bir bardak viski verdim, buna cidden ihtiyacı olduğu görünen kişiye.

"Haydi oturalım" dedim. "Biraz nefes almayı deneyelim. Tamam mı kızlar? Sakin olun. Ve sen Jérémie, bitir şu bardağı lütfen. Sana bir tane daha koyacağım. Haydi, kızlar. Bir dakika

bırakın beni. Bağırıp çağırmak bir işe yaramaz, biliyorsunuz. Babanız nerede? Nerede olduğunu gerçekten bilmeyi çok isterdim. Sırılsıklam oldunuz. Haydi gidip havlu bulun. Jérémie ve ben sizi kurulayacağız. Değil mi Jérémie? Öyle değil mi Jérémie? Zavallı dostum. Ne görünmez kaza desene. Şu zavallı köpek. Ama otursana şöyle, aptal gibi dikilip durma. Ama tamam, endişelenme. Su geçirmez hale getirilmiş deri bu. Uğraşma bununla. Gevşemeye bak biraz. Nefes al. Derin nefes al. Tamam, böyle işte, pekâlâ, onu kayaların orada mı buldun? Kıyı fenerinin dibinde dedin değil mi? Yukarıdan mı düştü sence? Çalılıklara gizlenmiş asabi bir eşcinsel çifte mi tosladı? Hımm... Bu olabilir. İmkânsız değil. Onların rahatsız edilmekten hoşlanmadıklarını biliyorum. İlerlediğin fikir üzerine bir kanıt yok elinde diye düşünüyorum. Bu tipler köpeğini suya fırlatıp atmış olabilirler değil mi? Niye öyleyse? Jérémie? Bana bak. Neyin var? Bir saniye bekle. Beni dinleyin kızlar. Bakın gülmüyorum artık."

Kızlar giriş kattaki çamaşır dolabına doğru yönelirken, ben de ona doğru eğildim: "Onların ağzına sıçmaya gittin, öyle mi? Bana öyle olduğunu söyleme, Jérémie. Bana bak. O tiplerin ağzına sıçmaya mı gittin? Sonuç olarak kafandaki ne senin? Sonucu görüyor musun? Baban yardımcı olmadı sana, bu açıdan bakarsak. En ufak bir iyiliği dokunmadı sana, bunu sana açıkça söyleyebilirim."

Kafasını yüzünü göremeyeceğim şekilde önüne eğdi. Güçsüz mü düşmüştü yoksa ağlıyor muydu bilmiyordum. Hâli hazırda evin içinde her yere yayılmış ıslak köpek kokusu vardı. Ayaklarının dibinde parlayan küçük bir su birikintisi vardı. Çok yaralayıcı bir hikâye üstelik. Bir çok pisliğe bulaşmış bir hikâye ve cezasını köpek çekiyordu.

"Dinleyin. Bu havada köpek gömemeyiz ormanda, kesinlikle olmaz. Balataları sıyırmış olmamız gerekir, anlıyor musunuz beni? Bu havada mezar kazmak mı, yok daha neler, dalga mı geçiyorsunuz? Deniz fenerinin ışığında, gözümün önüne geliyor sanki. Elli santimetre çamura batmış hâlde. Sağanak

yağmurun altında hem de." Dinmekte olduğunu işaret ettiler. Ay doğmaktaydı ve karanlık yolları kurutmuştu.

Köpeği arabamın arkasındaki sandığa götürmesine yardım ettim, bu sırada kızlar evi didik didik arıyor ve bulabildikleri tüm lambaları topluyorlardı, çekmecedeki çatal kaşıkların kurcalandığını, dolap kapaklarının pat küt kapandığını duyuyordum.

Dışarı çıkınca, ılık bir suya dalmışım gibi hissettim. Judith'e, olur a gelip de evi boş bulursa diye, nasıl bir maceraya atıldığımıza dair bir mesaj bıraktım. Olur a eve gelirse tabii. Kesinlikle emin olamadığım bir şeydi bu. "Neredesin onu bile bilmiyorum" diye ekledim, bana feryat eder gibi gözüken bir ses tonuyla.

Giderek daha fazla duygusallaşıyordum zamanla. Bu yolda azimle ilerlemeye devam etmekle, yakında gülünç bir hâle gelecektim.

Yarım saat sonra, ormanın ortasında durduk. Yağmur hala epey şiddetliydi. Gecenin körü olmuştu. Kızcağızlar, arkada, ellerinde mendilleri hâlâ hıçkırmaya devam ediyorlardı. Onlara döndüm ve Jérémie ve ben işe girişirken hiçbir yere kıpırdamamaları için onlardan söz vermelerini istedim.

Çabucak yaptığımız şehvetli iş çamur deryasına dönüştü.

Toprak koyu ve kalındı. Biz kazdıkça, çukura su doluyordu. Arabanın içinde esen melankolik havayla, kızcağızlar yuvarlak gözlerini devire devire bizi gözlüyorlardı. Etrafımızı saran yağmur, tavada kızaran domuz eti gibi çıtırdıyordu. "Şu işi bitirene kadar sana sormayacağım" dedim, beni duysun diye neredeyse haykırarak. "Ciddiye alma. Pekâlâ Jérémie, sana son bir kez soruyorum, her şey yolunda mı?... Değilse tedavi için seni derhal acile götüreceğim, tamam mı? Çabucak dilini yeniden kullanabilmeyi becermeni öneriyorum, tamam mı?..."

Başlangıç olarak, kafasını salladı. Ona bunun yeterli olmayacağını belirttim.

"Evet, her şey yolunda, deyiverdi. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Giyinmiş olduğumuz, turistler ve kampçılarda çok moda olan kapüşonlu yağmurluklar, yiyeceklerin vakumlandığı ambalaj kağıtları gibi derimize yapışıyordu.

Şiddetle kazmaya girişmeden önce "Köpeğimi katlettiler!" diye hırladı dişlerinin arasından.

Bir an onu dikkatle süzdüm. "Bunu yapabildiğine inanamıyorum. Gerçekten çok şaşırdım. Annen bundan memnun olacaktır. Bence seninle gurur duyacak. İki kat daha fazla. Ama her şeyden evvel, bu konuda bir şey bilmiyorsun. O insanları suçluyorsun ama bu konuda bir fikrin yok. Bunu yapmaya hakkın yok."

Şöyle bir doğruldu ve asabi bir havayla bana gözlerini dikip baktı ama dudaklarının arasından tek bir sözcük çıkmadı. Küreğini yere sertçe fırlatıp attı ve öfkeyle, köpeğini almak için uzaklaştı.

Bundan daha önce de bahsetmiştik, bu konuda ne düşündüğümü, duruma karşı takındığım tavrı biliyordu. Yine de, iş anneye ya da babaya düştüğü zaman, bunun çocuğun işini kolaylaştırmadığını kabul etmiştim. Bu çocuğun sıkıntısını anlayabiliyordum. Bu çocuğun kafasında hiçbir şeyin doğru düzgün gitmediğini anlayabiliyordum ama artık kuduzdan, çocuk felcinden, sayı hastalığına tutulmaktan korunaklı bir durumda olunmadığı da aşikârdı.

Köpeğini almak için eğilmeden önce, bir an, arabanın açık kasasının önünde hareketsizce durdu, –bu sırada sağanak başından aşağı şiddetle dökülüyordu. Bir kez daha, altı yıllık hapis hayatından yeni çıkmış genç bir adam için kaybetmenin çok zor olduğunu iyice anlıyordum. Ne olursa olsun, tüm bu durum, benim arabanın karoseri için çok iyi değildi– kasanın içi Audi'lerde paslanmaz şekilde mi yapılmıştı bilmiyordum.

~

Ertesi gün, çifte sinir kriziyle karşılaşmak zorunda kalma ve inançsız olarak yaftalanma riskiyle, tepesine bir haç dikmek için oraya tekrar dönmek gerekmişti –Alice onları çok kötü yetiştirmişti– Alice onları vaftiz ettirmenin bir yolunu bulmuştu ve din, onların genç ve bulanık ruhlarına nüfuz ediyordu. Ne zamandan beri mezarlara haç dikilmiyordu? Nasıl bir büyükbabaları vardı bu kızların?

Geceki fırtınadan sonra hava çok daha güzeldi. Gökyüzü yıkanmıştı. Birkaç kuzu mantarına dokunma fırsatını da yakalarız diye hayal ederek iş tamamlansın diye beni kullanmamaları koşuluyla –çünkü bu işe hiç hevesli değildim– razı oldum.

Babalarını uyandırmaya tereddüt ettim. Öğlen yemeği yedim. Postalarımı kontrol ettim. Gazetelere hâlâ kısa romanlar yazdığım ve düzeltmeleri yaparken manyağa dönüştüğüm için tüm ülkenin en berbatı olarak tanınıyordum, kılı kırk yaran bir tiptim, hâlâ bir tür faaliyet içindeydim ve bu faaliyet zamanımı onların oyunlarına, törenlerine, mızmızlıklarına ayıramazdım; kesici bir alet ya da başka bir şeyle kendilerini yaralamasınlar diye dua ederek onları garajda yalnız bırakmıştım bir de.

Bana gelince, Alice'in hâlâ hayatta olma şansı varken, iki parça tahtayı ya da başka bir şeyi bir araya getirmeyi beceremiyordum.

Judith, gecenin ortasında eve gelmişti. Şu an uyuyordu.

Onu uyandırmak mı, neye yarar? İkizlerin konuşmaları, bu göz alıcı parlak günde, refleks olarak bana en iyi gelen şeydi kesinlikle. Ilgın çiçeklerinin kokusuyla karışık hafif bir esinti geliyordu okyanustan. Kızları buldum ve ince kıymık ve eğri çivilerden yaptıkları haçı inceledim. "Çok güzel bir iş, dedim onlara cana yakın bir şekilde, bir yandan garajın kapısını çalıştırıyordum. Bunu çok beğenecek birini biliyorum."

Jérémie'den bahsetmiyordum. Bununla beraber, arabayı çalıştırdığımda aynadan fark ettiğim yine Jérémie'yi. Kızlara soğuk bir bakış attım. Sonra geri geri gittim ve hizasına gelince durdum.

"Sana fikrimi söyleyeyim, dedim ona dikkatle baktıktan sonra. Geri dön. Bunu halletme işini bize bırak."

Tüm gücüyle dişlerini sıkıyor denebilirdi. Sonuçta, binmesini teklif ettim. "Senin iyiliğin için diyordum bunu" dedim yola koyulurken. Omuz askılı bir tuval çantası vardı, içinden bir haç çıkardı; şaşılacak kadar güzel şekil verilmiş, bezenmiş, zarif, aynaması, daha yeni cilalanmış, eski ve çok güzel bir parke gibiydi.

Kızlar hayretten çığlıklar attılar. Jérémie omuzlarını silkti. Bu boş vakit uğraşını hapishanede yaptığını açıkladı. Arkadaşına, dostuna, en azından bu özene bezene yapılmış haçı borçlu olduğunu söyledi.

Bu çok çocuksuydu. Vaftiz suyu istemekte gecikmeyecek ikizlerin düzeyinde bir çocuksuluk; ama kızcağızlar henüz ölmüş böcekleri bile gömmek isteyebilecek yaştaydılar... Jérémie ise bir benzinliği soyacak yaştaydı.

Tüm geceyi orada geçirmesi gerekmişti. Bu da oldukça çocuksuydu. Nasıl bir sınavdan geçtiğine dair bir fikrim olması için ellerinin ne halde olduğunu görmeme gerek yoktu ama benim atlatmaya çalıştığım sınavı hesaba katınca acısını paylaşmakta biraz zorlanıyordum.

Ne olursa olsun, olumsuz dalgalar yayıyordu. Hiçbir şey yememek için annesinin yokluğunu fırsat bilmesinden kuşkulanıyordum. Gidişinden önce, A.M. dondurucuyu mikro-dalga fırında kendi kendine hemencecik hazırlayıp servis edilebileceği yiyeceklerle doldurmuştu fakat bu onun yerine getirmeyeceği boşa bir çaba gibi görünüyordu. Gittikçe daha da solgun bir hâle geliyordu.

Yol boyunca, tek laf etmedi. Onlar açısından, bu aptalca işe girişmekte haklı mıydım haksız mı bilemiyordum. Sonuçta, bence, grubun en yaşlı üyesi olarak, akıllılık etmesi beklenen de bendim. Baştan itibaren, içimizden herhangi birine herhangi bir kıymet bahşetmeyen bu gezintiyi frenlemek bana kalıyordu. Buna rağmen, böyle bir şey yapmadım. Üçü birden şu

hayal dünyasından çıkıp gerçek dünyaya dönsünler diye kendimi paralamamıştım. Hop, dur bakalım dememiştim. Arabanın kapısını açmış ve Jérémie'ye binmesi için yalvarmıştım.

Neye karşı teslim oluyordum, bunu açıklamakta sıkıntı çekecektim ama sonuç ortadaydı aslında, yılan gibi kıvrıla kıvrıla, çalıların arasında ilerleyen ve yakanın yükseklerine tırmanan bir yol üzerinde, hayal edilebileceği gibi ağır bir hava içerisindeydim.

Jérémie'nin oyduğu haç ve bunun yapımında görünür biçimde ortaya çıkardığı yeteneği ve ateşliliği bu işi daha da ezici ve daha da gösterişli hale getiriyordu. Kesinlikle sakınılması gereken de buydu. Ama o an, artık geri dönmek için çok geç olmuştu.

Biraz sonra, Jérémie teybe doğru eğildi ve çalma listelerimi karıştırmaya koyuldu. "Current 93'ü koyabilir miyim?" diye sordu hedefe yaklaştığımız sırada yeşerdikleri mevsimlerden arda kalan altın renginde yapraklar yağıyordu, ağaçlardan düşen, gece boyu devam eden şiddetli sağanak yüzünden hâlâ ışık saçan şosenin üzerinde titreşen yapraklar. Razı oldum. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Dikiz aynasından ikizleri görüyordum, kenetli ellerini, dudaklarının kıpırdadığı görüyordum ve bir çeşit dua okuyup okumadıklarını merak ediyordum.

Deli gibi yağan yağmurun altında köpeği gömmüştük ama dahası vardı; sonbaharın, tüm dünyanın bizi kıskandığı nimetle dolu şu meşhur günlerinden birinde cenaze merasimini gerçekleştirecektik. İspanyol kıyısından ufka kadar arkamızda uzanan körfez, ametistlerle, safirlerle, türkuaz taşlarıyla parıldayan bir mücevher kutusunu canlandırıyordu. Ernesto çoğu zaman burada yürüyüşler yapıyordu. Demek istediğim; Ernest Hemingway çoğu zaman burada yürüyüşler yapıyordu. Bir yazar için mükemmel hiçbir mekanın olmadığını yineliyordu. Fazla abartıyor denemez. Teyzelerimden biriyle beraber düzenli olarak buraya, kuzumantarı toplamaya ve yüzyıllık kestane ağaçlarının ve meşe ağaçlarının altında siesta yapmaya geliyordu. O gururlu adam.

Jérémie, iki haçı sabitlemek için bir çekiç ve parmak boyutunda kalın çiviler getirmişti yanında. Köpeğin, dibine gömülü olduğu ağaç gövdesi taş kadar sert görünüyordu. Gizemli havasının yalnızca David Tibet'e ait olduğu o korkunç melodilerden birini duyabilelim diye arabanın kapılarını açık bırakmam için bana yalvardı. Bu sırada kasvetli çekiç darbeleri ormanın içinde yankılanıyordu ve ikizler dekorasyon için yapraklar, çiçekler bulma amacıyla çamurun içine bata çıka dolanıyorlardı. Sahnenin gerçekleştiği ormanın derinliklerinde metanetli bir şekilde bir kuzgunun uçuşunu görmemiş gibi yaparak, nikotin sakızı çiğneyerek, kendimi geride tutuyordum. Orman çalıları arasında tehlikeye atılmak için sabırsızlanıyordum çünkü çok farklı bir taze mantar kokusu geliyordu burnuma. Alice kuzumantarına bayılırdı. Sadece bunu düşünmekle yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü. Yanlış anlayan Jérémie, sessizlik içerisinde onayladı.

~

Öğleden sonranın güzel bir kısmını bahçede, ormandan söktüğüm mantarlarla dolu sepeti temizlemekle ve Jérémie'yle ilgili, ne hâle geleceğiyle ilgili kendimi sorgulayarak geçirdim.

Roger, beni işe yaramaz bir büyükbaba olmakla suçladıktan sonra kızları sinemaya götürmüştü. Kızları ona getirdiğimdeki hallerini ima ediyordu; kızarmış gözler, baştan ayağa boka batmış haldeki üstleri vs. Fark etmemiştim. Gömme macerasından sonra biraz sakinliğe ihtiyacım vardı.

Dönüşümüz sırasında, Judith çoktan evden çıkmıştı. Onu aramıştım, sonrasında odasını boş, yatağını bozulmuş hâlde buldum. Jérémie'den, takip işine tekrar ve çabucak dönmesini istemek için numarasını çevirdim ama hat boşa çalıyordu. Pekâlâ o halde. Telefonuyla ne iş yapıyordu? Tam şu anda, belki Judith sevgilisiyle beraber bir otel odasında bulunuyorken. İşi sağlama almak gerekiyordu. Ama Jérémie cevap vermiyordu. Onun açısından bu pek profesyonel bir yaklaşım değildi.

Roger ve kızlar 16:30 seansına gitmişlerdi. Gökyüzü pembeleşmeye başlıyordu. Judith'in çalışma saatleri iyiden iyiye saçma sapan hâle geliyordu. Güvenim tamdı. Biliyordum ki, er ya da geç, bir hata yapacak ve kendini ele verecekti. Tabii Jérémie gözlerini açar ve dünyanın sonunun gelmesini beklemek üzere bir koltuğa yayılıp kalmazsa.

Sesli mesaj bırakma kısmına geçmeden önce, kırk beş dakika boyunca, kulak zarınızı işkenceye maruz bırakan epeyce taşkın bir İngiliz grubunu dinlemek zorundaydınız. "Pekâlâ, Jérémie. Ara beni. Çok acele. Bu mesajı alır almaz. Çok çabuk ara beni, hemen, tamam mı?" Fakat artık akşam oluyordu ve o aramıyordu.

Judith'in, izini süren kişinin böylesi bir amatör oluşu sayesinde telaş etme gibi bir gereksinimi hiç mi hiç yoktu. Mantarlarımı mutfağa götürdüm, bol suda yıkadım, sonra tekrar dışarı geri döndüm. Jérémie'yi aradım. "Beni dinle. Yumurta var mı sende, bilmem gerekiyor. Bana bırakabilir misin ya da şehre mi döneyim? Lütfen, telefonunu aç. Kızlar eve dönecekler ve kurt gibi acıkmış olacaklar. Mesele çıkacak. Bana cevap verebilir misin? Teşekkürler."

Şüphesiz ki onu araştırdım –en azından başka bir şeyi değil, Johanna'nın bir benzerini, bir kopyasını arzulamaktan kendimi alamamıştım– şüphesiz ki, bu yönden başıma gelenlerden kaçmamıştım. Bu konuya geri dönmüyordum. Tanrı biliyor ki, ben bunların hiçbirini istememiştim. Hâli hazırda sadece tahammül etme gücüne sahip olabilmeyi ve çok fazla zarar görmeden bu işten sıyrılmayı istiyordum. Soruna dair tüm verileri tanıyordum. Judith'in yerinde olsaydım, kesinlikle onun yaptığının aynını yapardım. Hata daha beterini, kim bilir?

Ne olursa olsun, Jérémie'yi aradım. Ona emanet ettiğim iş dolayısıyla istediğim her an ona eşlik edebileceğim konusunda anlaşmıştık. Bunu ona hatırlattım, telesekreteri aracılığıyla ve yumurtalar için ona teşekkür etmeyi unutmadan.

Zaman geçtikçe, Judith'in yakınlarda bir yerde bir odada kendini başka bir adama vermekte olduğu fikrine daha çok ikna oluyordum. Bu bölge, şu yarım pansiyon küçük otellerle kaynıyordu, usta bir gizlilikteydiler, sahici sığınaklarla dolup taşıyordu burası, eğer buraya bir kadın kaçırmak ve onun başını döndürmek söz konusuysa, buralar bu işi çok iyi beceriyordu.

Böyle bir senaryo bana dişlerimi gıcırdattırıyordu. Yerimde duramaz hâlde hissediyordum kendimi. Mantarları, bir solukta şerit ve halkalar halinde kesmek için kalktım. Can sıkıcı tepkimi, nafile huzursuzluğumu fark ediyor ve yanaklarımı ateş bastığını hissederek şiddetli bir utanç duyuyordum. Yine de büyük oranda ayak diretiyordum.

Öyle düşüncelerim, öyle korkularım vardı ki, zihnimde nerdeyse boğuyorlardı beni. Neredeyse haykırdığı iniltileri, adamın üstünde terler içindeyken kulağına fısıldadığı sözcükleri duyuyordum. Buna engel olmak imkânsızdı. Elimdeki bezi boğarcasına sıkarak oturdum.

Karanlık çökmeye başlıyordu, daha temiz bir hava getiriyordu akşam, bunu kesinlikle memnuniyetle karşılıyordum çünkü şakaklarım yanıyordu. Kalktım. Tüpgazı açtım ve ızgarayı yaktım.

Mantarları getirdim. Sarımsak ve maydanozu doğradım. Bununla beraber, yaşlandıkça artık tüm bu maceraların içinden kendimi sıyırmayı düşünüyordum. Bu maceraların, daha dün onlara atılmak için kendimizi adamış olma zahmetine değmediğini anladığımı sanıyordum. İleri bir düzeye erişildiğini anladığımı, iki aptalın daha fazla oynanamayacağını, bundan kurtulmanın mümkün olduğunu anladığımı sanıyordum ve ben buradaydım, liseli gibi, alacakaranlıkta, tamamen savunmasız, ezilmiş bir halde tir tir titriyordum.

Ama şu Jérémie ahmağı ne iş yapıyordu? Artık bu iş canıma tak etmeye başlamıştı. Gördüklerim beni kudurtuyordu, Judith'in, onu kollarına alıp istediği pozisyonda ona sahip olan bir şempanzeyle, açıkça kanıtladığı üzere çekip gidişi beni ku-

durtuyordu. Bir tane daha nikotin sakızı çiğnedim, bazen gördüğüm kâbuslarda bu sakıza yoksunluk duyuyor ve bir çekiçle eczaneye saldırmaya kalkışıyordum.

Pişirme işini bitirdim ve mantarları gizli yemeğime dikkatlice yerleştirdim. Omlet olarak, dünyanın en iyi yemeklerinden biriydi bu. Aslında falanca kimsenin bu bölgenin çekiciliğine kapıldığını duyduğumda hiçbir zaman şaşırmamışımdır; çok çok meşhur yazarlar Paris'ten buraya geleneklerimizi araştırmak ve notlar almak üzere yollara düşüyorlardı ve bu tiplerin hissiyatları kuvvetliydi.

Arabamı aldım. Üç dakikadan az bir sürede, sabırsızlıkla çam ağaçları ve fundalıkların ortasından hızla ilerledikten sonra, kararlı bir şekilde annesiyle beraber oturdukları müstakil evlerinin önüne park ettim ve ona işini öğretmeye hazırlıyordum kendimi –işi, müşterinin karısının müşteriyi aldattığı saatte uyumamaktan ibaretti.

Ona eğer bu işte isim sahibi olmak istiyorsa işini daha fazla ciddiye alması gerektiğini açıklamaya hazır hissediyordum kendimi. Kendi keyfinin, işi üzerindeki dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Hiçbir şekilde. Hele ki, kafanı suyun üzerinde tutmanın çok büyük çaba gerektirdiği, kendinin ya da yakınlarının hayatını kurtarmanın öyle kolay olmadığı bu karamsar zamanlarda, asla. Artık kim piyasa kanunlarının onları yok sayanlar için acımasız olduğundan şüphe ederdi ki? Artık kim Batının aydınlığa doğru ilerleme gösterdiğini kabul edebilirdi?

Ay parıldıyordu. Direksiyonun ardında, irkilip gururlu bir tavır beni bu yoldan geri döndürsün diye umarak, bir an durdum; ama bu çeşit en ufak bir şey fark etmedim.

Judith bana bunu yapmak için en berbat zamanı seçiyordu. Bu yüzden onu iki kat daha fazla suçluyordum ve arabamdan inerken hiç zorluk çekmedim, Lémo'ların daha ziyade küçük taş ve ot öbeklerinden kurulu, çevrelenmiş birkaç çam kozalağıyla ve aynı şekilde krem rengi yapraklarla süslü –neyse ki kapıyı çalmadan önce daha fazla şey yoktu– küçük bahçelerin-

den geçerek ilerledim. İlk katın ışıkları yanıyordu. Zili çaldım. "Jérémie, benim!" dedim yüksek sesle, elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Bir saniye kadar sabrettim ve ardından kapının kolunu çevirdim. Açıktı. Hâlâ, o berbat boğucu şarkısının sesi bana kadar gelen Joy Division'ı dinliyordu. Mutfağın ışığı açıktı. "Bana ödünç verebileceğin birkaç yumurta var mı?" dedim buzdolabına doğru yönelirken. Aradım ama cevap vermiyordun. Ses seda yok.

Yeşillenmiş bir dilim jambon, kararmış Bask ezmesi, sararmış spagetti, ama çok sarı ve kaskatı olmuş halde, neredeyse yarı saydam spagetti buldum dolapta. Bir köşede, fosilleşmekte olan bir parça koyun peynirinin hemen yanında, geçen yüzyıl yumurtlanmış iki adet yumurta can çekişiyordu. A.M. burada olmadığı süre boyunca oğlunun doğru düzgün yemek yiyip yemediğini merak ediyordu. Kısa bir süre için, ona bu konuda güvence veremeyecektim.

Bir elin parmakları, Jérémie'nin yol açtığı sıkıntıları saymaya yetmeyecekti. Onu çalıştırmak ve derhal karımın izini sürmeye yöneltmek için daha iyi bir sebep olamazdı. Karım şu an şüphesiz, mum ışıklarında akşam yemeği yemekteydi; sahilin ardında loş ve kibar bir odada, üzerinde sadece, kalınlığı bir mikronu geçmeyecek minicik bir gece elbisesi, dağınık saçlar vs., pembeleşmiş dudaklar.

Salon, soğumuş kül kokuyordu. Şöminenin üzerinde babasının, Oakley gözlükleri alnında, yarış bisikletiyle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Aptalca bir sırıtışı vardı, yani bence. Bir adam, bir kadını lezbiyene dönüştürme yeteneği gösterebilir miydi, kadının erkek türüyle ilişkisini tamamen kesmek istemesi için bu işi epeyce iyi becermek gerekirdi. Bu tuhaf adamı büyüleyici buluyordum. Bu salona her adım atışımda, yaklaşır ve bu numuneye uzun uzun bakardım, amacım bir sır perdesini aralamaya çalışmaktı: Nasıl olur da, bir adam bu kadar çok hata etmiş olabilirdi? Tüm gün boyunca süt içen bir tip havası vardı. "Konuşmamız

için aşağı gelebilecek durumda mısın?" dedim omzumun üzerinden ve hâlâ şu tuhaf kişinin portresini inceliyordum. "Sana söyleyecek bir iki şeyim var, tahmin et bakalım."

Dedikoducular, on yıl evvel babasının ölümüyle sonuçlanan kalp krizinin doğal olmadığını, Galibier yokuşunda uyuşturucu alımından dolayı olduğunu iddia ediyorlardı.

Ben dedikoducuydum. Bu adamın herhangi bir tavrının A.M.'nin yaptığı sert patinajın sebebi olduğu hiçbir şekilde kanıtlanmış değildi. Bunu soracağıma dair kendi kendime yemin etmiştim ama bu konuda henüz hiçbir şey yapmamıştım. Bu konuyu konuşabilecek kadar yakın bir düzeye ulaştığımızdan emin değildim.

Jérémie de babasıyla, A.M.'nin eşi olan bu çeşit bir adamla ilgili, benim kendi kendime sorup durduğum soruları kendine soruyor muydu merak ediyordum.

Ne çeşit bir babası vardı? Benim ne çeşit bir babam vardı? Merdivenlere doğru döndüm, dibinde bir yemek masası ve üzerinde pek alakasız yeşil bir bitki duruyordu ve ısrar ettim: "Söylesene, Jérémie, ahbap, tüm gecemi burada mı geçireceğim, ne sanıyorsun?"

~

A.M. sabahın ilk uçağıyla, zar zor ağarmakta olan ve hâlâ mavi ve serin tan vakitleri sürerken geldi. Çabucak, ona, Jérémie'nin iyileştiğini ama henüz uyanmadığını açıkladım ve güneş etraftaki dağların üzerine, gölgelerin arasında çıkan ve muhteşem parıltılı Rhune doruklarına ilk ışıklarını saçarken A.M.'yi hastaneye götürdüm.

Onu ayrıntılardan uzak tuttum. Onu kandan uzak tuttum. Onu kusmuklardan uzak tuttum. Ona, oğlunu leş gibi sarhoş bulduğumu, bundan dolayı da, günlerine son vermek için, testere gibi tırtırlı bir ekmek bıçağı seçmiş oluşuyla kendini öldürebilmekten dahi aciz bir hâlde olduğunu açık etmedim.

Her şeye rağmen, tir tir titriyordu. Laflarıma özen göstersem de o dudaklarını ısırıyordu. Benim konuşmama engel olmuyordu, ben o trajik gece boyunca sürdürdüğüm farklı girişimleri söyledikçe o onaylarcasına başını sallıyordu ama havaalanını terk ettikten sonra, sersemleşmiş hâlde yola koyulduğumuzdan beri bir iki kelimeden fazlasını etmemişti. Narin mavi bulutlar okyanusun üzerinde, Bask kıyısı yönünde akıp gidiyorlardı.

Bekleme salonunda –mini etekli, gözleri odunkömürü karası boyanmış halde durmadan sakız çiğneyerek emziren bir ergenin karşısında– sigara içtikten sonra, A.M.'nin ellerinden tuttum.

A.M.'ye doğru eğildim "Düzelecek" dedim ona. "Endişelenmeyin." İlk uçağı yakalamak için Orly'de dolaşıp durarak uykusuz bir gece geçirdikten sonra, oğlunu, bir camın arkasından bilinçsiz, seruma bağlanmış hâlde görmüştü, hatta ben onu bir kolundan tutup zar zor bir sandalyeye götürüp oturtmuştum.

On yıl, birkaç saatte üzerine devrilivermişti. Derisi çökmüş, rengi atmıştı. "Bunu yapan ilk kişi o değil" dedim ona, onu biraz dinçleştirebilmek için. "Derisine zararlı maddeler işlemiş ergenler yapıyor bunu. Onlardan bir sürü var, hadi ama. İyice bir farkına varılırsa anlarız ki; tüm bu yaşadığımız hayat sadece bir farstan* ibaret ve saire... Korkup kaçmadan bunu kabul etmek herkesin harcı değil. İstediğiniz şeyler, en açık bir şekilde zarar görürler, A.M., bizim elimizden bir şey gelmez. Bu hiçbir zaman değişmedi ve hiç değişmeyecek."

Beni dinlemiyor, sessizce ağlayarak kendini tatmin ediyordu. Hâli hazırda, kız da çocuğuyla beraber bir aşağı bir yukarı dolanıyor, çocuk da ağlıyordu boğazlanan bir domuz gibi çığlıklar atıyordu. "Benim sütüm, deyiverdi yakınımdan geçerken. Sağanak gibi."

~

* Fars: Kaba güldürü, kaba şaka; tiyatroda, yalnızca güldürmeyi hedefleyen oyun türü. (ç.n.)

Roger, Judith'e yönelerek, istesem de istemesem de, bu oğlanın hayatını kurtardığımı ona açıkladı ve karım bu durumu onayladığını söyledi ona.

Belirsiz bir şekilde gülümsedim. Benim rolüm, onun kollarından kanlar süzülmeye devam ederken yardım çağırmakla sınırlı kalmıştı. Aynı zamanda bir de müziği de kapatmıştım. Joy Division ya da başka bir şeydi.

Yemekten sonra, Tomi Ungerer'in resimlediği romanlarımdan birkaçının, yeniden basımları için tasarlanmış bir önsözün redaksiyonuna girişmektense büromda uyukladım. Gece boyunca gözümü kırpmamıştım. Yığıldım.

Buraya gelemeyeceği süre boyunca oğlunu yalnız bırakmamak üzere A.M.'ye bir söz vermiştim ve sözüme sadık kaldım. Tüm gece koridorlarda yürüdüm –Judith'in takip edilmeyişini bilmek gözümü kırpmama engel oluyordu– ve bunun hesabını da öğle sonrasının çok güzel bir vaktinde, deri kanepemde, kitaplarımın, DVD'lerimin, müziğimin, bilgisayarlarımın, dolmakalemlerimin, ilaçlarımın arasında uyuklayarak ödedim.

Bana halamdan kalan ve ilk kattaki büromda bulunan bu kanepenin nakliyesi için buralardan kapı gibi dört nakliyeci adamın birleşip çabalaması gerekmişti, bu insanlar boş zamanlarında keyif için ağaç gövdeleri fırlatmak ve kaya taşımakla uğraşıyorlardı. Burada Hemingway, ailemden burayı pansiyon olarak kiraladığı zamanlarda birçok kereler uyukladığı için midir bilmiyordum ama kendimi burada kusursuz bir rahatlık içerisinde hissediyordum. Kokusunu seviyordum. Yaşlanış biçimini seviyordum. Buraya yerleşip birkaç sayfa bir şey karalamak yahut gazete okumaktan geri durmuyordum ama yine de burada uyumak yapılacak en iyi işti.

Johanna editörümle yattığımı öğrendiği gece de bu kanepe bir dahaki emre kadar benim yatağım olmuştu ve çok rahat olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta işlerin düzeleceğine emindim çünkü ona karşı hislerim, o ne düşünmüş olursa olsun el değmemiş hislerdi. Bu krizden çıkış yolunu sabırsızlıkla gözlüyordum, nihayetinde ceremesini çekmiştim; bu

sırada Johanna'nın siyah gözleri bir odada ya da başka bir yerde her denk gelişimizde, sanki beni kurşuna diziyordu.

Çift yatağımızı yeniden elde etme imkânı, ölüm onu alıp götürünceye kadar sunulmamıştı bana, bu şansı yakalayamamıştım ve bu yara bir türlü kapanmıyordu. Kapandığını görebilmekten umudumu kesiyordum. On iki yıl sonra, hâlâ taze görünüyordu. İyileşmesi hiçbir ilerleme kaydetmiyordu.

Biraz kestirdim. A.M. arayıp benimle konuşması gerektiğini söyledi. Sonraya erteledim. Aşağı indim. Gözkapaklarım hâlâ, herhangi bir tartışmaya katılmak için fazlaca ağırdı. Yine de kendimi, odamı karımın odasından ayıran kapıya doğru sürüklemeyi başardım. Kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duymadım. Kışkırtılmış bir hâlde, gözümü anahtar deliğine yerleştirdim. Yatağı boştu. Yüreğim hopladı bir an. Sonra fark ettim ki, benim düşündüğüm gibi geceyi dışarıda geçirmemişti. Çünkü sabah değildi, artık öğle ortasındaydık. Yeniden karalar bağladım.

Akşam oluyordu kalkmaya karar verdiğimde. Roger'e rastladım, kızları uyutmak için yukarı çıkıyordu. Lucie-Anne omuzlarına çıkmıştı, Anne-Lucie elinden tutuyordu. Onlara eğlenceli bir şeyler anlatmaktaydı.

Bu adamın sıra dışı bir yeteneği vardı. Başımıza çöken bu felakete karşı böyle cesurca durmak, böylesine taze bir cilde, ışık saçan gözlere, hafif hâl ve tavırlara sahip olmak için çok güçlü olmak gerekirdi. Birkaç gün önce, Judith'le bu konu üzerinde durarak konuşmuştum, o bu felaketten haz duymanın hiçbir yararı olmadığına karar kılmıştı.

Öyleyse, ben bu felaketten haz mı duyuyordum? Bu, gülemeyecek kadar kötü olmak değil de felaketten haz duymak mıydı? Elden ayaktan düşmek değil de felaketten haz almak mıydı bu?

Bazen, Roger'in geçmişte bir takım acı deneyimler geçirmiş olan kafasının, hâlâ sıkıntısını çekebileceği hasarlar üzerine uzun uzun düşünüyordum. Onu birden fazla kez yarı bilinçli hâlde bulmuştum ve bense kızımın nasıl birinin ellerine düş-

tüğünü görüp tam anlamıyla dehşete düşmüştüm; bir gün banyonun fayanslarının üzerinde, başka gün salondaki halının üzerinde iki büklüm ve hatta bir başka gün de merdivenlerin ortasında birkaç şişe şarap beklettiğim mahzene doğru sürünür ve kulaklarına kadar salya akar halde, bir eli uzanamadığı beyaz şaraplara doğru yönelmiş bir vaziyette.

Evlilik onu diriltmişti. Fikir benden çıkmamıştı elbette ama onun değerli yanları olduğunu ve yeniden toparlandığını, yola geldiğini, en azından nispeten sorumluluk sahibi bir aile babasından beklenene ulaştığını hemencecik kabul etmek zorunda kaldım. Aylar boyunca, Judith'le harika bir aşk yaşarken, sıkıntı içerisinde onların tarafından bir felaketin haberini almayı gözlemiştim ama ne hastaneden ne de polisten telefon gelmişti. Bu demek oluyordu ki Roger eskinin kalıntıları arasından sağ salim çıkabilmişti? Kullanılmış onca haptan sonra? Bunu, o, şen şakraklık gösterileri yaparken ya da bana 200 doların üstünde bir varille bizi nelerin beklediğini açıklarken, kendi kendime sorup duruyordum. Bunu, onu bir kayak mağazasının ya da meşhur bir çikolatacının vitrini önünde durur hâlde gördüğümde, kendi kendime sorup duruyordum. Tüm bu hâlleri yerinde miydi merak ediyordum; zira ben, hiçbir şey istemiyordum.

Aşağıda Judith'i buldum. İspanyolca anlamıyordum ama Karl Lagerfeld'in tekrar sattığı, şehrin çıkışında bulunan mülkünden bahsettiğini anlıyordum. Rakamlar takas edilmişti.

Bir iş kadınıyla evlenmiştim. Başlangıçta bunun farkına varmamıştım, onun ilk müşterisi bendim ama sonuç ortada. Hâli hazırda benden çok daha fazla para kazanıyordu; beğenilen ve en iyi yayıncılar tarafından basılan kitapların yazarı olma niteliğimle başlangıçta ona biraz olsun üstün gelişim bugüne bakıldığında uçup gitmişti. Artık onda hayranlık uyandırmıyordum.

Kitaplarım komodininin üzerinde, elinin altında, okunmaya hazır, oyalanmış, tükenmiş hâlde, o kadar çok yığılıydılar

ki. Ona bu durumun umurumda olmadığını söylüyordum. Günlerin çok kısa olduğunu bildiğimi söylüyordum. Onu bu sebepten ötürü bir an bile suçlamadığımı söylüyordum. Ama onları yakınlarında tutmak konusunda ısrar ediyordu, ilk fırsatta onları ciddi ciddi eline alacaktı.

Birlikte yaşamanın kolay olduğu bir adam olduğumu ileri sürmüyordum, bir yazarın hayatını çok uzun süre paylaşmak aklıselim hiçbir kadının hoşuna gidemezdi. Dahası, bir kadının haklı olarak arzulayacağı her şeyi ona sağladığımı ileri sürmüyordum. Yani. Ama bu, bana gelince, en küçük bir nezaketten muaf tutuyor muydu? Beni hiçbir dertten kurtarmamaya mı karar vermişti? Söz konusu olan bir intikam, bana acı çektirme arzusu muydu?

Akşam oluyordu. Kahve makinesine doğru yöneldim. Gözlerimi Judith'e doğru kaldırdığımda, konuşmasını mırıltılarla sonlandırdığı izlenimine kapıldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Yolunda" dedi.

Akşam rüzgârı süzülüyordu, ay parıldıyordu. Bana gelince, benim için bakışları nüfuz etmesi imkânsız bir hâl almıştı. Artık, beni bakışlarıyla süzmekten çekinmiyordu. Karşımda o kusursuz İspanyolcasını konuşturmaktan hoşlanıyordu. Beni küçük düşürmek için miydi?

Ona yeterince layık olmuş olsaydım, benimle uğraşmak zorunda olmadan, herhangi bir tedbir almadan, yokluğuna, dışarı çıkmalarına dair en ufak bir açıklama olmaksızın –hele San Sebastian'da kiraladığı şu stüdyo daireden hiç bahsedilmiyordu– olan biteni bana kabul ettirmek vs. ona göre pek samimi bir tavır olmayacaktı.

Bunları düşünürken, kabul etmek zorundaydım ki, ötekinin acılarından bihaberdik, bir yarış yoktu ortada, başkalarında sebep olduğumuz hasarlar yüzünden şaşırmış, donakalmış, sersemlemiş olabilirdik. Bir sokak dalaşında bir yumruk darbesiyle birisini öldürmek gibi. Aslında, ona yaptığım kötülüklere dair hiçbir fikrim yoktu. Bana işleri yüz kat daha mı

fazlalaştırıyordu yoksa ben hâlâ konunun çok dışında mıydım?

"Yeni gelişmeler var mı?" diye sordu.

"Hayır, uyuyordum."

"Zavallı kadın"

"Kesinlikle. Ona çok çektiriyor. Çok zor zamanlar geçiriyor onunla birlikte. Banyonun duvarlarını nasıl kan içinde bıraktığını sana anlatmıştım değil mi?"

"Evet."

"Tavan bana Jackson Pollock'u düşündürdü."

"Bunu bana daha önce söylemiştin. Daha fazlasına gerek yok, tablo gözümde fazlasıyla canlanıyor."

Bırakılan mesajları dinlemesi gerektiğini belirten bir hareket yaptı. Hâli hazırda, hesapların büyük çoğunluğunu o ayarlıyordu. Onun için bunun hiçbir anlam ifade etmediğini ileri sürüyordu. Ve buna itiraz etmemin, benim açımdan saf ve aptalca bir gururdan başka bir şey olmayacağını söylüyordu. Ama ben, ev işlerinin kontrolünü elinde tutmaktan, satıcılara para ödemekten, en ufak bir tepki açığa çıkarmadan bir zarfa çek iliştirmekten, aynı tonda, kartının numaralarını vermekten zevk aldığını gayet iyi görüyordum. Bir hamlede, bana para durumumuzu sormaya gerek görmeden çatıyı tekrar yaptırabilir ya da bahçenin mobilyalarını değiştirebilirdi. O andan itibaren onu kaybetmeye başlamış olup olmadığımı, satış rakamlarımın karşısında canıma okumakta olduğu gün gözden düşmeme ramak kalıp kalmadığını merak ediyordum.

Telefon kulağına yapışık halde, keçi işkembesi gibi kabarmış, canavarımsı ajandasına birkaç not aldı. Zaman zaman Alice'i düşünmek aklına geliyor muydu? Kimseye suçluluk duygusu yüklemek istemiyordum ama kendime bu soruyu sormaya hakkım yok muydu? Etrafa ışık saçıyordu. Tam anlamıyla. Ona bu konuda gücendirici bir tavır sezdirmemek için dişlerimi sıkmak zorundaydım. Yahut delirmekte olan ben miydim?

A.M. benim geldiğimi görünce bir fırlayışta doğruldu. "Bu korkunç. Uykuya dalmak üzereydim" dedi

"O nasıl?"

Bu sefer, bekleme salonu boştu. Hastanenin bu kısmı ıssız görünüyordu –danışmada görevli iki kız ve kendi ritminde koridorları silmekte olan esmer tenli bir adam dışında.

Jérémie uyanmış, ardından birkaç dakika sonra öğle sonrası geç vakitlerde tekrar uykuya dalmıştı; ama her şey yolundaydı hâl ve şartlar göz önüne alındığında. Güçsüz bir sesle, annesinden, bir dahaki ziyaretinde müzik çalarını da getirmesini istemiş. Ben de bunu iyi bir işaret sayıyordum. Bununla beraber, onu çok fazla göresim yoktu.

"Gidip onu rahatsız etmeyelim" dedim.

Başını salladı. Eğilip bükülüp, odaya kadar koridorun duvarlarına sürtünerek ilerlemek yeterliydi. "Beni takip edin" dedi. Anneler hiç değişmiyordu.

Yine de ben, yatağın ayakucunda, geride durdum, A.M.'nin darmadağın haldeki yüzüne, uykudaki oğlunun yüzüne, solgun bir maskenin üzerindeki eski mum yağı gibi kırışmış yüzüne bakıyordum. Odadan şiddetli bir ilaç kokusu yayılıyordu. Ben, dümdüz, sessiz ve kafam hafifçe eğik biçimde ayakta duruyordum. Bana ne gibi şeylerden bahsetmek istiyordu merak ediyordum.

Eğer A.M., oğlunun mahalledeki homolara sataşmaya gitmesinin sebebini bilmiyorduysa, ben onun için ne yapabilirdim pek bilmiyordum. Bilmiyordum, benden tam olarak ne bekliyordu? Neden onların işine burnumu sokuyordum? Neden kendimi karıştırıyordum? Gözümün ucuyla, uzakta dans eden hilal şeklindeki ayı, karaçamların üzerinde Chiberta tarafından ışıldayan ayı izliyordum. Bu mutsuz kadın ve benim, kısa pantolonlarımızla lise sıralarında, beraberce, yıpranmış zamanlar geçirdiğimizi düşlüyordum. O yılları düşlüyordum ve şu anki sıskalaşmış silueti. İkisi de, görülesi hâlde değillerdi. Doğrudan mezar mahzeninden çıkmışa benziyorlardı.

"Francis, bence kızınız saklanıyor" diye açıkladı lafı dolandırmadan, bu sırada kaşla göz arasında bekleme odasına doğru yöneliyorduk. Ben hiç tepki vermeden durduğum için, o tekrar söze başladı: "Bence Alice hâlâ hayatta ve saklanıyor. Maalesef, nerede olduğunu bilmiyorum."

~

A.M.'nin burada olup bitenler sebebiyle ve acil olarak buraya çağrıldığı için, araştırmalarında daha çok şey öğrenebilmeye vakti olmamıştı. En azından, ne polisin ne de Roger'in açığa çıkartamadığı şu fidye talebinin ışığında araştırma işlerine yeniden koyulabilmişti ve şu sonuca varmıştı ki, tüm bu hikâye tam olarak çürük bir kalasa benziyordu.

"Sizi muğlaklıklardan, cevapsız sorulardan, yolumda karşılaştığım uyumsuzluklardan uzak tuttum" deyiverdi omuzlarını silkerek. "Tüm bunlar kulağa inandırıcı gelmiyor, Francis. Bence hiç kimse onu kaçırmadı. Aldığım notları görmek ister misiniz?" Aldığı notları görmek istemiyordum. Onu dinlemek istiyordum. Böylesine harikalar yaratan bu ağza sabitlenip bakıp durmak istiyordum. Böylesine akıntılar, böylesi bir anafor, böylesi bir akım yaratan bu ağza bakmak. Fikrimi belirttim. Sözünü tamamlamasına müsaade ettim. Sonra, tek bir kelime etmeden kalktım ve kumsalda bir tur atmaya gittim. Tamamen ıssızdı bu saatte, havanın hala ılık ve rüzgârın dinmiş olmasına rağmen.

~

Kesinlikle ama kesinlikle oraya gitmem gerekiyordu. Aksi bir tabiatım vardı. Judith'in, yokluğumun ona sağladığı özgürlükten faydalanmaya gittiğine emindim. Onu artık hiçbir şey durduramıyordu. Jérémie birkaç günden evvel işe koyulacak hâlde olmayacaktı ve A.M. onu takip etmeyi kesin olarak reddetmişti –bu, aramızda biraz çabuk olan bir takasa yer vermişti ama o boyun eğmemişti.

Gökyüzü beyazdı, örtülüydü. Ne alayım bilemiyordum. Daha doğrusu, Île-de-France mevsimine –kesinlikle pek sevimli olmayan, kesinlikle daha fazla can sıkıcı havasına– uyumlu olabilecek kıyafet seçenekleri üzerine yoğunlaşabilecek mecalim yoktu. Kollarımı kavuşturmuş bir avuç dolusu kravatın karşısında dururken, Judith odama girdi ve birkaç tanesini seçmek için onları gözden geçirdi. Bakışında sevinçli bir parıltı ortaya çıkarmak için ona dik dik baktım, gidişim onun tavrını şu ya da bu şekilde daha ışıltılı bir hâle sokuyor muydu, bunu görmek istiyordum ama numarasını çok iyi gizliyordu.

"Tekrar söylüyorum, umarım ne yaptığını biliyorsundur" diye belirtti alçak sesle.

Sabırsızca, soğuk bir ifadeyle karşılık verdim. Önceki gece bu konuyu, uzun uzadıya konuşmuş, tartışmıştık, o artık esnemeye başlayıncaya kadar. Bu konu hakkında epeyce tartışmıştık. Ayrıca, geçmişteki parlak eylemleri ışığında anladım ki, Roger'e de, polise de gerçekten en ufak güven duygusu besleyemezdim. Söz konusu bile olamazdı. Buraya tekrar dönmenin faydasız olduğunu düşünüyordum ve buna karşın bir yanım ayak diremekteydi, bir yanım bu evden uzaklaşmayı –her şey olduğu gibi kalırken– reddediyordu.

Saatine bakıp, bana havaalanına kadar eşlik etmeye karar verdi. Bavulumu kapattım.

"Öyle sanıyorum ki hiçbir şey sana fikrini değiştirtemez..." dedi, gün bitiminde uçağı beklerken.

~

Hyatt'tan bir oda tuttum, banyoları harikaydı, dinlendiriciydi, o kadar ki genel giderlerim için düştüğüm notların dışına çıkmaya niyetliydim. Çok katlı bir sandviç ve soda söyledim.

Apartmanları çok yakındaydı. Zaman öldürmek için –A.M. gece yarısından önce harekete geçmememi tavsiye etmişti– sıcak banyomdan alacakaranlığın içinde, defile programından başka bir şey göstermeyen bir kanalı izledim. Bazen, kamera

tanıdık simalarla karşılaşılan bir gece eğlencesinin ortasında dolanıyordu, sağır bir histerinin uçuştuğu, kötü müziklerin olduğu ve bazı şeylerin nitelik bakımından her zaman en iyi kalite olmadığı ama ortalıkta öylece yeteri miktarda dolandığı bir gece eğlencesi.

Batmayanlar övgüyü hak ediyordu. Üstesinden gelenler ise daha fazlaydı. Alice ve Roger, bu bakımdan, bir mucizeyi gerçekleştirmişlerdi. Sorumlulukların anlamı bir anda tepelerine yıkılmıştı. Bir bankada çalışmak –söz konusu olan bir aile mesleği mi sanki– tıpkı aktrislik mesleğini icra etmek gibi, bir takım kurallara uyulmasını gerektiriyordu, sabah erken kalkmayı başarabilmek, mesela, bir çekimin ortasında içi geçip bayılmamak, banka çekini değerlendirebilmek vs.

Başlangıçlarından beri, eğer bir süre onlar için endişelendiysem, bu sadece Alice'in yere ne kadar sağlam bastığını unutmam yüzündendi. Onu arıyordum.

Onu özlüyordum. Çabucak bir şeyler bulmayı umuyordum. Sonunda, bir şeylerin yoluna girmesini umuyordum. Hiçbir şey bunu durduramasın. Ayaklarım beni kızıma götürsün, daha fazla duraksamadan dosdoğru ona. Bunu tüm kalbimle istiyordum çünkü aksi bir durumda sanırım epeyce sert bir kış geçirebilirdim. Eğer hiçbir şey bulamıyorsam, eli boş dönecek-sem, herhangi bir ipucuna ulaşamazsam, bu dairede ha bire yok yere çabalayacaksam, o hâlde tümüyle batmayı, gömülmeyi bekleyebilirdim.

Her şeyden önce, o niye saklanıyordu? Kesinlikle, saklanmış olması, ölmüş olmasından yeğdi, bin defa saklansın daha iyi ama bu soruya cevap değildi. Biliyordum, evliliği tepetaklak olmuş hâldeydi –böyle babanın böyle kızı olur– ve film çekimleri süresince bazı maceralar ona mal ediliyordu. Aranması gereken bu yol üzerinde miydi? Bir şeyden mi korkuyordu? Birinden mi? Bir mahzene mi kapatılmıştı? Bir tavan arasına mı? Bir ormanın derinliklerinde mi saklanıyordu? Bu şehirde miydi? Bu ülkede miydi?

Bu konuda kendi kendime sorabildiğim soruların listesinin sonu yok gibi görünüyordu.

~

Bir sabah, telefonum çaldı, güzel, kristal gibi bir kış sabahı. Léman, elektrik sahası gibi parıldıyordu. Johanna ve Olga şehre gelmişlerdi. Alice on dört yaşlarındaydı o zamanlar ve okulundan arıyorlardı. Okuldan aradıklarında bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir.

Okul gezisi için kayak yapmaya gitmişti; bacağını kırdı ya da boynunu incitti diye düşünüyordum ama durum hiç de sandığım gibi değildi. Bir an önce gelip onu okuldan almamız için arıyorlardı. "Küçük baş belanız!" dedi müdüre beni görünce. "Alın bunu çabuk." 1.90 boyunda bir kadın, gri, Jeanne d'Arc kesimli saçlar.

Sınıf otele akşamleyin varmıştı ve bu devanası Alice'i ertesi gün sabahından geri gönderiyordu. Korkunç kısalıkta bir seyahat.

"Karım ve ben kızımızı baştan ayağa giydirdik hazırladık" dedim. "Bu etkinlik için. Külotlu çoraplar, tulumlar, kayaktan sonrası için kıyafetler vs. Sırf ve özellikle bu tatil için."

"Bayım, bunu biliyorum."

"Dinleyin lütfen, bundan emin değilim."

"Bayım, ben bir okul idare ediyorum. Yabani yaratıklar için bir pansiyon değil."

"Tamirat ödemesini yapacağım."

"Ödeyeceksiniz, bana güvenin. Biz onu okuldan bir ay boyunca uzaklaştırıyoruz. Eğer bu gibi bir durum tekrar meydana gelirse, bu sefer bu kesin bir atılma olacaktır."

Bürosunun penceresinin arkasında, karla kaplı ağaçlar mavi göğe doğru uzanıyordu, diğerleriyse parlak bir kafile halinde göle doğru iniyorlardı.

"Ben bilmek istiyorum" dedim, "kızımın votka şişelerini nasıl satın alabildiğini bilmek istiyorum." "Beni bu konuda ay-

dınlatmanızı isterim. Bence diğer ebeveynleri de uyarmak gerekiyor çünkü eğer Alice bunu yapabildiyse..."

"Ah, evet, onun ne kadar kurnaz olduğunu biliyorum. İstediğini elde etmek için her şeyi göze alır."

"Lafı ağzınızda gevelemeye başlamayın. Rica ediyorum. Kendinizi sıyırmaya çalışmayın. Tamam mı? Şimdi, bana cevap verin. Çocuklarımızın korunmasından sorumlu olan siz değil misiniz? Onlarla içki satılan yerler arasına sınır koyması gereken siz değil misiniz? Bizim, yani ebeveynlerin sizden bekleyebileceği en ufak işin bu olduğunu söylemeyeceksiniz değil mi? Bugün votka olur, ama yarın uyuşturucu olacak. Cezalandırılması gereken sizsiniz. Ayrıca, çok basit, gidip avukatıma bu durumdan bahsedeceğim. Aramızda samimiyet ateşkesi ilan edelim. Gidip ondan, konumuzla ilgili özen ve öncelikle ilgilenmesini isteyeceğim. Bu konuda olabildiğince katı ve kesin olmasını."

Rengi benzi attı tamamen, çenesi kaskatı hale geliyor, burun delikleri tıkanıyordu ama odanın ortasında tir tir titremek ve dirseklerine dayanmış hâlde ürpermekle yetindi. Ben başka yere bakıyordum, Alice'i, onun beklenmedik dönüşünü düşünüyordum.

Spagetti birincil ve en sevdiği yiyecekti. Onu, odalarında bir kaç arkadaşıyla beraber, ana malzemesi domates sosu olan bir tarif hazırlarken hayal ediyordum. Sigara içerken. Birbirlerine maceralarını anlatırken. Bundan tatmin olurken. Yüksek perdeden konuşurken.

"Daha önce hiç kafanız güzel oldu mu, sevgili hanımefendi?" diye sordum Alice'in avludan geçişini ve ağır bavulunu çekiştirişini fark ettiğimde.

"Bayım, sorun bu değil."

Hızla uzaklaştım.

Olga'yı, dört yaş daha büyük olan ve çok küçük yaşlardan beri annesine katı bir şekilde bağlı olan kızımı pek anlamıyordum. Buna karşın, Alice'le çok daha iyi anlaşıyordum. "Anneni

ayrıntılardan haberdar etmeyelim" dedim ona. "Görüyorsun ya, her yeri yeniden boyamak zorunda kalacaklar bence. Tavan da dahil. Sırf bununla ilgili bir roman yazmam gerekecek. Her halükârda, sadece bir şiirle yetinmeyeceğim, buna emin olabilirsin."

~

Gece yarısı, banyodan çıktım ve üstümü giyindim. Kayboluşundan itibaren geçen iki aydan fazla zaman boyunca hâlâ ondan, yetmiş sekiz gündür tek bir haber alamadan bekleyip durduğumuz genç aktristen bahsediliyordu. Fotoğrafı, ben kumandaya doğru bir hareket yapma fırsatı bulamadan ekranda gösterilmişti. Sunucu şaşkınlık içerisinde, bir süredir meydana gelen çok sayıda ölümden ve genç kadınların alıkonulmasından bahsetti.

Kızım genç bir bankacıyla evlenmişti. Şifresini bildiğim bir binanın son katında, geniş, dubleks bir evde oturuyordu. Bazı zamanlar geceyi onlarda geçiriyordum, şehirde olduğum zamanlar. Anahtarım da vardı. Bana bir anahtar temin etmişlerdi demiyorum. Abartmayalım. Söz konusu olan arka kapının anahtarıydı. Yanımda taşıma yükümlülüğüm yoktu ama onlar için hazır bulundurmam gerekiyordu, ne bileyim, herhangi bir şey olur a diye büromun çekmecelerinden birinde duruyordu.

Misafirperverliklerini suiistimal etmiyordum, kural olarak. Bana kendimi istenmiyormuşum gibi hissettirdiklerinden değil –bitişikte bir nevi bağımsızlık sağlayan bir stüdyo daire vardı– ama çoğu zaman bakıcı ve çocuklarla beraber akşamı ediyordum. Tamamen benimle ilgilenilsin istediğimden değil. Genç bir çiftin akşamı benimle geçirmektense yapacak daha iyi bir şeyleri olduğunu anlamadığımdan da değil. Yine de, bazen bakıcıya saçımın şeklinde bir tuhaflık olup olmadığını ya da tuhaf bir biçimde gülünç duruma düşüp düşmediğimi yahut laflarımın tutarsız olup olmadığını sorduğum oluyordu ama zavallı kız, saçları tehlikeli biçimde beyazlaşmakta olan

bir adamla dört duvar arasında bulunduğu düşüncesiyle, endişeli endişeli yüzünü buruşturuyordu.

Yanıma, bir el feneri, bir fotoğraf makinesi ve hard-disk aldım. Başka bir şey değil. Yolun karşısına geçtim. Parkın etrafından dolandım. Köşede, bir adam RATP otobüs durağına karton bir kulübe yapıyordu, market arabasını girişe bırakmıştı. Bakışlarıyla karşılaştım ve ardından binadan içeri girdim. Hol ıssızdı. Etrafa şöyle bir göz attıktan sonra arka merdivenlere doğru yöneldim. Yukarı çıktım.

Daireye, lazım olacak el arabalarının ve paspasların –aynı zamanda ayakkabı boya kutularının– konulduğu bir depoya girer gibi girdim. Lambamı yaktım ve koridorun karanlığını yoklamaya, aranmaya başladım.

Kızımın dairesinde aranır halde yakalanmaya hiç niyetim yoktu. Bu gülünç kaygı –durum, prensiplerle anlaşmaya varılmasını gerektiriyordu– ayaklarımı, çektiğim perdelere doğru yöneltti.

Evin bilgisayarını ele geçirdim ve her şeyi kopyalamaya başladım. Bu bendeki kötü anıların hayalini canlandırıyordu ama A.M., hikayenin anahtarının bu dairede olduğuna emindi. Onun içgüdülerine güvenmeliydim, iki gündür bunu tekrarlıyordu. Otuz küsur yıldır bu mesleği icra ediyordu. İçgüdülerinin keskinleştiği otuz sene boyunca uğraştığımız işte, gizemin anahtarının bu iki katlı evde olduğuna ve benim burayı arayıp taramam gerektiğine kanaat getirmesini sağlayan ikili bakış açısını oluşturan ölçüde bir keskinlik kazanmıştı. Her seferinde onu dikkatlice süzdüm; ama o kazanıyor, beni bu yetisinin –şu sadece kaymak tabakadan detektiflerin sahip olduğu önsezinin– ona bağışlanan bir şey olduğuna ikna ediyordu.

Üst kata çıktım ve yöntemli bir şekilde didik didik aradığım odaları ziyaret ettim, A.M. gözümden bazı önemli detayların kaçabileceğini düşünüyordu. Alice'in elbise dolabını araştırmak, ne olursa olsun, ağır, boğucu bir işti, kokusu hâlâ yoğun bir şekilde oradaydı ve elime aldığım birçok şey beni çok belirgin dö-

nemlere, seyahat ettiğimiz yerlere geri götürüyordu kumaşlara dokununca. Tesadüfen, kız kardeşine ve annesine ait olan birkaç giysiyi sakladığını fark ettim ama birini bile üstünde görmemiştim, en azından benim yanımdayken görmemiştim.

Tümden bir sessizlik hüküm sürüyordu, sokaktan tek laf söz duyulmuyordu, çift camdan dolayı. Kendimi çok asabi hissettim. Eskiden olsa, bu durumda etkilenmem için çok daha fazla şey olması gerekirdi; ama gözümün önünde olup biten – ve sonsuza dek hafızama kazınan– o felaket, beni allak bullak etmişti, beni daha kırılgan hale getirmişti. Önceki yaşantımıza dair, özellikle etkileyici olan bazı fotoğraflar –onları komodininin çekmecelerinden birinde saklıyordu– ellerimin arasında titriyordu.

Yataklarının yumuşak olduğunu fark ettim, oturmak zorunda kalmıştım. Gerçekten, talihin –ailemin yarısını elimden aldıktan sonra– artık beni hepsinden yoksun bıraktığını düşündükçe tüylerim ürperiyordu. İnsanın çektiği acıların bir sınırı yok muydu? En büyüğü söz konusuydu. Omuzlarının geldiği yerlere dokundum. Ensesinin –o sürekli gergin olan– geldiği yeri. Bu aktrislik işi gerçekten berbat bir işti. Ona bunu her zaman söyledim. Ama kızlar bunun farkına varmazdan önce delisi oluyorlardı bu işin ve Alice bununla başa çıkabilecek biri olmazsa diye korkuyordum. İşin çok fazla içindeydi, bence. Ama ne önemi var ki şu an? Onu bana sağ salim geri vermiş olsalardı, bunca geçimsiz olmazdım. Bir an tereddüt etmeden, Hükmedenin ayaklarını öperdim.

Bir an uzanmayı düşündüm. Ama doğruldum ve indim.

Yastıkları kaldırdım, çekmeceleri açtım, kütüphaneyi araştırdım, kâğıt sepetinin içini inceledim, büronun içerisinde yahut karanlık bir köşede herhangi bir şeyim gizlenip gizlenmediğine bakındım, dolapların üstünü elimle yokladım, halıları kaldırdım, her metrekareyi saat ustası kararlılığı ve titizliğiyle didik didik aradım, vs.

Hiçbir şey bulmadım. Karanlıkta gözüme hiçbir şey parıldamıyordu. Buna karşın, yine de A.M.'ye sunmak ve onun, benim görmediğimi, gözümün önünde duranı bulup çıkarması için ona yeteri kadar malzeme toparlayabilmeyi istiyordum – bunu gerçekten çok istiyordum. Yöntemli bir biçimde hareket ediyordum. Buzdolabına bir uğrayıp, meyve parçalı bir bardak portakal suyu keyfinden faydalandım –bu sırada gecenin derinliklerinde, herkesin doğal olarak uyur hâlde olduğu saatlerde ilerliyorduk.

Ta ki bir gıcırtı duyana kadar. Olduğum yerde dondum kaldım. El fenerimi söndürdüm. Beynim hızlı hızlı işlemeye koyuldu.

Stüdyonun kapısı bir siluete doğru açıldı, Çin gölge oyunu gibiydi –karanlık daha fazla ayrıntıyı görmeme engel oluyordu– salona giden merdivenleri inmeye başladı. Bir koltuğun ardına çömeldim. Yanıma bir silah almadığıma pişman oldum, bir bıçak olabilirdi en azından. Bugünlerde bir manyağa rast gelmek –sıkça oluyor demeyelim de– çok nadir olan bir şey değildi –bana uzun süre kötümser bir yazar olduğum söylenmişti ama aslında gazete okumaktan, çevremi izlemekten, radyo dinlemekten başka bir şey yapmıyordum, bir gün bir seri katilin yoluna çıkılan olaylar sayısızdı, bu tip etrafta cirit atıyordu, ciddiyim abartmıyorum.

Gölge önümden geçti. Hemen doğruldum, nefesim kesilmişti. "Alice?" diye mırıldandım.

~

Altı ay sonrasında, onunla hiç konuşmamıştım. Öte yandan, onunla bir daha hiç konuşmamam için ciddi olasılıklar vardı. Bununla beraber, ahizeyi Judith'e uzattım –kızımla ve ben istemediğim hâlde Roger ile olan tüm ilişiğini kesmemişti– ve beklemeden çıktım.

İlkbaharın ilk günleri güneşliydi. Ortancalar çiçeklenmişti. Jérémie, artık körfezin bakım işinde çalışıyordu; artık karımın

izini sürmesi ve onu olay anında yakalaması için onu görevlendiremiyordum. Dolayısıyla ben de, kıyının sislerle kaplı olan bu tarafında yüzüyordum.

Yanıldığımı anlamıştım. Ona dair sınadığım hisler –diğerinde olduğu gibi– donmuştu ve bu boşluk duygusu öyle şiddetliydi ki, beni sersemletiyordu. Tekrar soluklanabilmek için, kışı, Birlik* üyesi ülkelerde okumalar yaparak geçirmiştim ama çok büyük iş yapmadan çok enerji tükettim. Stockholm'de Pen Club'un başkanı beni o bar senin bu bar benim içmeye götürmüştü, ancak ertesi günün akşamı kendime gelebilmiştim. Kopengah'da editörüm dosdoğru gözlerimin içine bakarak kadehini kaldırdı topuklarını tıkırdattı. Viyana'da tiyatrodan insanlar tanıyordum ve okumaların beni içine soktuğu gerginlik, zayıflık, hareketsiz bir zindelik halinden yararlanıyor, okumalarımın ardından beni Allah bilir nerelere götürüyorlardı. Okumak susatıyordu insanı. Çok okumak çok fazla susatıyordu. Önümde açılan alkolik yazarın parlak yolculuğunu çok net bir şekilde görüyordum, her şeyin nasıl da basit hâle gelebileceğini, elimin altında olduğunu görüyordum –en azından başlangıçta böyleydi. Zamanında dönmüştüm, şüphesiz Judith'in benim evimde önemli kararlar almasına engel olmak için çok geçti ama gezim süresince bir karaciğer hastalığına, belki de sarılığa tutulmamak için tam zamanında dönmüştüm.

"Kızlar seni öpüyor" dedi. Kaskatı kesildim, belli belirsiz bir hâlde. "Ben de" diye cevap verdim. "İkisini de öptüğümü söyle onlara."

Çenem sıkılı, ufka baktım dosdoğru. Judith, Alice ve onun bankacısıyla ilişkisini koparmadı diye –onlar benim huyum hakkında ne düşünürlerse düşünsünler– ona sitem etmek gibi bir niyetim yoktu. İki taraftan bu öfke dolu kaçıklarla kuşatılmış olan kızları düşünmek gerekiyordu. İkizler, onları yetiştiren bu iki hastayla ilişkiye son vermememizin yegane ama en

* "pays de l'Union" kalıbı kullanılmış, buradaki Union, Union Européenne (Avrupa Birliği). (ç.n.)

zorlayıcı sebebiydiler. Ayrıca Judith, hiçbir şey olmamış gibi, sanki her şeyin üstüne bir de buradan vur deyip tereddütsüz öbür yanağımızı çevirmemiz gerekiyor gibi yapma rolünü kusursuzca, çok güzel icra ediyordu. Ayrıca kanımca, ben o kadar yetenekli değildim, yeterince geri adım atamıyordum ve bu diğerinden daha kesin bir tespitti. Altmış bir yaşında, uzaklaşmak, mesafe koymak, üstesinden gelmek için mecalsiz olunduğunun anlaşılması ağır, kasvetli bir iş olarak görünüyor. Maalesef, hiçbir şey yapamıyordum bu konuda.

O zaman, bir eski Doğu Almanya gezisinden dönüyordum, özellikle de çok sakin ve düzenliydim –trenin içinde ülkeye çizgiler çekercesine dolanmıştım, bir şehirden ötekine ve birinci mevki koltuklarında en temiz uyku vakitlerini geçirmiştim, gözlerimi kapıyor ve beş yüz kilometre ötede açıyordum. Ayakkabılarımı çıkarıyordum. Tren harika bir ilaç. Bazı durumlarda tren gerçek bir nimet olarak kendini gösterir. Kilometreleri kilometrelere katıp üst üste yığmak, hareket hâlinde durmak.

Çantamı düzenlemeye devam ediyordum ve takım taklavatı ve eşyalarımı yerlerine koyuyordum, bu sırada Judith bir sonraki yolculuğundan bahsediyordu hararetli bir şekilde. Bunun bir rastlantı olduğuna kimi inandırabilirdi? Ama, neyse. Ne olursa olsun –elde olan kanıt, kusursuz çizim, yakayı ele vermediğini gösteriyordu– Alice iki haftalığına Avustralya'ya gidiyordu bir çekim işi için ve Lucie-Anne ile Anne-Lucie'yi büyükannelerine emanet etmek dışında hiçbir şey ona yeterince güven vermezdi.

Kızımın hiç utanması yoktu. Judith bana bu işten bahsettiğinde dalga geçerek güldüm. Sonra beni bu işe karıştırmadıkları sürece –ve tüm bunlar beni ilgilendirmediği sürece– bunda bir sakınca görmediğimi söyledim .

Alice'in, artık, bundan sonra benden bir şey talep edemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Burada bıraktığı eşyaları karman çorman bir sandığa atmış ve kendimi daha iyi hissettiğimde ona geri göndermiştim. Artık ona ait ne olursa olsun herhangi

bir şeyi bu evde görmek istemiyordum. Judith'ten de bu kararımı tartışmamasını istedim. Bunun için ona *ısrarla* rica etmiştim, yalvarmıştım. Şaka etmiyordum. Kafasını salladı. İç çekti. Aldığım darbeyi çok iyi biliyordu. En ufak bir ricam olmaksızın, fotoğrafları, dergileri, DVD'leri gözümün önünden kaldırma işine koyuldu. Ne olursa olsun, kanına muhalefet genleri işlememiş bir kadınla evlenip yükümü hafifletmiştim -Alice muhalefet konusunda yetiyordu da artıyordu bile.

Bu kadar erken çekip gitmesine hayıflanıyordum. Döndüğümde birkaç günü beraber geçiririz diye ummuştum, birlikteliğimizin yıkıcı bir yola girmekte olmasına rağmen, fazla iyimserdim. Ertesi günden itibaren oraya varacağını söylemişti Roger'e. Altüst oluşumuzu durdurabilmek için ona sunacağım kesin önerilerim olduğundan değil –geçmekte olduğumuz bu sınavın, üstesinden gelinemez olduğunu sanıyordum ve bunda ilk kaybeden bendim– ama hâlâ elde olan ne varsa onu korumak, sakınmak istiyordum, kesinlikle kendimi buna adıyordum. Şayet bu hâlâ mümkünse, bunu istiyordum.

"Bizim bir hayatımız olup olmadığını soruyorlar mı kendilerine?" diye söylendim dişlerimin arasından. "Bu onların aklına hiç geliyor mu, şu iki işe yaramazın?" Odalarımızı ayıran kapının eşiğine doğru ilerledim. Onunki, yeri daha güzel olandı, perdelerine hücum eden ve duvarlarına benek benek dokunan güneşi görüyordu. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmeyi isterdim ama ağzımdan sadece bir sürü saçmalıkla karşılaşmış bir hâlde, ince bir nefes çıkıyordu. Zamanla, yaptıklarımızın geri dönüşsüz olduğunu anlamıştım. Geri sarılmıyordu.

Ona markette eşlik ettim. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordum ona, bu sırada o bir salatayı inceliyordu. Şaşırmış bir hâl aldı. Ona yardımcı oldum: "Biriyle karşılaştın mı?"

Konuşurken kendimi duyuyordum ama bu ben değildim. Gülerek kafasını salladı. "Yetti ama neden bahsediyorsun sen? Yahu söylesene sen, ne derdin var senin?"

Adamlara aldığı marulun fiyatını sordum ve ödedim.

"Az önce dediklerimi boş ver, unut gitsin" dedim anayola çıkarken. "Hâlâ doğru düzgün düşünceler yok kafamda. Ağzıma geleni söylüyorum işte."

Durdu ve bana kuşkulu bir gözle dik dik baktı.

Ona sormanın yeteceğini düşünmekle pek de içten davranmamıştım. Gerçeğin gül bahçesinin ortasından bir kaynak misali fışkırırcasına görünmesini ummuyordum. Yıkıcı öngörülerime karşı takındığı kibirli sessizliğe en ufak bir önem dahi vermiyordum.

"Affedersin" dedim ona. "Ama bu onların yüzünden oluyor. Her yanımız hata dolu, uzun süredir."

Etrafına baktı, dikkatini bana çevirmeden önce. "Hâlâ nasıl aynı yerde olabiliyorsun?" diyerek iç çekti. "Bugün bile, hâlâ. Altı ay sonra..."

"Bu konuyla zamanın bir ilgisi yok."

"Elbette var. Francis, elbette var. Ya da, sende bir tuhaflık var."

Dişlerimi sıktım. "Bunu savunamayacağımı biliyordu."

Bana bir an daha şöyle bir baktı, ardından beni öylece bıraktı ve kavun seçmeye girişti. Ölümüne sarhoş olmak için Leipzig'de bir gün daha kalmadığıma ve döndüğümde evi boş bulmadığıma hayıflanıyordum.

~

Jérémie, çim biçme makinesinin üzerinde, yolun öbür tarafından geçti ve selamlaştık. Gökyüzünde sayısız martı süzülüyordu. Makinesini bir çitin ardına bıraktı ve onun için ayırdığım dergilerle dolu paketi aracına yükledikten sonra ona bir kahve ısmarlamayı teklif ettim. "İşini kaybediyorsun" dedim ona. "İki haftalığına buradan gidiyor." Tatmin olmuş bir gülüşle karşıladı bu haberi.

"Bu işle uğraşarak zaman kaybediyorsunuz" dedi. "Bunu size daha önce de söyledim. Hiçbir zaman hiçbir şey bulamadım. Yanlış yoldasınız."

"Önemli değil. Seni suçlamıyorum bu yüzden. O korkunç derecede kurnaz bir kadın."

Gözlerimi indirince, yaralarla çiziklerle dolu ellerini fark ettim.

"Sana bu işin sonunun nereye varacağını söyleyeceğim" dedim. "Anlatacağım. Peşlerindeki varlığının ağırlığı onları bıktırdığında ve o gün emin ol ki yakındır, seni yakalayacaklar. İnan onlara. İşte, işin sonunun nereye varacağı ortada. Hemen ardındaki, mahallenin tüm geyleriyle beraber. Kesinlikle. Jérémie, onlarla her sabah spor salonunda karşılaşıyorum ve vestiyerde böyle kolları olan tiplerin bana rastlamasını istemem."

Hiç umursamıyordu. Pataklanmaktan korkmuyordu, öyle söylüyordu.

Omuz silktim. "Annen yorgun, şu sıralar. Neden ona biraz özen göstermeyesin ki?"

"O yorgun değil. Terk edildi."

"Başka bir heyecana ihtiyacı yok, öyle tahmin ediyorum ben. Biraz merhametli ol. Senin için endişeleniyor."

Çocuklarımız bizi başlarından savıyorlardı. Bunu iyice kabul etmek gerekiyordu. Bu bir rastlantı değildi. Bir arada kalabilen ailelere çok az rastlanıyordu. Jérémie bileklerini kestikten sonra A.M.'nin bocalamış haline şaşırmamak gerekiyordu. Çok az anne bu acıya katlanabilirdi. Henüz terk edilmiş olan çok az anne bu acıya katlanabilirdi.

O kadar da yaşlı değildi. Ama birkaç ay içinde, yüzü darmadağın olmuştu, teni grileşmişti. Her seferinde gizlice takip işi daha da kahredici oluyordu, bana bu sırrını açıklamıştı. Saatlerce ayakta kalmak onu mahvediyordu. Ayak bilekleri sızlıyordu. Ona yüksek dozda C vitamini ve magnezyum kürü uygulamasını tavsiye etmiştim. Görünüşe bakılırsa çok az sonuç vermişti.

Jérémie, ancak isteksiz bir şekilde yediği bifteklerden pişiriyordu ona. Diğer taraftan, onu çok da mesele etmiyordu. An-

nesinin yaşadığı duygusal yenilgiler ona tiksinti veriyordu, öyle olduğunu ileri sürüyordu. Onu utandıran, öfkelendiren bir şey varsa o da annesi ve annesinin çarpık zevkleriydi. "Ona üzülecek miyim? Teselli mi edeyim? Onun yaptığı şey benim midemi bulandırıyor."

Annesinin eşcinselliğini çok tatsız, kötü biçimde öğrenmiş, yaşamıştı, iş duyulmuşa benziyordu, dönüp dolaşıp buraya gelmenin hiç gereği yoktu, onu anlamıştım.

~

Üç gün sonra, doktorlar A.M.'ye kanser olduğunu açıkladılar. Korkunç bir türünden. Röntgen sonuçları ürkütücüydü. "Bir bu eksikti." diyerek iç çekti.

Ses etmemem için bana yemin ettirdi. Jérémie'nin haberinin olmasını istemiyordu. Sonra, bakışı boşluğa daldı gitti ve uzun bir süre kafasını salladı.

~

Johanna'nın annesi bu tür şiddetli bir kanserden dolayı ölmüştü, sizi iğne ipliğe çeviren, sonra da paramparça eden bir türdü bu.

Olga ve Alice, biri on iki biri sekiz yaşındayken, tabutun içindeki, büyükanneleri olan ve o günlerde onları açıkça korkutan kişiye gidip sarılmaya pek sıcak yaklaşmıyorlardı. Ortamın havası epeyce gergindi.

Ortamın havası, kızlarımın davranışlarında, benim Johanna için ummuş oldukları türden bir adam olmadığımın yıkıcı ve aydınlatıcı kanıtını bulan ailem için oldukça gergindi. Bazı romanlarımın okunması hiçbir şeye iyi gelmemişti. Dolayısıyla, oyunun sonunda bir aile faciasına yaklaşmaktaydık – otorite yoksunluğumdan dolayı gücenmişliklerini, eğitim konusunda bariz bir şekilde hatalı olduğumdan bahsettiklerini duyuyordum.

Johanna'nın yüzünü görünce, kızlara doğru yöneldim. "Üzgünüm ama anneniz nereye gideceğini bilmiyor, ben sizinle geliyorum isterseniz. Hadi biraz cesaret."

Koyu renk, karanlık gözler üzerimizdeydi –çoğu kıçımın kenarı. Ama Johanna ne onlarla tartışmaya girişmek istiyordu ne de onların hakaretlerini çekmek istiyordu ve bu konuda belirtecek bir fikrim yoktu, hiçbir şey hissetmeksizin bana tavsiye ettiği üzere, işin ceremesini çekmek zorunda kalmak, onlara karşı gelmemek ve başından beri onlara katlanmak demek olan tutumu benimsiyordum. Johanna için bu gibi şeylerin belirleyici derecede önemli olduğunu anlamıştım. Aynı zamanda iki küçük kıza çektirdiğimizin nasıl bir sınama olduğunu, ne anlama geldiğini anlıyordum, onlardan ne derece büyük bir çaba sarf etmelerini istediğimizi anlayabiliyordum. Hava sanki çevremizde titreşip duruyordu. Olga başını eğdi. Alice ise, o hemen kararlı bir adımla öne atılıverdi.

Tabutun önünde dikildik. Ellerimi tutuyorlardı, onlara teker teker şöyle bir göz attım. "Sizinle gurur duyuyorum, diye fısıldadım. Bravo. Şimdi sarf etmemiz gereken son bir çaba kaldı. Her şey yolunda olacak, kızlar. Cesaret."

Alice küçük olandı. Onu ben taşıdım. Zavallı büyükannelerinin yüzü çürümüş limon gibiydi; hastalığın son evresindeyken merdivenlerden düşmüştü ve çenesi ezilmiş, püre haline gelmişti. Bakınca ben de yüzümü buruşturdum.

Olga hayretten donmuş gibiydi. Alice ise, çekinmeksizin eğildi ve pudralı yaşlı yanağa dudaklarını uzattı. Alice'in Alice olacağı o zamandan belliydi.

"Bunu senin için yaptım aynı zamanda" diye itiraf etti biraz sonra.

"Beni hayrete düşürdün. Kardeşin ve ben, inan bana, gerçekten sesimiz kesilmiş bir hâlde izledik. Ağzımız açık kaldı. Şaşkına çevirdin bizi. Bunu sana söyleyeyim. Eğer sen gitmeseydin, bilmiyorum ben gidebilir miydim. Ayy... Hâlâ tüylerim diken diken, senin değil mi?"

Bir sonraki, bilmiyorum kuzenlerden hangisi, merhumenin üzerinde dana gibi ağladı.

Johanna bize dışarıda katıldı ve çocuklarını sıkıca kucaklarken bana teşekkür etti. Güney adetleri böyleydi, özür diledi, ritüellere duyarlıydılar, kendi yorumlarına gelince epeyce çatık kaşlıydılar. Hiçbir yorum yapmadan kabullendim. Daha önce vaftiz meselesine de, bana vebalı gibi davranılması ve ka'ale alınmamam riski yüzünden –ki bu Johanna'nın kabul edebileceği bir şey değildi– boyun eğmek zorunda kalmıştım.

Bu insanlar, televizyonda ya da radyoda konuştuğumu duyduklarında benim yazar oluşumla dalga geçiyorlardı, edebiyat onları etkilemiyordu ve o zamanlar hala cılız olan gelirim onları güldürüyordu –başkaları, ben yolun karşısına geçerken ayakkabılarımı kirletmeyeyim diye kıyafetlerini çamurun üzerine seriyorlardı. Bu başkalarına çok daha az rastlanılıyordu.

Onların çizdiği yoldan ayrılmadığım sürece, istavroz çıkararak ölülerini öpüp aynı davranış kodlarını çocuklarıma aktardıktan sonra yazar da olabilirdim, senarist de ya da itfaiyeci ya da jonglör de olabilirdim, fark etmez.

Alice'i omzumda taşıyordum –bunu gerçekten hak etmişti. Durumu lehimize çeviren davranış biçiminden hala iftihar ediyordum– şimdi mezarlığın yolu üzerinde, kazandığımız memnun gülücükleri topluyorduk –avucunun içini öptüm. Sonbahar ılıktı, ağaçlar günlerdir parlak alevler içinde tutuşuyordu, olağanüstü derecede canlı ve parlaktılar, saçılan kızıllar, kör edici sarılar içerisindeydiler.

~

Tüm bunları hayal etmiş miydim? Sınandığımız her zorlu sürecin ateşinde pişmemiş miydik, onunla beraber olabilecek en derin ilişkiyi örmemiş miydik? Bunu hayal etmiş miydim?

Bunu düşünmeye başlıyordum. Ne olursa olsun, şuan biliyordum ki, eğer o, ben ve kariyeri arasında bir seçim yapacak olsa, bunu öyle uzun uzadıya sorgulamazdı. Bundan, apaçık olan sonuçları çıkarmam gerekirdi.

Bir gün, bu kadar yükseklerden aşağıya düşeceğim aklıma gelmezdi. Bazı yerlerin, rüzgâra ve dalgalara karşı, katı ve sağlam olduklarını sanarak hata etmiştim. Bu bakımdan gerçek bir saflık ve muazzam bir körlük örneği sergilemiştim. Benim için sadece bir kaç rengi muhafaza etmesi beklenen, bir çöldeki bir tür masal canavarını, bir çeşit –iğrenç– Eldorado'yu* fark edişim göz önüne alınınca, her an, yer ayaklarınızın altından kayıp gidebiliyordu. Nihayetinde, her şey altı ay önce o şaşırtıcı ve solgun gecede tecrübe ettiğim sert inişi karşılamaya hazır konumdaydı, hatta o iki katlı lanetli dairesinde bana doğru döndüğü anda bile –sonuçta hiçbir şey kaybolup gitmemişti.

Avustralya'dan bir kartpostal geldi. Bir an bile uğraşmadım ve onu bahçenin girişindeki aralıktaki kutuda öylece bıraktım. Biraz güçlü bir fırtına yeter de artardı bile ve postacı miskinin tekiydi. En iyi dolmakalemlerin mürekkebi de hiç dayanmıyordu, keçeli kalemlerinki ise daha da azdı, ıslatma yardımıyla üç saniyeden bile az dayanıyordu.

Judith, öğleden sonra geç vakitte, her günkü gibi, açlıktan ölüp ölmediğimi ve evi terk edilmiş hâlde bırakıp bırakmadığımı kontrol etmek için aradı –gündelikçimiz bizi bırakıp nişanlısının peşinden İskoçya'ya, somon yetiştiriciliği işinde çalışmaya gitmişti. İşleri berbat etmiyordum, sadece bazı şeyleri kafamda ölçüp biçiyordum.

Bu artık saklanacak bir sırdı benim için. Hem de hali hazırda tatsız aile mevzularımla birlikte. Bundan Jérémie'ye ya da herhangi başka birine bahsetmeye hakkım yoktu. Aniden yetim kalacak olan şu çocuğu hayal etmeye çalışıyordum ve hiçbir senaryo yeterince tatmin edici gelmiyordu, ufukta hiçbir ışık belirmiyordu. Üstelik A.M.'nin yaza kadar sağ kalacağı kesin olmadığından –dörtnala ilerleyen bir kanser– karanlık ufuk hızla yaklaşıyordu.

---

* Eldorado; Cennetimsi bolluk ve zenginlik içerisindeki hayal ülkesi, masal ülkesi.

Bu iş –ona üç telefon görüşmesi nihayetinde bulduğum iş– elbette sonsuza kadar sürmeyecekti. Hayatını bir çim biçme makinesi üzerinde geçirmek ideal bir yaşam olamazdı, çok iyi, tamam ama Jérémie başka bir şeyler istediğine dair en ufak bir işaret veriyor muydu? Çocuk sayılmazdı artık değil mi? Gündüz vakti, tek başına bir benzinliği soymak tam da olgunlaşmamışlığın kanıtı değil miydi?

İyi de benim bu sorunla uğraşacak vaktim var mıydı? *Hâlâ, herhangi* bir sorunla uğraşacak vaktim var mıydı?

Etrafıma bir set çekmek için yeni bir roman yazma işine girişmeyi düşünüyordum, bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Birkaç makale, birkaç tane roman taslağı üzerinde yıllardır duruyordum, gerçekte olmadığım kadar meşgul görünüyordum ama bugün, bu durumda, romana dönme işi bariz bir biçimde gerekli görünüyordu. Denenmesi gerekli görünüyordu. Bir roman yazmak geriye kalan her şeyin ikinci plana atılmasına sebep olacak bir enerji gerektiriyordu. Bu bir avantajdı.

Bunu sıkça tecrübe etmiştim. En son romanlarımı, sığınak biçiminde görerek yazmıştım ve koşullar, bu yetkinlik düzeyine erişmek gereken zamanın geldiğini belirtiyor gibiydi, bu biraz hırpalanmış bir şekilde sonuçlanacak gibi görünse de. Çevremde adeta içinden çıkılmaz bir orman varmış gibi bir vaziyette romanlar yazmıştım –Johanna öldüğünde, böyle binlercesini içeren bir eserin ilk birkaç sayfasını karalamaya başlamıştım ve bu pratik biraz olsun düze çıkmamı sağlamıştı, bunu içtenlikle kabul ediyordum. Bu her zaman çok kolay olmamıştı, bazı günler ölümden daha ölümcül, 6 Ağustos 1945'te yerel saatin 08:16:02'yi gösterdiği andan sonraki Hiroşima sokaklarından daha ıssız, buz kütlesinden daha verimsiz görünmüştü –ama ben meraklıları ve çenelerini uzakta tutmuştum– ve bunun dışında kütüphanede yatıştırılmış, hafif bir başarı elde etmiştim.

Jérémie, maalesef, tüm günlerini penceremin önünde, çim biçme makinesine binerek geçiriyordu –çocuk kamyonetinin tepesinde atlı bir dev gibi bir edası vardı– öyle ki, hafızamdan

silip atmam çok kolay olmayacaktı benim için. Uzaktan geldiğini duyuyordum, delikanlının bu civarlarda olduğunu belli eden peltek bir ses vardı havada. Bazen kendimi yüzükoyun yere atıyordum ya da bir duvara yapışıyordum; ama bu çok da bir şey değiştirmiyordu.

A.M. gözle görünür biçimde zayıflıyordu, ama bakışları hiç bu kadar parlak olmamıştı sanki, bana öyle geliyordu. Soluğumu tutmuş, benden rica edeceği şeyi duymayı bekliyordum, yiyeceğim darbeyi önceden tahmin ederek; ama bunun önüne nasıl geçilebilir ki?

Jérémie kolay bir mesele değildi; hayır, ucundan kıyısından yaklaşmıyordu kolay bir mesele olmaya. Başka bir gün, A.M. bana, Jérémie'nin, sürekli kışkırttığı, sebep olduğu kavgalardan –köpeğin kemiği araması gibi– akşam olur olmaz arandığı dalaşmalardan bahsetmişti ve homoseksüelleri ve asimile olanları hedefliyordu, yani yoluna çıkan herhangi birilerini. "İşleri basitleştirmekte haklı" diye açıkladım sakin bir tonda.

Artık A.M. oldukça zayıflamıştı, anılarım canlanıyordu. Bazı görüntüler beliriyordu. Hali hazırda, onu *neredeyse eksiksiz* biçimde tanıyordum. Beraber aylak aylak dolandığımız tüm o kızların içinde, yüzleri ve hatları belirsizleşmiş olan o grubun içinde onu tekrar görüyordum –hatta artık emindim ki, onunla yatmıştık. Bu çok belli olan meseleyi, A.M. ve ben hiç konuşmamıştık, üzerine bir sünger çekmiştik– ama ben aramızda eski bir bağın olduğunu belli belirsiz hissediyordum. Onun ölümünü izlemek bana ayrıca çok üzücü geliyordu.

"Elimden geleni yapacağım" dedim ona. "Ama daha fazlasını yapmamı istemeyin. Kendimi ezip geçmemi istemeyin benden. Lütfen. Biliyorsunuz, biraz yaşlanmaya başlıyorum artık."

"Asla Francis. Asla, böyle bir şey istemeye cüret etmeyecektim, beni anlıyor musunuz?"

"Neden olmasın? Bunda ne kötülük var? Size büyük bir içtenlikle söylüyorum, A.M., durumumu biliyorsunuz, çok iyi biliyorsunuz. İlk sıralardasınız siz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Zaten öylesine çok şey yaptınız ki onun için."

Ben yüzümü buruşturdum. O hafifçe öksürdü. Doktorlar, ciğerlerin paramparça hale geldiğini ileri sürüyorlardı. Hemşireler arasında, Çernobil'den bu yana böyle dehşet verici röntgenlerin görülmemiş olduğuna dair mırıltılar yükseliyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. Jérémie'nin, kendisini çok az umursadığını düşünüyordu –bana açıkladığı kadarıyla, Jérémie, annesinin fena bir gribe yakalandığını düşünüyordu– karşılığında layık olduğu özeni görmemişti.

~

Animal Collective'den *Bahshee Beat*'i her dinleyişimde, insanın sadece dünyaya acıları ve çirkinlikleri saçmaya yazgılı olmadığının farkına varıyordum. Yağmur yağıyordu, bardaktan boşanırcasına yağıyordu ama bu müzik mucizeye teğet geçiyordu. Öyle bir an vardı ki, bardağı mecburen bırakıp dans etmeye –Tanrıya ne savaş ne açlık gösterdiği için şükürler ediliyordu vs.– salınmaya, bir tatmin gülücüğü varsın filizlensin denmeye başlanıyordu.

Böyle anlardan uzak durmak gitgide güçleşiyordu. Bence, bir bütün olarak, hayat daha çok acı veren bir işti. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, her gün dans etmemiştim. Üstelik, madem öyleydi, kendimi bir an müziğin akışına bırakmıştım –elektrik prizindeki bir tür virüs gibi hızlı hızlı hareket ederek– bu sırada yağmur körfezin üzerinde sel gibi yağıyordu. Çoktan karanlık olmuştu. Kendi kendime sordum, eğer müzik olmasaydı ne yapacaktık? Güzel bir şişe beyaz şarap açtım.

Johanna'nın ölümünden beri, bir kere olsun dans etmemiştim. Gerçek anlamıyla dans etmemiştim yani. Judith ile dans etmek için evlenmemiştim; ama ölmemek için evlenmiştim. Fazla sorgulamamıştım. Hali hazırda, her şey gözümün önüne geliyordu. Bazı zamanlar, dans etmek gerçekten iyi geliyordu. Kendimi sıkıntıya sokmak gibi bir niyetim yoktu. Ben bu evdeki yaşayan tek insandım. Müzik kafatasımın üzerinden bana

nüfuz ediyor ve yere gömülmek için ayaklarımı delip geçiyordu. Okyanusun üzerinde, kara gökyüzünün ağır, kaba kesitleri vardı. Çarpışıyorlardı. Ufkun üzerine binmişlerdi. Parça bittiğinde, başa sarıyordum.

~

Bir akşam, Jérémie ve ben, bir bara doğru yöneldik ve işte, karısı hakkında –boşanmak isteyen karısı– dertli ve biraz da sarhoş olan birine bulaşan kişi tam da burada. Çarpışma kısa sürmüştü çünkü adam epeyce gergin çıktı ve gerçekten daha biz adamı dışarıda dövmek için zapt edemeden adam, Jérémie'yi sıkı bir ıslah yöntemiyle patakladı.

Bu işle, Jérémie'nin, görünen o ki düşünmeden, diğer adamın üstüne atladığı biçimde başa çıkamıyordum ben. Ayrıca, adam bu hamleyi Jérémie'yi tam anlamıyla yere yapıştıracak biçimde dosdoğru suratına bir hamleyle karşılamıştı –ve onu diğer darbeleri yiyeceği bir konuma getirmişti. Gerçek bir intihar. Düşmanı ona bir tane daha yapıştırdığında, belli belirsiz bir gülümsemeyle dizlerinin üstüne düşmüştü.

Elbette, bunda şaşılacak bir şey yoktu. A.M. düzenli olarak beni bu tip kabahatlerinden haberdar ediyordu; ama buna eşlik etmek, gözlerimle görmek farklı bir şeydi.

Onu mutfağın taburelerinden birine oturttum ve şişliklerine iyi gelmesi için çeşitli malzemeler getirdim. Suratı kıpkırmızıydı. Birkaç saat içinde, kararacaktı –sonra mor olacak, yeşil ve sonra da sarı.

"Bunlar sende kalsın, dedim işini bitirdikten sonra. Bunları al, sende kalsın. Bence ihtiyacın olacak."

~

Kısa zamanda, öngörü sahibi olduğumun kanıtını bana getirdi. Sonuçta, körfezin müdürü, bana karşı hoş davranmak isteyişine rağmen, Jérémie'yi daha fazla tutamayacağını söylemek için beni aradı. Bu koşullarda olmazdı. Bu şişliklerle dolu

suratla, derisi soyulmuş yumruklarla, birçok kişinin asabını bozan bu suratsızlıkla olmazdı.

"Dinle beni, ahbap" diyerek iç çektim. "Tamam. Kazandınız. Kabul ediyorum. Bu edebi dışavurumunuza katılmayı kabul ediyorum. Size söz veriyorum. Kitaplarımı imzalamaya geleceğim. Bir standın ardında duracağım. Bunu olmuş bilin, dostum." Telefonun diğer ucunda nefes alışını duyuyordum. "Annesi ölmek üzere" diye ekledim –yüzüne son kapıları de bir bir kapayan, öyle ya da böyle üzerine karanlığı çökerten bir tür lanetin onu hırpaladığını anlamayı ona bıraktım.

Birkaç ay kazandım. Aslında o, yani Jérémie kazandı. Hiçbir şey belirli olmasa da –elbette, konuştuğum kişinin sözünden dönmesi ve anında çocuktan kurtulması için bir ya da iki ek şikayet yetiyordu.

Alice, bu süreç içerisinde, Avustralya'dan birkaç tane kart göndermenin yeterli olacağını sanıyordu ama ben onları hiç okumaksızın posta kutusunda biriksinler diye öylece bırakmıştım ve bu benim için ayrıca bir şaşkınlık sebebiydi; sanıyordu ki, beni görmesi, benimle yeniden herhangi bir şekilde irtibata geçebilmesi hâlâ mümkündü, hâlâ akla hayale gelir şeydi vs.

Judith de bunu düşünüyordu, o da. Ama onun özrü vardı; o beni, kızımın beni tanımamışlığından bile çok ama çok daha az tanıyordu. Alice'i, Sydney'de bir terastan uzanmış hâlde hayal ediyordum, o sırada dev bir yarasanın uçuşu, kulelerin arasından, uzanmış, bana beni yumuşatması gereken birkaç kelime yazan Alice'in üzerinden ortaya fırlıyordu. Kiminle dalga geçiyordu acaba?

Judith'in fikrince, bedelin büyük kısmını ödemesi gereken iki kişiden biri bendim ki, bu benim hiç de karşı çıktığım bir durum değildi ama tüm bunlara rağmen, kendimi çok da fazla bu işin çaresini bulmak zorunda hissetmiyordum. Miktarı tartışmıyordum. Ne olursa olsun, kabul ediyordum. Bu durumun, başkent ve okyanus kıyısı arasında Judith'le yaptığımız

telefon konuşmalarında tekrar tekrar sergilediği keçi inadıyla bir ilgisi yoktu. Bu inat değildi. Söz konusu olan sadece basit bir tespitti. Ortada herhangi bir olasılık yoktu. Bunun, inatla –tamamen aptalca bir inatla– ilgili bir yanı yoktu.

Judith, sersemlemiş bir hale gelmişti sanki. Surat asışı gözümün önünde canlanıyordu. Paris'te geçen zamanın harika olmadığını anlatıyordu bana. Küçük kızları onu yorgun düşürüyordu. Yazı işlerimin ilerleyişi hakkında sorular soruyordu ama aslında cevaplarımı duymak pek umurunda değildi. Dişi şeytan. *Savaş ve Barış*'ı ya da *Yolda*'yı yazabilmem gayet mümkündü, aklı uçup gidiyordu.

İşime karşı ilgisizliğinin açığa çıkışı ayrıca yaralayıcıydı. On bir sene önce, karşılaştığımız zamanlarda en ateşli hayranlarımdan birisiydi ve üzerinde çalıştığım romanı yazma sürecimden söz açmış olsaydım beni büyük bir dikkatle dinleyecekti. Hatta bunaltıcı derecede bir heveslilikle dinleyecekti beni.

Bir okuyucu kaybetmek, tatsız bir deneyimdi. Hele ki bu okuyucu aynı zamanda birlikte yaşadığınız kadınsa, hesap, hali hazırda yeterince pis bir hâl alıyordu.

"Buna inanma" diye açıkladım Jérémie'ye, onunla beraber hastaneye doğru gidiyorduk. "Okuyucularından birini kaybetmek elli tane kırbaç yemekten daha beterdir. Bir okuyucu kaybetmek, korkunç bir ceza."

Uyuşuk bir biçimde kabullendi durumu. Beyaz bir sayfanın karşısında otuz senenin nasıl geçirilebileceğini açıklamak kolay değildi ve hele bu deliliği harekete geçiren şeyin tarz olduğunu açıklamak ise çok daha zordu –göz kırpmadan, bir cümlenin, güzelliğinin, gizli titreşiminin mutlak gerekliliğinden bahsedilen bu uçurum, bu hapishane, bu in. Eğer bir kanıt edasında ona yüksek sesle birkaç sayfa okusaydım, kendimi bir duvarla karşı karşıya, bir çölün kapılarına varmış gibi hissedecektim.

A.M. uyuyordu. Birkaç gün hastaneye yatmasını gerektiren yeni bir tedavi başlamıştı –ve bu tedavi, en azından bol bol uyuyabilmesini sağlıyordu. Akşam olduğunda, yatağının ayakucunda duruyorduk. Uyuyordu, oysa oğlunu buraya kadar getirmek hiç de çocuk oyuncağı bir iş olmamıştı –Jérémie, ilk anda gelmeyi reddetmişti.

Alçak sesle konuşuyorduk. Hastanenin koridorları boşalıyordu. A.M.'nin odası, bu geceki yayınında güvenliğimizi sağlama almak istiyorsak, bombalayarak işlerinin bitirilmesi gereken ülkelerden görüntüler gösteren bir televizyonla donatılmıştı. Bize bazı haritalar gösteriliyordu. İşler çok basit görünüyordu.

Çok yakın bir gelecekte, bu dünyada sadece kaçıklar ve katillerin bulunması için oldukça yüksek olasılıklar vardı. Her şey böyle sürüp gittiği sürece bu mümkün.

Yayın bittiğinde, –gözlerini kapamak ve dudaklarını ısırmak arasında tereddüt eden kadın sunucunun donuk yüzüyle– çıkıp gitmeye karar verdik. Yeterince bitkin, tükenmiş haldeydik. "Bu sunucu kızda bir sorunu olmalı." dedim.

~

Bunların yanı sıra, patronunun hışmına uğramak istemiyorsa, nasıl bir tavır takınması gerektiğiyle ilgili –bugün bir iş sahibi olmanın az buz bir şey olmadığını tartışarak– ona biraz bilgi veriyordum.

"İnsanları korkutuyorsun. Bu öyle karışık bir mesele değil. Şöyle düşünüyor olmalılar: 'Bu kafayla, böyle bir tip bize kesin bir çalının dibinde saldıracaktır.' Kendine bir baktın mı? Biraz olsun sağduyu sahibi misin hâlâ?"

Ellerini, şişmiş parmak kemiklerini, aşınmış eklemlerini –sıyrıklar içindeki yumruklarını– bir inceleseler di, bazıları koşarak uzaklaşırdı yanından.

İlkbahar sürüp gidiyordu. Alice Avustralya seyahatini uzatmıştı ve böylelikle, Judith de kendisininkini uzatmıştı.

Gün ağarırken, serinlikte ve nemli bir havada uyanıyordum. Ardından hemen işe koyuluyordum. Üzerime bir sabahlık geçiriyor ve büroma, pencerenin gerisine yahut kanepeye yerleşiyordum. Bir roman yazmak çepeçevre kuşatıyordu. En son yazdığım roman on yıl kadar önceki bir tarihe dayanıyordu ve bana öyle geliyordu ki, başka bir tane daha olmayacaktı.

Mükemmel bir roman demek olacaktı bu. Daha iyisini yapabileceğimi hayal etmiyordum şu güne kadar. Öte yandan, bunu hiç ama hiç düşünmüyordum ama heves geri dönmüştü. Tam anlamıyla büyük bir şaşkınlıktı benim için. Bir roman yazmak hevesi. Tamamen kendi keyifli kurguma yoğunlaşmak.

Oysa, işlerin başarının üzerinden devam etmesi daha iyi olurdu. Oysa kazançlı çıkmayı becermiştim ve ünüme yaslanarak çeşitli katkıların ve imajımı neredeyse hiç tehlikeye sokmayan hikâyelerin yardımıyla yaşamıştım. Ama meselenin özünün bunlarla bir alakası yoktu. Edebiyat şeytanı bir kere kana girdiğinde, hangi sudan sebep bu işe burnunu sokabilirdi ki?

Yetkili temsilcim beni New York'tan arıyor, editörüm bana kardeşçe, dostça mesajlar yolluyordu. Ama ben onların bu işe çok da fazla inanmadıklarını hissediyordum –artık uzun soluklu işler istemediğimi kaç kere tekrarlamıştım acaba?

Birçokları Johanna'nın ölümünün beni allak bullak ettiğini düşünüyordu ve hiç kimse benim zirveye yerleşme olasılığıma bir santim katkı sunmamıştı. Mümkündür. Allak bullak olmam, roman için tamamen ölü bir halde olmam, gayet mümkün olabilirdi. Bu beni şaşırtmazdı. Yine de bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Hiçbir şey, bir roman yazmaktan daha zor bir iş değildi. Hiçbir insani yükümlülük bunca çaba sarf etmeyi, bunca özveri ve direnç göstermeyi gerektirmiyordu. Hiçbir ressam, hiçbir müzisyen bir romancıyla aynı düzeyde değildi. Herkes bunu gayet iyi sezinliyordu.

Tüm bir bölümü acılar içinde kıvratmaya başlayan bir cümlenin tam ortasında bazen dişlerimi tüm gücümle sıkıyordum. Hemingway'ın bahsettiği de bundan farklı bir şey değildi. Bitki tek başına yeşermiyordu. Manzara, camın ardında büyülenme etkisiyle akıp gitmiyordu.

Kızımla yeniden normal bir ilişki kurmayı ya da Judith'le tekrar ve sıfırdan başlamayı tercih ederdim ama şu durumda, bir roman yazmak gerçekleştirilmesi en mümkün şey olarak görünüyordu. Her geçen gün buna daha da fazla ikna oluyordum. Başka hiçbir şey bana erişilebilir bir mesafedeymiş gibi görünmüyordu. Başka herhangi bir yardım eli, bir yol görmüyordum. Sola bakıyor, sağa bakıyordum ve hiçbir şey görünmüyordu. Bu ana kadar hiçbir zaman böyle bir ruh haliyle bir kitap yazma işine girişmemiştim.

~

Kazadan yaklaşık altı ay sonra, ilk karların düşmesiyle beraber, yılın ilk günü, sabah erkenden, yeniden işe koyulmaya karar verdim.

Ev değiştirmiştik ve şu an bir göl manzarasına sahiptim – bir kurmaca yazarı için istediği zaman garip ve tedirgin edici hale gelebilen bir manzaraydı.

Akşam olmuştu, tek bir satır yazamamış haldeydim. Alice'in, dairenin öbür ucunda bir hayli büyük bir odası vardı ve epeyce gürültü yapıyordu ama on iki saattir aralıksız bir şekilde sürdürdüğüm tüm bu konsantrasyon eksikliğimin sorumlusu o değildi. Ertesi gün, aynı şey yine oluverdi.

Ve bu süreç boyunca, buradan birkaç metre ötede, Alice, ben ne olup bittiğinin farkına varmaksızın, yatağına devriliyor ya da halının üzerinde yuvarlanıyordu.

Johanna ve Olga'yı kaybettikten sonra, ben de, bu durumu atlatmayı beceremiyordum. Onu sarhoş ya da uçmuş halde bulduğumda, ona diyecek bir şey bulamıyordum. Bu durum, sıklıkla, ikimiz için de, acımızı hafifletecek en iyi çare olmayan gözyaşlarıyla sonuçlanıyordu.

Tüm bunlara bir de bu dehşet verici mecalsizlik, işime bir dakikadan fazla odaklanamayışım, gece olduğunda çöp kutusuna atılan birkaç satırdan fazlasını yazamayışım ekleniyordu –sabah, haşatım çıkmış bir halde, sanki aralıksız biçimde on bin kelime yazmışçasına güçsüzleşmiş hâlde uyanıyordum.

Artık yazamamak beni panikletiyordu. Her gün, iki kapının arasında donakalıyordum bıçaklanmış gibi ya da artık oturduğum yerden kalkmayı başaramıyordum ve kendimi dibe çekiyordum.

Bazen tesadüfen birlikte akşam yemeği yediğimizde, o, kırmızı meyveli tahıl kasesinin üzerinden burnunu daldırırken, ben ona yaşadığım zorluklardan bahsediyordum. Sağırdı ve tamamen kördüm.

Hatta bazen ona baktığım ve onu tanımadığım oluyordu. Bir Şubat sabahı, mutfakta onu izlerken, üzerinde kat kat süveter olduğu hâlde tüylerinin diken diken olduğunu ve soluğunun beyaz bir buhara dönüştüğünü fark ettim. Meraklanıp elimi radyatörlere doğru uzattım, kocaman demir radyatörler, hepsi donmuş haldeydi.

Termometrede dairedeki sıcaklık eksi iki dereceyi gösteriyordu. Bunu aklım almıyordu. Eksi iki. Dışarıdaki havayla aynı derece. O da hiçbir şey söylemiyordu. Donarak ölmeye terk ediyordu kendini.

Manzara korkunçtu. Lavaboya doğru döndüm. Sıcak su, soğuk akıyordu. Bir anda, üç gün önce patlamış olan fırtına geldi aklıma. Açık duran pencerenin önüne geçtim, bir şimşeğin bana ulaşıp yeniden hayat vermesini ummuştum. Gözümü oradan ayırıp kalktım.

Isıtıcının sigortaları atmıştı. Bu demekti ki Alice birkaç günden beri soğuk suyla yıkanıyordu, ola ki yıkandıysa. Dehşete düştüm. Hortlak gibi. Kızım hortlağa dönüşmüştü.

Sigorta teli bulmak için şehre doğru yola çıktım. Besleniyor muydu peki, en azından? Biraz olsun uyuyor muydu? Bunları düşünmemeyi tercih ediyordum. Doğru dürüst bir iş yapmak

için, gözümü bir dakika bile ayırmamam gerekirdi ama bu mümkün olmamıştı. Johanna'yı kaybetmiş oluşumuz vardı ve şimdi de bu: İşe bir türlü kendimi verememem, kendimi yazmaya verememem; sanki kalemi tutacak olan kollarım ve yürüyüp ilerleyecek bacaklarımdan mahrummuşum gibi. Babalık rolümü ne denli kötü icra ettiğimin hesabını yapıyordum, onu ne denli koruyamadığımın –aynı anda buzhaneye dönmüş bir evde, çok açık bir şekilde, kafayı bulmuş, ayakta zor durur bir hâlde dişleri tıkırdamıyor mudur?

Döndüğümde, sigorta tellerini yerleştirmek ve ısıtmayı hemen tekrar çalışır hâle getirmek için acele ettim. Yakıcı, yeniden hırıltılar çıkarmaya başladı. Odasına, kapısını çalmaya gittim. Yok. Cevap vermedi. Işık beyaz bir gökyüzünden düşmekteydi, gergin ve yüklüydü, ev aydınlıktı ama Alice'in odası bir mağara kadar karanlıktı. İçeri girmek için hiç fırsatım olmuyordu ama arada sırada –ilham aramak için ya da Allah bilir ne için– gidip gelmelerimde onu hayal meyal şöyle bir görmüştüm; yani kapıyı itip içeride, karanlık olduğu için önce hiçbir şey göremediğimde şaşırmadım.

Panjurlar çekilmişti. Duvarlar, dergilerden kesilmiş sayfalarla kaplı bir halde kararmıştı –aktörler, müzisyenler, sanatçılar ve geri kalan hepsi. Tavan da kaplıydı.

"Işık nerede? diye sordum.

"Ne var?" dedi bir ses odanın dibinden bir yerden. "Ne istiyorsun?"

"Nasıl olduğuna bir bakmaya geldim" dedim. "Göstersene kendini, çıksana. Daha iyisini bilmiyor musun? Son zamanlarda, hiçbir şey fark etmedin mi?"

Yayıldığı kanepeden, sevgilisi, Roger homurdandı. İşin aslı, bu çocuğu hiç normal bir hâlde görmemiştim. Daha doğrusu, nadiren ayaklarının üzerindeydi. Alice'e karşı sert davranmayışı dışında, bankacılık, ona bağışlayabileceğim tek nitelikti. Yine de onunla iki çift laf edemiyordum. Karşılaştığımız zaman biri diğerini, yani birbirimizi frenliyorduk –durağan salınımlar ger-

çekleştiriyorduk– ama gerçek anlamda durdurmuyorduk birbirimizi.

"İyi mi o?" diye sordum bir yığın çarşafın altında kızımın büzüldüğü yatağın yanına doğru yaklaşarak. Roger'in ciğerinden bir hırıltı çıktığını duyduğumu sanıyordum.

Alice kaşlarını çattı. "Nasıl yapıyorsun sen?"

"Neyi nasıl yapıyorum Alice?"

"Gömlekle duruyorsun. Bu soğukta. Neyin peşindesin sen, kimi kandırıyorsun?"

"Dinle, bu önemsiz bir şey. O yüzden bunu unut. Sana bahsetmek istediğim şey benim kılığım değil. Ama daha mühim şeyler. Oturabilir miyim?"

Çabucak üzerini giyindi, görünür biçimde asabı bozulmuştu. Yine de ben –davet edilmiş olmasam da– yatağının kenarına yerleştim. Soğuktan titredi bir an.

"Yapamıyorum bir türlü" diye açıkladım. "Hay sikeyim bu işi, Alice. Artık yazmayı beceremiyorum. Bana nedenini sorma, bilmiyorum. Üç sayfa yazmak için üç ay harcadım, hesap edebiliyor musun? Çığlığı basmamak için zor tutuyorum kendimi, biliyorsun."

"Sen ne anlatıyorsun öyle?"

"Bana bunun bisiklete binmek gibi olduğunu söyleme Alice. Beni bu aptallıklardan koru. En dipteyim, dibe battım, biliyorsun."

İç çekti.

"Ee?" diye direttim. "Sanki ölmüşüm gibi, öyle değil mi? Bu sanki benim ölmüş olmam gibi bir şey değil mi belki de?"

Başucundaki komodinine, bir sigara almak için hararetle uzandı. Sadece soğuktan titremiyordu, burnu da akıyordu.

~

Jérémie ile beraber bir köpek seçmeye gittik. Yazma çalışmalarımın beni bundan sonra daha az müsait kılacağını fark ettiğimde bu fikir üzerimde baskı kurmuştu. Jérémie hiçbir

şey söylemiyor ve dosdoğru önüne bakıyordu. Yol çamların arasından geçiyordu. Kemerini bağlamıştı ve ellerini ovuşturuyordu. "Bu kadar gergin olma" dedim ona.

Köpek kulübesi yirmi kilometre kadar ötede, arazinin içinde, koruluğun içerisindeydi ve biz yaklaştıkça Jérémie de korkak bir bunak gibi yerinde sayıyordu. Pyrénées yönüne doğru ilerlerken gözümün ucuyla onu izliyordum ve bende, sanki onu sevgilisiyle ilk buluşmasına götürüyormuşum gibi bir izlenim uyanmıştı.

Bu açıdan bakılırsa, doğrusu, onun hakkında çok bir şey bilmiyordum. Kadınlarla olan ilişkisi hakkında. Hapishane duvarlarının ardında geçen o altı yıl boyunca ne olup bittiğini bilmiyordum. Hem bilmek de istemiyordum. Onunla hiç bu konu üzerinde durmamıştık. A.M., benzinlik mevzuundan önce bir kız olduğundan bahsetmişti ama daha ötesi hakkında bir bilgi yoktu. Yatmış olsalardı, âşık ya da her neyse öyle bir şey olsalardı bunu söyleyemezdi çünkü ola ki A.M. biraz meraklı davranma talihsizliğinde bulunursa Jérémie patlıyordu. Ardından bas bas bağırıyordu. İyi gitmeyen her şeyden onu sorumlu tutuyordu ve en başta da babasının ölümünden –A.M. utanç verici bir alçaklığın son noktasında olarak, onu bir kadının güzel gözleri uğruna terk etmişti, Jérémie bunu haykırarak onun yüzüne vuruyordu.

Köpeğin iyi bir fikir olacağını umuyordum. Büromda çalışmaya daha çok vakit ayırmak zorundaydım ve eğer bir şeyle uğraşmıyorsam Jérémie'yi hemen penceremin altında aylak aylak dolanırken, gelişini haber vermek için bana seslenirken görüyordum –romanın çıkış noktası, ivme alacağı yer, alıştırmaların en zor, en tehlikeli kısmını oluşturuyordu ve kontrolü elinde bulunduran kişinin, tüm dikkatini, tüm enerjisini ona vermesi gerekiyordu.

Yirmi beş kiloluk bir çanta dolusu kızarmış et kroketi arka koltukta duruyordu. İşe benim katıldığımı gösteriyordu bu. Benim hediyem. En kalitelisinden, en iyi kroketler. "Ben boxer

cinsi bir köpek almanı tavsiye ederim, diye açıkladım ona, aynı esnada olağanüstü bir yeşile sahip bir meşe ormanından geçiyorduk. Eğer bir boxer görürsen al. Dinle beni, al mutlaka. Boxer'lar şahanedir. Zeki, güçlü, fedakar, sıcakkanlı, özverilidirler vesaire... Özellikle de dişiyse. Dolayısıyla, bu durumda, tereddüt etme. Hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Telefon etmiştim ve iki tanesinden ayırmışlardı bana, bir tanesi henüz üç ay kadar önce Basse-Navarre bölgesinden getirilmişti.

"Boxer'ların karşısına koyabilecek bir şeyin var mı?" diye sordum ona konuşmayı hareketlendirmek için. "En azından ne olduğunu anlıyorsun öyle değil mi? Buna karşı koyamayacaksın, garanti ediyorum. Üstelik, unutma ki bu, kısa tüylü bir hayvan. Şimdi sana kısa tüylü olmasının bir ev hayvanı için avantajlarının listesini çıkarmayacağım. Sen de benim kadar iyi biliyorsun bunları. Her neyse, ama bu sefer ona bir isim vermeyi unutma."

Köpek kulübesinin çitleri göründü biraz sonra, ardına kadar açık halde. Park yerine çektim. Oturduğu yerden kimse köpek seçemeyeceği için onu inmeye davet ettim.

Yönetici, çekici biriydi, bizi hemen bürosuna kabul etti. Dışarısı havlamalarla, uğursuz yakınmalarla dolu bir ormandı. Bana kötü bir durumda olan kitaplarımdan birisini imzalattı. Bunun kitabımı tekrar tekrar okumuş olmasından dolayı olduğunu açıkladı –sonuçta onu sayfaların kenarlarını kıvırmasından ve kapağın zor durumlardan geçmiş durumundan ötürü bağışladım. Ona yeni bir roman üzerinde çalıştığımı haber verdiğimde, kıpkırmızı oldu, dili dolandı. Dünya üzerinde böyle birkaç hayrana daha sahip olmayı umuyordum.

"Kızınızı gördüm geçen akşam" diye belirtti, bu sırada Jérémie gözlerini kırpıştırarak kafesleri inceliyordu. "Bir programda. William Hurt ile bir film çeviriyor, öyle değil mi?"

"Bu konuda hiçbir bilgim yok" diye cevap verdim, fark edilmez bir biçimde sert bir tavır takındım. "Haberim yok."

-Sizden bahsetti. Size ve işinize duyduğu hayranliktan."

"Bu bir babanın duymaktan hoşlanacağı bir şey." dedim başka yere bakarak.

Jérémie biraz fazla alçakta durmuştu. Topuklarının üzerine oturmuş kafeslerden birinin içine takılıp kalmıştı. Bir kez daha, bu çocuğu bir benzinliği soyarken hayal etmekte güçlük çekiyordum –ve üstüne üstlük kasiyerin ölümüne sebep oluşunu hiç düşünemiyordum...

Bana tüm ayrıntıları anlatmış olmasına rağmen, bir gece – adamla beraber tezgahın ardında, aynı kan gölünün içinde saatler geçirmişti, taki, intikam hırsından deliye dönmüş polisler tarafından vurulmasına ramak kalana kadar, o zaman teslim olmuştu– buna bir türlü inanamıyordum. Haberi yayılmış birtakım olaylara etkin biçimde katıldığı şüphesiz aşikar olduğu hâlde, yine de inanmayışımı sürdürüyordum.

Bu çocuğu elinde bir tabancayla hayal etmek için olan biteni ne şekilde ele almak gerekiyordu?

"Yemek pişirmeyi ona sizin öğrettiğinizi iddia ediyor."

"Bu doğru değil. Ona hiçbir şey öğretmiş değilim."

~

Bir sabah, onun gönderdiği kartpostallardan posta kutumu temizledim ve tüm bir yığını oradan geçen bir çöp kamyonuna fırlatıp attım.

~

Bunu öğrenince, Paris seyahatinden döndükten iki gün sonra, Judith, kızımın bana yazdıklarına hiç mi hiç bakmamış olduğuma inanmak istemedi. Bu konuya tekrar dönmek istemediğini söylüyordu. Konu benim katılığım. Körlüğüm.

"Benden daha katıları da var. Çok daha fazla katı. İnan bana. Dinle. Judith. Hey Allah'ım. Bana karşı durmak gibi bir *zorunluluğun* yok. Bu bir refleks halini almamalı, biliyorsun."

Akşama kadar onu bir daha görmedim. Büroma çıktı ve tam karşıma geçti, buna rağmen ben birkaç satır bir şeyler yazma işiyle uğraşıyordum, gece karanlığı çöküyordu.

"Sistematik bir şekilde sana karşı durmuyorum, üzgünüm. Ama haksız olduğunu düşünürken sana hak veremeyeceğim, bunu anlayacağını umuyorum."

Gözlerimi kaldırdım ona doğru.

"Bana haksız olduğumu söylemek için" dedim, "her şeyden haberdar olman gerekirdi. Sebebini bilerek yargılayabilmen gerekirdi. Kusura bakma ama mesele bu değil. Bilmeden konuşuyorsun."

Öğleden sonranın bir kısmını zor cümlelerle geçirmiştim. Herkes ben kadar yakındı Alice'e, benim olamadığım kadar ve bizi –kızımı ve beni– bir arada tutan ilişkimize karışılmasından daha çok sinirlendiren bir şey yoktu beni– daha önce tüm bir hayatı beraber yaşamamış mıydık, daha önce geçmişteki müşterek hayatı rehber edinmemiş miydik?

"Bu konuyu tartışmaya niyetim yok, diye açıkladım. Eğer seni gönderen oysa, sana zaman kaybettiriyor. Bunun kendime saygıyla ilgili bir sorun veya dik kafalılık yapmamla ilgili olmadığını anlamanı isterdim. Onarılamayacak bir şeyin olmadığını düşünmek isterdim ama bir saniye ciddi olalım. Babasını aktrislik kariyerine feda eden bir kızla hala nasıl bir ilintim olabilir? Biliyorsun, bu lafları ederken gülmekten patlayasım geliyor neredeyse, bu hiç iyi gelmiyor bana. Ama artık bitti benim için. Onunla olan her şey bitti. Ayrıca, o bundan nasıl şüphe edebildi acaba?"

Hemingway'ın kanepesine yerleşti, tam karşıma. Günün son ışıltıları odanın içinden geçip gidiyordu.

Bana doğru eğildi. "Affetmek seni olgunlaştıracaktır, Francis."

"Sakın deneme. Bunu bana karşı deneme. Olgunluk umurumda bile değil. Olgunlaşmak hevesinde değilim. Ağır ağır ölüme terk etti beni, ne çektiğimi *tam anlamıyla* bilerek aylarca işkence etti bana. En ufak bir merhamet yoktu. Hastalıklı bir şöhret ihtiyacı. Her ne pahasına olursa olsun başarma ihtiyacı. Herhangi bir şekilde, *ne pahasına olursa olsun.* Sıçayım içine böyle şeyin!"

İç çekti. "İyi de kim işi bu hale getirdi? Kim bu dereceye kadar katılaştırdı, duygusuzlaştırdı?"

"Tamamen haklısın. Ama her babaya, bana davranıldığı gibi davranılmadı. Bana öyle geliyor ki, ülkedeki tüm babaların sonu Place de Grève'e* varmadı. Parçalanmışları, küçük düşmüşleri anlıyorum."

Yemek yemeye aşağıya indik. Büromun kapısını geçip, geri döndüm ve tüm günü kendimle savaşarak geçirdiğim odaya son bir defa şöyle bir göz attım ve bana öyle geldi ki içeride hâlâ dalgalanan elektriği hissetmiştim, havanın işitilmez hışırtısını duymuştum. Usulca kapadım.

~

En son cinsel ilişkimiz aylar öncesine kadar uzanıyordu. Kesin bir zaman hesabını yapmaya uğraşmıyordum –bu şekilde de yeterince moral bozucu oluyordu.

Buna rağmen, o akşam, gayet güzel seviştik ama garip oldu. Hiç de tatsız değildi ama alışılmadıktı, tuhaftı, başka adamlarla yattığı hissimi pekiştirecek cinstendi. Bunun esasen nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama izleri aşikârdı, tahmin edebiliyordum. Ve iş biter bitmez, tam da ben onun yanında yığılıp kalmayı düşlerken, benden odama geri dönmemi istedi.

~

Bir hafta boyunca, Jérémie'yi, Judith'in hâl ve tavrından beni yeniden haberdar etmek üzere iş saatleri dışında şu takip etme işine tekrar koyulması için ikna etmekle uğraştım. Şans eseri, batı yakasında kalkınma hızının düşük olduğu bu zamanlarda, ek bir gelir peşinden koşmayanlar nadirdi. Jérémie'nin, bundan böyle beslemesi gereken bir köpeği vardı.

Körfezin çimlerini kesmeye başladığından beri, düzenli bir şekilde kesilmiş ot kokuyordu ve tabii mazot. Daha az kavga

* Paris'te bulunan ve geçmişte halka açık bir şekilde infazların gerçekleştirildiği meydan, bugün ise Grev meydanı Hotel de Ville'in bulunduğu yerdir. (ç.n.)

ettiğini, geriliminin azaldığını hissediyordum. Henüz hâlâ zaferi muştulamanın vakti değildi ama bir parıltı sanki ışıldamak istiyor gibiydi –**A.M.**, kendi sağlığının felaket hâlde olmasına rağmen, sonunda rahat bir nefes alabildiğini söylüyordu.

Bunun sebebi, Jérémie'nin ona zamanının daha büyük bir kısmını ayırması ya da ona özen göstermesi yahut daha büyük bir titizlik göstermesi değildi ama Jérémie ona daha az gergin, daha az içine kapanık ve sahiplendiği genç dişi boxer ile tamamen meşgul hâlde görünüyordu –ve köpeğin varlığı onu etkisi altına alıyordu, onu sersemlik içerisinde bırakıyordu. A.M., kanser sebebiyle kendisine tahsis edilmiş koltuğundan onu izlediğini söylüyordu ve oğlundaki, benim de kendimce fark etmiş olduğum değişimlere tanıklık ediyordu.

"Umarım sizi çalışmanız için rahat bırakıyordur" demişti bana.

"Sorun yok, rahat olun. Kendimi savunmayı bilirim. Vahşiler gibi yaşamamayı deneyelim."

Şüphesiz, o genç kızla yattığım an ile bir hastane odasında, şimdiden yarı ölü halde, yarı gökyüzüne taşınmış halde bu kadını bulduğum zaman arasında bir hayat kayıp gitmişti. O an, hayatın yarım saniye sürdüğünü keşfettim.

"Tekrar roman yazmaya koyulmanıza sevindim, dedi bana. Yapacağınız en iyi şey bu olacaktı."

İki çantasını sıkıca tuttum ve o resepsiyonda kâğıtlar imzalarken ben çıkışa doğru yöneldim. Jérémie tüymüştü. A.M.'nin park yerini geçip bana doğru gelişini izlerken ona uygulanan tedavilerin etkili oluşundan şüphe ediyordum. Geri dönüş için, A.M. yanımda yerini aldığında, karaltılar ardında, belirsiz bir şeyler geldi aklıma.

Doktorlar, artık herhangi bir şey denemenin çok geç olduğunu ve evinde çok daha rahat edeceğini düşünüyorlardı.

Jérémie, veterinerle olan bir randevu yüzünden sıkıştığı bahanesiyle benden bir iyilik yapmam için ricada bulunmuştu.

Dolayısıyla A.M.'yi evine ben götürdüm. Jérémie bir temizlik ustası değildi ve birkaç hafta içinde evi darmadağın hâle

getirmenin, çıfıt çarşısına çevirmenin yolunu bulmuştu. En fena kısım mutfakta yoğunlaşmıştı. A.M. lavabonun kenarına doğru, görüntüyü içine sindirebilmek için, ağır ve kararsız bir biçimde yaklaştı.

Sessizce iç çektim ve onu masaya oturttum –masa tamamen çatal bıçaklar, tabaklar, bira şişeleri, çeşit çeşit bozuk, kuru ve sertleşmiş artıklarla vs. kaplıydı. Kötü bir koku hüküm sürüyordu, tencereler ve tavalar yıkanmamıştı, zemin döşemeleri yapış yapış olmuştu, paketler, karton kutular vs. ortalıkta dolanıyordu.

Dönüşü için, işleri biraz yoluna koymayı istedim; ama sert bir hareketle beni anında durdurdu. "Çok rica ediyorum" dedi bir solukta havaya kaldırdığı elini indirmeden.

Onun durumunda ve işin boyutu düşünüldüğünde, gece olmadan bu işi bitiremeyeceğini düşünüyordum. O da ancak zindeleştirici bir ilaç almak şartıyla.

Suçluluk duygusu, kanserden daha kesin bir şekilde onu yiyip bitiriyordu ve en son patlama -Jérémie'nin bileklerini kesişi– onu tam anlamıyla mahvetmişti, kasılmalar kramplar geçiriyordu, ufalmıştı. Artık ona karşı daha fazla karşı koymaya, üzerinde en ufak bir baskı kurmaya gücü yoktu, hem hiçbir zaman da olmamıştı. Böylece, kendini ölüme terk etmişti.

Temmuz başında, kırk kilodan fazla değildi. "Annen sadece kırk kilo" dedim oğluna.

~

Her şeye rağmen, soruşturmalarını sürdürüyordu. Gömülme masraflarını karşılayabilmek için ve öldüğünde Jérémie'ye gelecek olan toplam tutarı biraz hafifletmek için kenara yeterince para koymayı ümit ediyordu.

Jérémie'nin bununla ne yapacağını merak ediyordum. Fikrimce, bu paranın ayrı bir değeri vardı ve gelişigüzel bir yere koyulamazdı, neredeyse kutsal bir değeri vardı –duygusallıktan ziyade– ama sadece bir an omuz silktim o kadar. "Her halükârda, bir bankaya güvenme. Nelere yol açtığını görüyor-

sun. Biriktirdikleri yenilip yutulmuş tüm bu insanlar. Tamamen yoksunluk ve çabayla geçen hayatlar. Söylenebilecek bir şey yok. Tüm şu satılık evleri görüyorsun değil mi? Ben, görüyorum. Seni tutumlu olman için kışkırtsın. Düşündürtsün seni. Roger gibi bir tipi ele alalım mesela, bu tür birine en ufak bir güven duyulması nasıl mümkün olabilir? Kim ona biriktirdiklerini emanet etmeyi düşünebilir? Annen kendisine zarar veriyor dostum. Bununla ilgili ne düşünürsen düşün. Üstelik bunu senin için yapıyor. Başkaları için değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Öyleymiş gibi görünmüyordu. Dikkatinin bir bölümü kendi içine doğru çevrilmişti ve dikkatinin diğer kısmı da sabahın köründen gecenin körüne kadar köpeğini asla gözden kaçırmamakla meşguldü; nihayetinde geriye kalan şeylere verecek dikkati kalmıyordu, sanki bu iki kutuptan başka bir şey yokmuşçasına.

"Sorun değil. Bununla kafanızı kurcalamayın" dedi bana. "Bırakın o parayla ne yapmak istiyorsa onu yapsın. Benim için gerçekten fark etmez."

Cildi sarı-gri bir renkteydi. En ufak bir iz sürme çabası onu tüketiyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kapatıyordu. Öyle ki, Judith uzun süre sersemlemiş, şaşırmış bir halde A.M.'ye acımıştı ve birkaç sefer bize yemeğe davet etmişti.

Bir sabah Judith, Jérémie'yi ciddi ciddi azarladı –önceki akşam annesi bizim mutfakta fenalaşmıştı ve bir bakıp kısa soluğunu dinledikten sonra onun korkunç bitkin halde olduğunu düşünmüştük. Eğer böyle ödüllendirilmek anlamına geliyorsa, nankörlükle karşılaşmak içinse, hiç çocuk sahibi olmamayı tercih ederdim diye açıkladı ona.

Jérémie donakaldı. Gözlerini yere indirdi. Nedeni ne olursa olsun, Judith'in karşısında daha önce hiç bu denli ağır bir şekilde özgüveni sarsılmamıştı. Judith aşırı derecede gözünü korkutuyordu. Bir gün çok şaşırmıştım, saniyesinde kıpkırmızı kesilmişti ve homurdanmaya başlamıştı.

Şüphesiz, Judith güçlü bir kişiliğe sahipti. Buna tanıklık edebiliyordum. Jérémie, en basit anlatımla, allak bullak olmuş, çocukluğuna geri dönmüş gibi hissediyordu kendini –bunun kanıtına sahiptim, her şey gözümün önünde olup bitiyordu.

Geçen aylar boyunca, onu takip etmek üzere gösterdiği varla yok arasındaki çabanın da Judith'in onun üzerinde kurmakta olduğu baskıyla alakalı olduğunu biliyordum. Bunu gayet iyi biliyordum.

Esasında, hâlâ bir ergendi. Onun yaşındaki çocukların çoğu, bir kadının gözlerinin içine iki üç saniyeden daha uzun süre bakamayan can sıkıcı budalalardı, yavan ve savunmasızdılar ve Judith'in yönelttiği sitemler, azarlamaların altında onun küçüldüğünü gördüm, kelimenin tam anlamıyla ufacık kaldığını, geri adım attığını, Judith ona yüklendikçe korkudan sindiğini gördüm.

Birkaç gün sonra, arkadaşlarla yediğimiz bir akşam yemeğinden dönüşte kapının önünde karton bir kutu bulduk. Pastaydı. İliştirilmiş olan kart Jérémie ve annesi tarafından titizlikle işlendiğini gösteriyordu pastanın, onlar bu fırsatla güçlerini bir araya getirmişlerdi. Tadına bakmayı önerdim. Bu berrak, yumuşak ve rüzgârsız gecede, en ufak bir sinek, en ufak bir böcek, tek bir küçük kelebek uçmazken –onların tamamen yok oluşları Batının hazırlanan sonu ve su çarkı konusu gibi akşamın ana konularından birini teşkil etmişti.

~

Johanna ve Olga defnedildikten bir hafta sonra, dairemizi satmış, eşyalarımızı depoya koymuştum ve aylarca süren bir seyahate çıkmıştık.

Seyahate çıkmadan önceki gün, Alice odama girdi ve beni yatakta oturur hâlde buldu, akşam oluyordu –günün bu saatlerinde kendimi özellikle yok olmuş gibi hissediyordum, özellikle boş ve acı çeker hâlde.

Johanna'nın bir günlük tuttuğunu biliyordum. Onu nereye koyduğunu biliyordum. Ama iki koca hafta geçip gitmişti ve o günlüğü elime almamıştım. Komodininin çekmecesine elimi sokabilmek için, elimi eşyalarının arasında, çamaşırlarının içine sokabilmem için bir miktar cesaret gerekiyordu ve bu cesareti, bu gücü, henüz bulamamıştım.

Alice, annesinin günlüğünü bana fırlattı. Bunun ne demek olduğunu hemen anladım. Kapağın kartonu hafifçe dudaklarıma çarptı önce, sonra odanın içinde koşuşturmasını izledim.

"Senden iğreniyorum" dedi bana.

"Çok fazla" diye cevapladım.

Grisons'a doğru bu seyahat bana kuşkusuz epeyce pahalıya patlıyordu. Çenemden akan kanı, rahatsız edilmeden, sakin sakin temizleyebilmek için banyoya çekildim ve kendimi içeri kilitledim. Hemen açmam için beni uyararak kapıya vurdu. O, hali hazırda uzun uzadıya çığlıklar atıyor ve kapıya sert tekmeler indiriyorken ben, soğuk suyu açtım ve dudağıma bastırdım. "Pissliiik!" diye bağırıyor, zavallı kapıya şiddetli bir şekilde davul tokmaklar gibi vuruyordu, bu sırada kanım damla damla lavaboya düşüyordu. "Aç kapıyı, pislik heriiiif!!..."

Ertesi gün, Sydney'e yola çıkarken, büyük siyah gözlükler takıyordu ve uyandığından beri ağzını bıçak açmamıştı. Psikiyatr bize beraber seyahate çıkmamızı önermişti, kendimize gelmek için birkaç ay vakit geçirmemizi ve galiba, her şey epey kötü başlıyordu. Ben, onun için –bunu bana ayrıca söylemişti, en azından epeyce hissettirmişti– şu dünyada yan yana bulunmak isteyeceği en son kişiydim.

Benimle ilgili ne okumuş olabileceğini biliyordum çünkü annesinin nasıl anlatmış olduğunu biliyordum. Çok kötü. Çok çok kötü. Üstelik Johanna aklındaki dilinde olan dobra bir kadındı.

Artık, Olga'nın benim davranışlarımı nasıl takdir ettiğini bilme imkanım hiç yoktu; ama artık dengelerin benim lehime olduğundan şüpheliydim. Üç kadın da bana karşıydı. Üçü beni

suçluyordu. Hayatta kalmış olan biriyse benimle tek kelime konuşmuyordu.

Singapur'a indiğimiz sırada ve bir iki sigara içebilmenin keyfini düşünürken, zorlu bir türbülansa geçtik. Uçak karanlık bulutların arasında hoplamaya başladı. Yemek kutuları, hostesler onları daha toplayamadan uçuverdi. İnsanlar çığlık atmaya başladılar. Tavandan oksijen maskeleri düştü. Dişlerimi takırdatmaya başlardım normalde, istavroz çıkardıktan sonra çarpı pozisyonu alırdım, korkudan iki büklüm hale gelirdim vs.; ama bu sefer öyle olmamıştı, hayır, bu sefer soğukkanlıydım, ölmek umurumda değildi, görkemli bir şekilde, ölümü umursamıyordum... onun yerine, koltuğun üzerinden korkusuzca kolumu uzattım ona *–yanı başıma* oturmak istemediğini söylemişti ve Air France bilet satışında duran şıllığın biri, seksi bir sarışın, arzuladığı şeye ulaşmadan evvel bana birkaç saniye dik dik bakmıştı.

Önümde oturan adam, uçak sarsılarak binlerce metreden düşmeye başladığı sırada, atlatacağımızı söyleyerek haykırıyordu ama ben elimi Alice'e doğru gerilmiş hâlde tutuyordum, sıkıca gergin bir halde, uzatmıştım avucumu ona doğru, gözümü kırpmadan. Düşüşünde, kızım somurturken ve kolluğu bırakıp şu kahrolası elime uzanıp uzanmaması gerektiğini bilemiyorken, uçak hırıldıyordu ve su ısıtıcısı gibi tıslıyordu, işte şuan tam da ölümün eşiğindeydik. Bu uçağın kaderinin ellerinde olduğunu, yapacağı tek bir hareketle bu kabusun sona ereceğini anlamış mıydı bilmiyordum.

Delirmiş bir kümeste olduğumuz düşünülebilirdi. Ne tiz bir gürültü. Ne yaygara. Her şey salınıyordu, fır dönüyordu. Hostesler köşelerine çekilmiş, dişlerini sıkıyorlardı.

Evet, Marlène Antenaga ile yatmıştım, editörümle. Evet, bunu yapmıştım. Ama Grisons'da, evimden uzaktaydım, kafam iyiydi ve bu kadın dünyadaki en saygıdeğer yayınevlerinden birini yönetiyordu –bazıları onun katalogunda yer alabilmek için en yakınlarını katledebilirdi. Bu kadın, Marlène

Antenaga, tek bir parmak şıklatmasıyla bir yazarın meslek hayatına son verebilirdi. O halde, intihar mı etmeliydim? Bana her çıkan romanım için sağlayacağı uzun röportajların ve tam sayfa ilanların üzerine bir çizgi mi çekmeliydim? Dağ evine çıkarken epeyce gülmüştük –Martin Suter ve Robert McLiam Wilson ile bir şişe cini devirmiştim. İmza vermekten bileklerim ağrıyordu. Ne harika bir geceydi. Grisons'da gecenin kokusu. Uzaklar ve buz gibi havada ahırların hafif pis kokusu. Çatıların altında, odalarımıza doğru giden daracık merdivenler. Saf kuştüyünden muhteşem yorganlar. Tepeyi dolduran puslu hava. İneklerin boyunlarındaki çıngıraklar. Tarafsızlık. Az önce Nietzsche'nin üzerine oturup derin derin düşüncelere daldığı kaya.

~

Alice ve benim aynı yerde daha fazla yaşayamayacağımıza –en azından onun hayatta kalmasını sağlamak istiyorsam böyle yapmam gerektiğine– karar verince, bir ev aramak için şehir merkezindeki emlak şirketinin kapısını araladığımda, bir yıldan biraz fazla süredir duldum.

Gözlerimi kaldırdım ve ezelden beridir ilk kez bir kadına bakıyormuşum gibi geldi bana.

Ertesi günlerde, bana bazı randevular verdi ve arabasına bindirdi, bu sırada Alice düzenli bir süreklilik halinde kendinden geçme, sarhoşluk yolunda devam ediyordu, aylardan beri beraber takıldığı şu bankacı dölüyle kuşatılmıştı etrafı –bu herif banyoya kusmuştu, halıları yakmıştı, tabak çanağı kırmıştı, komşuları ürkütmüştü, geceler boyunca evin içinde dolanmıştı, bu herif gerçek bir musibetti, ondan iğreniyordum ama Alice'in beni ekmesini, gitmesini istemiyordum ki bir sabah kahvaltı ederken beni bununla tehdit etmişti, o embesili de koridorun dibinde, iki ayağının tepesinde zar zor durur hâlde görüyorum, iğnesi hâlâ koluna batmış hâlde ve sonunda, kahve fincanımı, beyaz peynirimi, pirinç patlağımı havaya fırlatarak masanın

üzerine devriliyor ve doğrudan suratıma gelmeyen şeyler döşemenin üzerinde patlayıveriyor ve ayaklarımın dibine dökülüyor, sonra öfkeden kudurmuş hale geliyorum bir anda, sandalyemi devirerek ayağa kalkıyorum, suratımı bir darbeden koruyorum, havluyu fırlatıyorum ve sonra o manyağı yakasından yakalayıp merdivenin ucuna doğru sürüyorum, orada onu aşağı atmaya hazırlanıyorum, Alice çıkıyor ortaya, hayalet gibi bembeyaz bir halde, geliyor ve beni kışkırtıyor, "Yap hadi, diyor bana. Hadi, yap, yap, beni bir daha asla göremezsin, pislik herif."

Beraber oradan oraya geçirdiğimiz aylara rağmen, bu aynı hakaret değişmemiş, olduğu gibi kalmıştı –işlerin yolunda gitmeyişinden daha da kötü bir duruma doğru yol almamak için göstermiş olduğum aşırı korkaklık da bunun bir sebebiydi. Alice bu lafı her dakika kullanmıyordu. Sydney'e yolculuğumuzdaysa başkaydı, öyle ki, sonunda "pislik herif" benim adım oldu diye düşünmeye başlamıştım ama o bu lafı yine de bazen fırsatını bulunca kullanıyordu. Onu izledim, sonra hiçbir şeyin farkına varmamış olan ve hırçın bir komaya gömülmüş gibi görünen kaygılı hâlinin amacını deşmedim. İnsanın sadece bir tane kızı olduğunda ve onu kaybetmek istemediğinde, her kavganın varacağı yer önceden bilinir.

Evleri ziyaret etmeye götüren o kadının eşliğinde civarda turladığımız o hafta, beni ansızın yeniden hayata döndürüverdi. Gözlerimi kırparak, güçsüzleşmeme neden olan beş yüz günlük matemin sonunda yeniden uyanıyordum. İkinci el bir Lexus kullanıyordu, birbirimize zaten ismimizle Judith, Francis olarak hitap ediyor olduğumuz üçüncü günün sabahında, sonunda itiraf etmişti. "Honda Civic'i kullanırken işler o kadar da iyi gitmiyordu" diye ekledi gülerek.

Sersemleşmiştim. O an bana ne olduğunu anlamadım. Bask ülkesine dönüş yolunda olmaktan mutluydum. Yağmurun arasından güneş ışıklarının parıldadığını tekrar görmekten, okyanus havasını solumaktan, ormanların ortasında dolanmaktan, koyun peynirinin, biberin tadını tekrar almaktan mutluydum. Ama hepsi bu değildi.

Ev seçimi işinde, karar vermeden önce ne kadar ev görebiliyorsam görmem gerektiğini ileri sürerek zorluk çıkarıyordum. Lexus'e güzelce yerleşiyor ve ülkede, kıyının iç kesimlerinde gezmeye bırakıyordum kendimi. İlkbahar yaklaşıyordu, öncesinde ışıl ışıl kocaman bir gökyüzü gelmişti. En delice fikirler üşüşüyordu aklıma.

Kitaplarımı okumuştu. Tüm kitaplarımı. Bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyordum. "Ama özellikle yazış üslubunuza bayılıyorum" diye eklemişti.

"Bir şans bu" diye düşünmüştüm, çünkü Judith çok hoş bir kadındı, benden on yaş kadar küçüktü ve ekonomik açıdan bağımsızdı.

"Beni utandırıyorsunuz" demiştim.

Ertesi gün, okyanus kıyısında bir evi görmeye gitmeyi önerdi. Sonra fikrini değiştirdi. Ev mükemmeldi ama öngördüğümüz bütçenin dışına çıkmıştık. "Endülüs tarzında bir villa" diye iç çekti. "Bayılırım. Frank Sinatra, bittiğinde yorgun düştüğü *Altın Kollu Adam* filminin turnesinden sonra oraya seyahat etti."

"Hemingway'a nazaran, Nelson Algren bana kalırsa hiç ama hiç iyi değildir" dedim. "Ama yine de gidip şuna bir göz atalım. Kim bilir?"

"Hayatta olmaz, Francis. Sizi zorluyormuşum gibi olsun istemem. Israr etmeyin..."

Söz konusu evin önüne park ettiği andan itibaren bunun iyiye işaret olduğunu anladım.

Çatı katında, bu konuda en ufak bir şüphe duysam, doğru yolda olduğuma beni kesinlikle ikna etmeyi başarabilecek alabildiğine geniş bir oda çıktı karşıma. O an, büromu, elektrikli kahve makinesini, kanepeyi nereye yerleştireceğim çoktan gözümde canlanıyordu. Kendimi ekranın karşısında, fiyat savaşlarının ortasına düşmüş hâlde görüyordum –Marlène Antenaga, soylu bir edayla, beni tekrar yayınevinin yayın sırasına almıştı, cenazeyle aynı gün, bir süre önce yayıncı değiştirdiğimi bildiren basının karşısında beni kucaklamış ve iki yanağımdan öpmüştü.

Pencereden okyanus görünüyordu. "Bu Edmond Rostand'ın evi değil" dedim, "ama fena değil. Cidden fena değil. Ev sahibi delidir kesin. Bunun gibi bir evi bir daha bulamayacak. Ama ev gerçekten fena değil."

Bakıştık.

"Evlenin benimle, dedim ona. Siz, benim tek umudumsunuz."

Karşımda, ihtiyacım olan evin içinde ihtiyacım olan kadının olduğu fikriyle bocaladım. Yeniden dirilme düşüncesiyle. Hemen sonra, ağzımın epeyce kuruduğunu fark ettim.

~

Roger, sağlam işçiliğe sahip bir sallanan sandalyede salınırken kızının parmaklarını kırdığı gün, bir daha asla hap almayacağına yemin etti. Bu kaza, onun kafası tamamen uçmuşken ve ikizlere göz kulak olduğu sanılırken meydana gelmişti. Başta da düşündüğü gibi, ellerini kesmekten vazgeçti ama beni, tüm ilaç stokunun derhal tuvaletin dibini boyladığına beni şahit göstermek için başkentte oluşumdan faydalandı ve hayret verici ki sözünü tutmuş görünüyordu ve Alice onun peşinden gitmişti.

Anne-Lucie, sanrılar içinde en son denge noktasında ağırca ileri doğru giden, kolluklara sımsıkı tutunmuş hâlde olan ve parmaklarını pelte hâline getiren, baba diye başında duran tehlikeli embesile emekleyerek yaklaştığı gün hemen hemen bir yaşındaydı –mucize eseri, sadece iki parmak kemiğini kaybetmişti. Annesine gelince, televizyon için çekim hazırlığı yapılan, mideye oturan bir komedinin yapımcısının evindeydi hafta sonunda, hiçbir şekilde bu berbat işte sorumluluğun önemli bir kısmından muaf tutulamazdı.

Ama ne olursa olsun, harekete geçmişler ve görece normal bir aile kurmayı başarmışlardı –bu beni eleştirilerimi hafifletmeye ve iğneleme yoluna başvurmaya götürmüştü.

Ucuz atlatıyorlardı. O dönemlerde, torbacıların ve acil – servislerin kapımda cirit attığı dönemde onlarla aynı yerde ya-

şama fırsatı olmamış olan Judith'ten farklı olarak, ben yine de temkinli davranıyordum. Yine söyleyeyim, onların kaydettikleri ilerlemeyi –en az ben ve Judith'in üç yıllık evlilik sonunda olduğu kadar, tam bir başarı örneği değildik biz– kabul etmediğim için değildi.

Ağır bulut yığınlarının altına Gascogne körfezinde yükselen rüzgâra karşı inerlerken, belli bir düşünce sürecinden sonra buradaydım, hayaller kurarak, bu sırada Judith, Air France satış gişesinde birkaç seyahat broşürünü inceliyordu.

Biarritz-Parme havaalanında yarım düzine kadar fotoğrafçı vardı o sabah. Gökyüzü beyazdı, rüzgâr esiyordu. Son haberlere göre, Alice'in şu dandik aktörlerden biriyle ilişki kurduğundan şüpheleniliyordu ve bu onun çevresinde bir çeşit huzursuzluğa, kargaşaya yol açıyordu. Yolda sağa sola uçuşan, ceviz kadar kocaman kar taneleri gibi. Evliliği yeniydi –ikizler henüz iki yaşındaydı– korkunç cinnet dönemlerinden henüz kurtulmuştu. Ara sıra ve baskı çok yoğun olduğunda sadece birkaç uyku hapı çiğniyordu. Bazen onun sadece babası olduğum için mutlu oluyordum.

Kısacası, ne olursa olsun, o sabah, onun gelişini gördük, göz kamaştırıcı bir hâldeydi, kar girdabının arasından çıkıyordu, Noel koşar adım yaklaşıyordu. Hemen flaşlar patladı. Birkaç poz verdi. Neden sonra, bize doğru yöneldi.

"İkiniz de, çok formunuzdasınız" diye açıkladı boğuk bir sesle, bu sırada Roger ve ikizler -bagajların alınmasına ayrılmış kısa bir anda– güçlü bir şekilde bize el sallıyorlardı.

El arabasına birkaç çanta ve üç tane kocaman bavulu yerleştiren damadıma göz kırparak "Roger saç nakli mi yaptırdı?" diye sordum.

"Yok canım. Hayatta yapmaz" diye karşılık verdi Alice öfkeli bir biçimde.

"Pekâlâ. Hay Allah, benim hatam. Yaptırdığına yemin edebilirdim."

Alice de, kolunda, lüks butiklerden, parfümerilerden, şarküterilerden, çikolatacılardan alınma poşetler taşıyordu, ona Judith'e sarılabilmesi için, elindekilerden onları saçıp parça parça dökmeden kurtulmasını önerdim.

Koca memeli ve küçük gözlüklü bir kız, yerel bir radyonun mikrofonunu Alice'in burnuna uzatarak taşkınlıkları hissedilir ölçüde azalttı.

Alice ona bir saniye bakıverdi. "Sağ olun. Ama hiçbir yorumda bulunmayacağım. Bir şey söylemeyeceğim. Bunu anlayın artık. Brad kesinlikle tanıdığım en kibar çocuklardan birisi, bunu tekrar ediyorum ama rol arkadaşıyla ilişkisi olmak, en *vasat* oyunculuğa yol açmanın en *kesin* yoludur. Birlikte böylesi bir başarı elde etmiş olmaktan çok memnunun. Dedikoduları, tutuculuğu, kıskançlığı, asparagas haberciliği falan onların kasvetli kuruntulu uğraşlarına bırakalım isterseniz, değil mi? Kocam burada. Çocuklarım burada. Ebeveynlerim burada. Samimiyetle söylüyorum. Sevgilimle kaçar gibi bir hâlim mi var? Ciddi olalım. Göreceksiniz, yakında beni Jack Nicholson'la ilişkim olduğuna dair itham edecekler. Şuan kaç yaşında? Seksen mi? Aman Allah'ım! Dinleyin, sadece çok basit bir şey söylemek istiyorum. Angelina benim arkadaşım. Bakın, biliyorum ki bazıları için, bu çok da büyük bir şey ifade etmiyor. Ama benim için ediyor. Anlayabiliyorsanız sevinirim."

Onu izliyordum. Kilo almıştı, ışıl ışıl parlıyordu, sağlık, enerji ve güzellik saçıyordu. O sabah onu gözlemleyerek ve en ufak bir yanılgı şüphesi duymaksızın –güzel havalarda genelde Pyrénée'lerin görüldüğü koyların gerisinde mavi gölgeli karlar ve ölü yapraklardan oluşan, uluyan derin bir girdaptan sert rüzgârlar şiddetle eserken– şunu çok iyi hesap edebiliyordum; Alice, şu tiksinç, çokça özgüvenli ve kurumlu, tamamen çekilmez genç aktrislerden biri hâline gelmişti.

Ama onun, hapçı ya da trafik canavarı halinden ziyade sanırım bu halini tercih ederdim, onun babasıydım, başka hiç

bir seçeneğim yoktu, sonuçta onunla ilgili bir sıkıntı yaşamak niyetinde değildim ve ruhunu kurtarmak için zamana ve kendini, kendi içini gözlemlemesine bel bağlıyordum.

Hali hazırda, ateş onu yiyip bitiriyordu, bu çok belliydi. Zehir onu ele geçirmişti. Aktrisler çoğunlukla, ancak ellilerinden sonra yeniden beğenilir, çekilir hâle geliyorlardı, maskeler düşmeye başladığında.

Zar zor eve varınca, Alice kendini benim büroma kapatmış ve epeyce bir saat telefonuma yapışık halde kalmıştı.

"Umarım ödemeli arıyordur" dedim kıvılcım saçan bir gürgen kütüğünü dürterek. "Aynı zamanda, umarım yayınevim beni aramaya çalışmıyordur. Doğrudan hattımın numarası onlarda mevcut. Sabah akşam, her an beni arayabileceklerini düşünüyorlar."

Roger, tepki mahiyetinde bir çeşit inilti çıkarıverdi. Kafamı kaldırdım. Yalnızdık, Judith çocukları yatırıyordu.

Sonunda soluk hâlini ve zavallı görünümünün farkına vararak "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordum. Ona bir bardak uzattım.

"Hepsi doğru, dedi alaylı bir şekilde gülerek. Hepsi eksiksiz bir biçimde doğru, Francis. Saint-Raphael'de beraber bir hafta geçirdiler. Lanet! Nefes alır gibi yalan atıyor!"

Sessizce kafamı salladım. Sonra, gözlerimi kaldırdım ona doğru. "Ta ufacıkken bile yalan söylüyordu, dedim. Bu korkunç."

~

Koluna hoş bir kızı alıp dolanmanın her zaman ödenecek bir bedeli oluyordu. Ve eğer, herhangi bir sebepten, bu hoş kız herkesçe tanınan biriyse –aktris, mirasçı, şarkıcı, manken, sunucu, yazar– soğuk davranarak onu alaya almak daha iyi olurdu, kapıyı çekip gitmeden önce kalbi paramparça etmek daha iyi olurdu.

~

İki gün sonra, Alice ve ben evde sessiz sakin kahvaltı ederken, eklem ağrısı çeken yaşlı yüzücüler, kendilerini coşkun ritüellerine teslim ederek yiğitçe atıyorlardı kendilerini buz gibi okyanusa ve –ölüme biraz daha yakın olmalarına rağmen– dudaklarında gülümsemeyle çıkıyorlardı sudan. Kızarmış ekmeklere dikkatlice tereyağı sürüşümü, biraz eğlenerek izliyordu. Çenesi avucuna dayalı duruyordu. Tasasız bir halde. Alice'in gözleri açıktı ama yüzü hâlâ uyur hâldeydi.

Sabahın erken saatlerinde mutfakta onunla tekrar karşılaştığım gün yeniden umutlanmıştım, aklandığımızı anlamıştım, en azından kısmen.

Seher vaktiydi ve o anın solgunluğu hâli hazırda –bazı yerlerde kırmızı olmak zorunda kalan– bakır rengi bir ışığın ardından geliyordu ve orada pırıldayan mikroskobik parçalar titreşiyordu. Rüzgâr tamamen çekilmişti. İncecik buzdan bir tabaka, bahçeyi kaplayan ve tuzlu havada erimeye başlayan kar örtüsünün yüzeyinde ışıldıyordu.

"Her şeyden önce, bana ders verecek durumda olmadığını söylememe izin ver."

"Sana sadece bana söylediği şeyleri anlatıyorum, senin tavrını yargılamıyorum."

Birbirimize gülümsedik.

"Neyi var bilmiyorum" dedi Alice. "Önceden böyle değildi."

"Önceden, o bilmeksizin, canının isteyeceği kişiyle beraber altı ay çekip gidebilirdin."

Birkaç portakal sıktım, ocağa birkaç yumurta koydum o esnerken. Böyleyken kesinlikle daha uyumluydu benimle, makyaj yapmamışken ve sadece darmadağın bir tişört –ABUSE OF POWER COMES AS NO SURPRISE– ve siyah-mavi bir Çin pijaması altı giymişken ve kabayken ve yeniden normal bir insan gibi hareket etmeye, konuşmaya, nefes almaya, düşünmeye koyulduğunda.

"Bunu söylemem gerekmiyor ama onunla harika bir hafta geçirdim. O inanılmaz derecede yakışıklı, değil mi ama? Bir

dakika bile ayrılmadık birbirimizden. Gerçek bir tatili hak etmiştik. Senin dışında kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Beş seneden beri hiç bu kadar özgür hissetmemiştim ve böylesi bir sakinlik duygusu yaşamamıştım."

"Neden bahsetmek istediğini anlıyorum, doğru düşünüyorsun. Bazen insan, ormanın içinde kaybolmayı arzular. Hiçbir şeye boyun eğmemeyi, herkesten uzakta, ulaşılmaz olmayı... Ama aksine, Roger bunu önceki seferler kadar iyi karşılamıyormuş gibi hissediyorum... Bu epeyce uzun, bir hafta. Düşünüyorum da, Judith birinin kollarında tam bir hafta boyunca ortadan kaybolsa, bugün ilişkimizin hissizleşme hali ne kadar kötü olursa olsun, bunu anlayışla karşılamam ancak büyük güçlükle olurdu."

Yumurtaları sofraya koydum ve karşısına yerleştim. Göğe, bizden aldıkları için lanet yağdırmak mı yoksa bize bıraktıkları için şükretmek mi gerekiyordu?

"Soğumadan yiyelim" dedim.

"Judith'le aranız iyi mi?"

Uyuşuk bir şekilde omuz silktim. Johanna'nın ölümünden bu yana beş koca yıl geçmişti ve ben tam olarak bunun etkisinden çıkamıyordum. Judith'le evlenmenin çektiğim acıya bir son vereceğine inanmıştım ama bu yanılsama çok uzun sürmedi ve gözyaşlarına boğulma şansımın olduğu, Normandiya'da Relais&Chateaux'da evliliğimizin üçüncü yıldönümünü kutlamıştık.

"Karanlıkta sevişiyoruz" dedim bıçağımın ucuyla yumurtayı keserek. Burada hem olumlu hem olumsuz olan yanlar var. Bununla beraber, başka bir gün, kardeşinin ve annenin mezarına çiçek götüreceğim zaman, bana bundan böyle mezarlığa kadar eşlik etmeyeceğini söyledi. Bana sebebini açıklaması gerekmiyordu. Bana dediği şey tam da buydu: *"Sana sebebini açıklamam gerekmiyor."*

Kızım bir an elimi tuttu –fırsat olduğunda yüreğimin ısıtılmasını hiçbir zaman reddetmiyordum. Sonsuz uçurumları aş-

mayı, kasırgalardan geçmeyi, alevlerin içinden yürümeyi, bazı bazı bir lokma bir şey yiyebilmeyi nasıl becerdik bilmiyordum ama bir şey kesindi: O benim desteğim olmaksızın bunu başaramazdı, benim de onunki olmadan yapamayacağım gibi.

Kendini ne zaman gerçekten ciddiye almaya başladığını tam olarak söyleyemezdim. Nasıl bir değişim söz konusuydu? Öyleyse, garip olduğunu düşündüğüm şey bu değil miydi? Tuhaf olan bu değil miydi?

Aktrislik mesleği bir kadının seçebileceği en kötü meslek. Hem onun hem de onun çevresindekiler için en kötüsü. Üstelik Alice tuzağa balıklama atılıvermişti.

Elimi bıraktığında irkildim.

"Hep bana yazacağına söz verdiğin şu tiyatro metnini bekliyorum" dedi bana.

"Tiyatro metni mi? Sadece bu. Sana böyle bir şey için nasıl söz vermiş olabilirim? On sayfayı geçemiyorum bir türlü."

"Bana söz verdin."

"Pekâlâ, demek ki kafayı yemişim. Ezkaza sana böyle bir söz verdiysem, Alice, inan bana, kafayı yemiş olduğumdandır. Ve bugün hâlâ sahip olduğum tek yetenek, sadece yapılmaması gereken şeyi bertaraf etmeyi bilmek anlamına gelen bir biçimde inanılmaz derecede kibirli oluşumdandır. Bu güzel, ama hafif kalıyor. Önümde büyük ufuklar açmıyor bu.

"Eğer gerçekten kariyerimi umursamış olsaydın bunu bana yazardın."

"Bunu söyleme. Elbette kariyerini umursuyorum. Dünyaya geldiğin ilk günden beri kariyerini umursuyorum. Yani, senin kariyerini umursamadığımı söyleme bana lütfen. Saçma sapan laflar etme. İyi durumda olduğumda sana onlarcasını yazarım. Hatta daha da fazlasını. Bundan başka bir şey istemiyorum. Bu lütfun bana bahşedilmesi için herhangi bir dine inanmaya hazırım, bir başı ve bir sonu olan beş yüz bin vuruşu dizme yetisi bana yeniden verilecekse herhangi bir Tanrı'ya dua etmeye hazırım."

Başını salladı. Dışarı baktı ve ardından bende sokağı temizlemeye yarayacak ne olduğunu sordu çünkü biraz egzersiz yapma havasında hissediyordu kendisini.

Bir kürek ve bir bahçe süpürgesinden daha iyi herhangi bir şey bulamadım. Burada, "İmparatoriçe Eugenie'nin jüponunu görme şansı ülkeye kar yağdığını görmekten daha çoktur" deme âdeti vardı.

Üzerine bir eşofman giydi ve işe koyuldu. Piyasada bulunan, kruralji, lombalji ve her çeşit siyatiğin kolayca başıma gelişine bakıldığında, söz konusu olan, burada onun yapmış olduğu şey muhteşem bir hamleydi. İlk sırt ağrım kazadan birkaç gün sonra ortaya çıkmıştı ve o zamandan itibaren bir çok defa tekrarlamıştı –öyle ki, artık hiçbir masaj acıyı azaltmıyordu. Hiç değilse yazar olarak işe yaramaz bir hâle gelmemiş olsaydım, diye düşündüm kederli bir hâlde, o zaman bir zararı dokunmazdı...

Ne olursa olsun, onu onca ağır kar yığınını kürerken görmek beni keyiflendiriyordu –çok sık elde edilmeyen, sırt ağrısından kaçınma fırsatları.

Ergenlikten kadınlığa geçişi fark etmemişim. Üstelik bahçemde koşuştuğunu gördüğüm bu kişinin –etkili, pembe pembe, atılgan ve capcanlı havaya tertemiz buğular saçarak soluyan kişi– annesinden evvel, içimdeki bir parıltı olduğunu düşünmekte dünyanın en büyük güçlüğünü çekiyordum.

Roger beni hayalimden çekip çıkardı. "Bu kadına âşık olmak bir lanet" diye söylendi arkamda dişlerinin arasından. "Beni deli ediyor."

"Roger? Merhaba. İyi uyudun mu?"

Roger suratını buruşturdu.

~

Saat sabahın yedisiydi. Karakola gidip Jérémie'ye bakınacaktım. Esnedim, henüz uyanmıştım, hâlâ gözlerimi ovuşturuyordum –çok geç vakte kadar, inatçı bir paragrafın üzerinde

çalışmıştım, ardından yatağıma yığılıvermiştim, yorgunluktan ölür bir hâldeydim ve telefon beni yerimden hoplatarak uyandırmıştı. Sabahın ilk saatleri henüz beyazdı, duruydu ama okyanustan beri ılık bir esinti kayıp gidiyordu. Benim mesleğimde, eğer bir paragrafın karşısında yelkenleri suya indiriyorsak, eğer yatmadan evvel sorunu halledemiyorsak, basamakları tırmanamayız, kendimizi ikinci sınıf bir yazar olarak kalmakla suçlarız.

Bir hücrenin içindeydi. Yeniden parmaklıklar ardında. Komiser bana kendisine güvenebileceğimi temin etti ve Jérémie'yle beraber çıkıp gidebileceğimi ama bu duvarların arasında artık ondan bahsedilmemesi için çocuğu önceden uyarmam gerektiğini açıkladı.

"Aklını başına toplamasını söyleyin ona, Francis. Benim dileklerim de sizinkilerle beraber. Kişisel fikrimi söyleyeyim, ben inanmıyorum buna. Benzinliği soymayı becerebilen on sekiz yaşında bir ufaklığın aklından geçenler, size söyleyeyim... sağlam bir iş. Bu hiç de kör birinin karşıdan karşıya geçmesine yardım etmek gibi bir şey değil..."

Onaylayarak başımı salladım.

"Kendinizi bu işe kaptırmayın" diye tavsiye etti bana.

"Herhangi bir sakıncası yok. Ben şuan bir roman yazmaktayım. Kendime ayıracak bir dakikam dahi yok."

"Bu çok büyüleyici bir şey. Bir roman yazmak büyüleyici bir iş olsa gerek. Beni büyülüyor."

Onaylayarak başımı salladım.

Jérémie'yle beraber çıktık. Tam karşıda bir kafeterya vardı. İyice bir uyanabilmek için bir kahve içmeye ihtiyacım vardı. Küçük şirin bir pastaneye kancayı atıp sabahın ilk saatlerine uyanmış oluşumla kendimi mükafatlandırmak istiyordum. Jérémie'ye istediğini sipariş etmesi için bir işaret yaptım. Sağ gözü Agen kuru eriğine, burnu Coeur de Boeuf domatesine benziyordu. Sağ eli bir çarşafla ya da onun gibi bir şeyle sarılmıştı. Ve üzerine doğan gün, onu yaldızla kaplayan gün besbelli kandırmayı başaramıyordu.

Sonrasında, ona kulübeye kadar eşlik ettim ve her bir tarafa bolca salya saçarak durmadan hoplayan köpeğini oradan aldık. Geri dönmek için kıyıyı takip ettik. Kumarhane kıyıları yakınında, sörf tahtalarına atlayıp binen, ellerini alnına götürüp ışığa siper etmiş hâlde kararsız, günün ilk sörfçüleri sessiz ufku, çayır köpeği gibi dosdoğru bir biçimde, dikkatle inceliyorlardı. Gökyüzü derin bir maviye dönüşüyordu. Köpeği, dili sarkmış halde arka koltukta sakin bir şekilde duruyordu.

"Ona bir isim vermemeye karar verdim, diye homurdandı Sonuç olarak, ben bir hayvana isim vermeyi aptalca buluyorum."

Hiçbir cevap vermedim. Evinin önüne park ettim ve onu beklemeden indim.

A.M.'yi salonun karanlığının içinde buldum. "Paçayı iyi yırttı. Canınızı sıkmayın artık. Hadi, bitti artık, çok eski bir hikaye artık bu."

"İyi ki buradasınız, Francis. Araba kullanmayı bile başaramıyorum. Sürerken başıma bir şey gelmesinden çok korkuyorum. Hemen durmayı tercih ediyorum bu yüzden. Üstelik yakın zamanda, artık yürüyemeyeceğim sanırım. Bu gerçekten çok keyifli olacak."

Perdeyi çektikten sonra, tek kelime etmeksizin evin önünde köpeğiyle oynayan Jérémie'ye bakıp durduk. Gizliden gizliye, ölmüş babasının şöminenin üzerindeki, bisiklet yarışçısı kılığı ve esrarengiz havası içindeki fotoğrafı gözüme ilişti –kendimde ona bir göz kırpma isteği duymadım.

~

Komşu, çitlerini buduyordu. Bu katlanılmaz bir şeydi. Pencereler sıkı sıkıya kapalı olduğu halde hem de. Patırtı seslerinin düzensizliği yüzünden, makinenin çıkardığı bu gürültüye –motorun keskin hırıldayışlarına– alışmanın hiçbir imkânı yoktu. Birisinin gidip bu korkunç bahçıvanı yere sermesini umuyordum ya da birinin o dehşet saçan makinesini tek ham-

lede bahçıvanın gırtlağına tıkmasını umuyordum –bunun için parayla birini tutmaya hazırdım– ama hiçbir şey olmuyordu.

Sessizlik yeniden hâkim oluyordu. Sonra, tam da bu işkenceye son verdiği için Tanrı'ya şükretmeye hazırlanırken aniden gaz veriyordu tekrar. Durması için yüklü bir miktar para vermeye hazırdım.

Acaba Hemingway gidip şunun ağzını burnunu dağıtır mıydı merak ediyordum. O geliyordu aklıma, çünkü önceki gece *Klimandjaro'nun Karları*'nı tekrar okumuştum ve doğal olarak tanıdığım en iyi yazarı düşünmeye dalmıştım. En ufak bir aksi durumla karşılaşmadan bu öyküyü her okuyuşumda onu düşünüyordum. Muhteşem bir yazar. Güçlü. Tutumlu. Kurnaz. Ne yazık ki, söz verdiği halde teyzemle evlenmemiş ama o dönem ciddi biçimde Brett'e âşıktı.

Artık çokça bilinen, geniş yuvarlak yakalı, beyaz, büyük, burma desenlerle bezeli kış sporları için harika bir kazak giydiği bir fotoğrafı vardır, bu kazağı ona benim teyzem örmüştü. Uydurmuyorum. Ölmeden önce aynısından bir tane de bana örmüştü, ben hiç giymeye cesaret edemedim ama bundan sonra, ona layık olmaya çabalayarak hep yazmıştım.

Kulaklarımı tıkayarak bahçeye çıktım ve dosdoğru sorunun elebaşına ve uzun kollu, pis kokan, yaygara kopartan, bıçakları keskin ağızlı makinesine doğru yürüdüm. Gürültü geçirmeyen bir kask takıyordu adam. Omzuna şöyle bir dokundum. Plastikten bir siperlikle yüzünü koruyordu. Motoru durdurdu. Jérémie olduğunu fark ettiğim anda geri bastım ama bana döndü ve şöyle dedi: "Kızgın mısınız?"

"Kızgın mı? Niye kızgın olayım ki?"

"Üç gündür benimle tek kelime konuşmadınız."

"Bu başka bir şey. Yani bu kızgınım demek değil. Hiç kızgın değilim. Sadece seninle konuşacak bir şeyim yok. Aynı şey değil. Sen ve ben, neden biz vaktimizi yok yere harcıyoruz diye merak ediyorum. Neden yok yere nefes tüketiyoruz? Madem beni dinlemiyorsun. Madem ki, annen her gün, gözlerinin önünde adım adım ölüme yaklaşırken seni ilgilendiren şeyler,

köpeğini gezdirmek ya da eve gecenin köründe, kan revan bir halde dönmek ya da hiç dönmeyip geceyi karakolda senin cinsinden kaçıklar ve ayyaşlarla geçirmekten ibaret. Ben daha ne diyeyim? Ben ne diyeyim, böyle bir dönemde? Eğer bu durumdaysan. Dinle, acaba ilaçlarını alıyor musun diye merak ediyorum eninde sonunda. Bizimle dalga geçmeye mi uğraşıyorsun merak ediyorum, Jérémie."

İlaçlarını aldığına yemin etti. Bunun doğruluğundan emin olamıyordum. Omuzlarımı silktim ve evime döndüm. Pencereyi kapattım. Kımıldamadan bana doğru bakıyordu. Oturacak herhangi bir şeye doğru gittim ve gözlerimi ondan ayırmadan oturdum.

~

Sadece sonuca bakarak karar verildiyse, beni kızımdan ayıran işlerin sadece faydaları görülmek isteniyorsa amaca ulaşılmış olduğunu kabul etmem gerekiyordu: profesyonel bir bakış açısıyla denebilir ki; talih yüzüne sürekli gülüyor gibiydi.

Televizyonda ya da dergilerde ona rastlamamak çok zordu, trafikte kaldığımda radyoda sesini duymamak, onun sesini işitmemek ve tam böğrünün ortasına bu yumruğu yememek çok zordu. Her yerde karşınıza çıkabiliyordu. *Cahiers* dergisine çıkmış bir Femis* mezununun geçen yaz çektiği filmin afişinde görülüyordu ve Avustralya gezisi dönüşünden beri adına övgüler yağıyordu. Ajandasında programı git gide yoğunlaşıyordu. Kendi adından söz ettirmek, ne şekilde olursa olsun iyi bir yöntem gibi görünüyordu.

Bazen, Roger etrafta bir yerlerde olduğunda, memnuniyet dolu ve kayıtsız tavrını görmezden gelmek mümkün değildi – ilişkilerine dair ayrılma dedikodularının hiçbir zaman şimdiki kadar haklı olmadığını aceleye getirmeden anlattığı iştahlı ifadesi daha da belirgindi.

---

* La Femis (Ecole Nationale Supérieure des Métiers de l'Imagė et du Son): Fransa'da 1986 yılında kurulmuş sinema okulu.

Kesinlikle gerçek olan şey buydu. Sonuç olarak, takım bir aradaydı. Alice'e hiçbir zararı olmaksızın, onun Roger'e yarattığı çeşit çeşit gerilimlere karşı direniyordu takım. Şaşırtıcı bir birliktelik kuruyorlardı. Her seferinde aynı şey oluyordu; yataktan güçlükle çıktıkları, bir ampulü değiştirmek için iskemleye tırmanmaktan ya da sadece çamaşır makinesinin kapağını kapatmaktan aciz hissettikleri zamanları hatırlamaktan kendimi alamıyordum ve bugün onları, zafer kazanmış, sevimli, rahat, ektiklerinin meyvelerini toplar hallerini bir görmeli –hem de beni çiğneyerek olmuştu bunlar; ama bu nesil bizden nefret ediyordu, bunu kabullenmek gerekiyordu.

Roger hiçbir duygu durumu sergilemeden ortaya koyuyordu kendini, Alice de eksiksiz bir kararlılıkla. "Şu herifin hayatını ben kurtardım" dedim Judith'e, bir yandan bıçağımın ucuyla Roger'i işaret ederek. "İki kere. Bir kere değil, iki kere. Bir akşam, dilini yutmasına engel oldum. Başka bir akşam, gazı kökleyerek şehri dolanıp onu acile yetiştirdim. Uğursuz aşağılık. Arlanmaz. Hiç utanması yok. Onları yedirdim, içirdim, ağırladım. Ama onlar için, sadece onları yedirmiş, içirmiş ve ağırlamış bir heriften başka bir şey değildim."

Tabağımı ittim, iştahım kaçtı. "Rahatsız olmazsan, zaplayacağım şu kanalı, dedim kumandayı almak için kalkıp."

"Eh madem, pekâlâ, anlıyorum, deyiverdi arkamdan. Geri adım atmayacağını biliyorum. Bundan tam olarak emin değildim. Şimdiyse, bunu biliyorum."

"Şaka ettiğimi mi sandın sen?"

"Sonunda yumuşarsın sandım. Çoğu insan eninde sonunda yumuşar."

"Aferin o insanlara. Çok iyi yapmışlar. Olağanüstü. Onları çok takdir ediyorum." Gidip karşısına oturmak için geri döndüm. "Sana yalvarıyorum. Elden hiçbir şey gelmiyor. Bir de sen işleri benim için daha zor hâle getirme. Biraz beni düşün, lütfen. Burada kurban konumunda olan benim. Bunu unutmamaya çalış. Hayatı bizim için de şuana kadar olmadığından

daha da fazla zorlaştırma. Benim yapabilecek bir şeyim yok, anlıyorsundur. İçimde bir taraf *reddediyor.*"

Bir sigara yaktı. Muhabbeti değiştirdim. "Rus birinin ödeyecek olduğu, kıyıdaki şu beş yüz milyon avroluk evden bahsedildiğini duydun mu? Epeyce abartmışlar, değil mi?"

Çatal bıçakları alıp kalktı. Başımı eğdim. Yağ koyacak yere kum doldurmuştum.

Onu mutfakta yakaladım ve özür diledim. Ardından, sert bir adımla dönüp çalışmaya gittim.

~

Gece ani bir rüzgâr çıktı. Alçaklardaki, ufka karanlık bir şekilde yığılmış birkaç bulutun ve aynı şekilde barometredeki düşüşün bizi önceden uyarmış olması gerekirdi ama ne o ne de ben önlem almadık. Pencerenin kanatlarından biri arkamda şiddetle çarpınca bir sıçrayışta hayal aleminden çıktım. Bir cümlenin ortasında, tam da çok güzel bir yerdeydim. Yine de kalktım ve kanadı yakalayıp çengeline geçirdim. Bir anda, rüzgâr çığlık çığlığa bir hâl aldı. Bu ülkenin bu meşhur çalkantılı, değişken havalarından bahsetmeye lüzum yoktu. Masamdaki saat, sabahın birini gösteriyordu.

Aşağıya indim. Salonda, şömine ile tam kapanmamış olan cam kapının arasında bir cereyan esip duruyordu. Dışarıda, güneşlik uçmak üzereydi. Dışarı çıktım ve neredeyse güneşlikle beraber uçtum sayılır. Beraber dümdüz yere yapışmak ve çabucak bağlamak zorunda kaldım, bu sırada sert rüzgârlar tepemden geçerek horulduyordu etrafta ve bir yandan da saçımı başımı dağıtıyordu. Sandalyeler bir yığın ortancayla beraber yuvarlanıp devrilmişti, masa bacaklarının üzerinde zangır zangır titriyordu, iris çiçeklerimi yere serilmiş, darmadağın hâlde buldum, uzaklarda, dağlara doğru şimşekler, anlık ışıklar saçıyordu. Buna rağmen, herhangi bir gök gürültüsü sesi işitilmiyordu. Yağmur yağmıyordu. Damlalar okyanustan geliyordu, köpükler uçuşuyordu.

Sandalyeleri yakalamak için ayağa kalktım. Judith de bana eşlik etti. Rüzgâr şiddetini iki katına çıkartırken, ona masayla ilgilenmesini belirten bir işaret yaptım. Dimdik ayakta durabilmek adeta bir başarıydı.

On yıl içinde, rüzgâr bize bir masa ve üç tane güneşlik getirmişti. Bir de onlarca sandalye.

Eşyaları yerlerine yerleştirdikten sonra, rüzgâr hafiflemeye başladı. Eğlencenin tadını çıkaracağımız bir an olmuştu, mizah anlayışımız buna kolayca yol açmıştı aslında; ama gözlerimizi yere indirdik ve sessizlik içerisinde derin bir iç çektik. Sonra da içeri geçtik.

"Son zamanlarda geç saatlere kadar çalışıyorsun" dedi bana.

Hala sersemlemiş, sarhoş gibi bir haldeydim. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şunu atlama lütfen; bu bir suçlama değil. Bu demek oluyor ki her şey yolunda, öyle değil mi?"

"Öyle denemez. *Hiçbir zaman* böyle söylenemez. Bunu biliyorsun. Ama tamam, kabul edelim. Sana sadece bir şeyi doğrulayabilirim: İlerliyorum. Sayfa sayfa, kör topal. İlerliyorum. Gün be gün. Daha ne istenebilir ki? Başlı başına bir mucize değil mi bu?"

Kafası karışmıştı. İçine yerleşip kurulduğu bu aldatma hâlindeki mesafeliliğine, ilgisizliğine, çevirdiği işlerin foyasını her daha iyi anlamaya çabalayışımda karşıma çıkan bu soğukkanlı ifadeye hayrandım.

"Senin adına sevindim. Bana öyle geliyor ki bu güzel bir haber."

Belirsizce onayladım. Ardından, beş dakika boyunca, şiddetli bir şekilde yağmur yağdı.

"Senin inancında özür dilemek var mıdır? diye sordu bahçede dans eden ve pencerenin camında parçalar halinde dağılan buğulu yağmur perdesini izleyerek."

"Neden özür dileyeceğime bağlı. Beraber yaşamak birtakım değerlerin de paylaşımı anlamına geliyor. Asgari müşterekte

buluşmak, anlaşmak demek. Bu durumda, özür dilemek de burada yer alıyor."

Bu sözler üzerine, fırtına da dinmiş olduğu için dışarıya çıktım. Saç kurutma makinesi gibi ılık bir esinti fısıldıyordu.

"Sen sabahları uyandığımda çoğunlukla benden önce çıkıp gitmiş oluyorsun" dedim.

"Ama ben senden önce uyuyorum."

"Doğru. Ama ben sabahları çalışamıyorum, biliyorsun. Sabahlar, genç aile babaları için daha iyi."

Hali hazırda ay parıldıyor ve gökyüzü sanki hiçbir şey olmamışçasına ışıldıyordu.

"Bu iklimin alerjik oluşunu anlayabiliyorum" dedim çamura batmış mokasen ayakkabılarımı incelerken. Hava yeniden ılgın çiçeklerinin kokusuyla, harika hanımeli kokularıyla doluyordu.

"Ne münasebetle benimle yeniden ilgileniyorsun?"

"Ne anlatıyorsun yahu?" diyerek güldüm bıyık altından.

"Neden bahsettiğimizi gayet iyi biliyoruz bence. Bence uzun zamandır sorunu tanımlamış hâldeyiz."

Boğazımı temizledim. Muhabbeti değiştirmeme yarayacak sözleri bulamadığımda hep olduğu gibi bir salaklık haliyle, bu kadına doğru yöneldim. "Bu kitabı yazmak beni bunaltıyor" diye itiraf ediverdim. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Üzerinde durmaya değmez. Biliyorsun, iki ihtimal var: Ya onu alt eden ben olacağım ya da tam tersi. Yani beni biraz tuhaf bulmana şaşırmıyorum. Biliyorsun ki bazen, yoğun çalıştığım gecelerde, iki tane tetrazepam almadan gözüme uyku girmiyor. Yine de şikayet etmiyorum. Biliyorum, kimilerinin üstüne üstlük oftalmik migreni ya da egzaması olabiliyor."

"Francis, ben son derece ciddiyim."

"Ah, aman Allah'ım!..." diye iç çektim dişlerimi sıkıp, başımı eğip, yumruklarımı sıkmış bir hâlde, paramparça bir ruhla.

Alice ve Roger'i Judith'e tanıtmaya karar verdiğimde, tarifinin sırrı bende saklı olan ve her şeyin ters gittiği akşam yemeklerinden birini ayarlamıştım.

Sürekli bir hazırlık aşaması hâlindeydik. Bana bu evi o satmıştı, altı ya da yedi defa yatmıştık ve onun en sevdiği yazardım, bu da onu Johanna'dan sonra gelecek ciddi bir aday yapıyordu –tamamen keçileri kaçırmazsam tabii– ama yine de kızımın ve mükemmel manyağının onu çarçabuk kaçırmaması gerekiyordu.

Kuzu güveç hazırlamaya karar vermiştim; ama kuplu tencereyi bulamıyordum. Bu kutulardan oluşmuş dağın içinden çıkabilmek için yardım istedim –Johanna ve Olga'nın eşyaları bizi takip etmişti, şaşkınlığa acı ekleniyordu, onlar her şeyi karmakarışık etmişlerdi, ayrım olmaksızın ve eşyalar şiddetli bir biçimde yere dağılıyordu– ama ikisinden de cevap alınamadı.

Esasında, bunda şaşılacak bir yan yoktu, çünkü o kadar sık kafayı çekiyorlardı ki, zamanlarının çoğu uyuyarak geçiyordu ama kendimi aşmam gerekirken bu kuplu tencere olmadan tutkuyla bir işe girişmem mümkün değildi.

Akşam olduğunda perişan hâldeydim.

Yarım şişe beyaz şarap içmiştim ve tekrar biraz daha içme ihtimalimi düşünüyordum çünkü giriştiğim işin büyüklüğü ve rastlantısal yanı, gökyüzü karardıkça, ufuk akşam karanlığında gölgelenmiş okyanusun üzerinde zayıf bir biçimde parladıkça git gide daha da artıyordu. Saat sekizi vuruyordu. Kendime sadece, böyle bir buluşmayı nasıl oldu da ayarlayabildim, bu işin gözler önüne serdiği bu yoğun isteklilik nereden çıktı diye sormuyordum, aynı zamanda böylece ilişkimizi resmileştiriyor olmamdan ötürü tamamen şaşkınlık içerisindeydim –şu ana kadar tuhaf bir biçimde ve çılgıncasına kaçırmış olduğum bir noktaydı bu ve şu an Johanna'ya karşı yeni bir ihaneti düşünüyordum sanki. Gözlerim doluyordu.

Dünya başıma yıkılsın, yer yarılsın içine gireyim istiyordum. Neredeyse iki sene akıp geçmişti ama ben bir türlü onun hakkımda edinmiş olduğu o en son ve artık hiç ama hiç etkimin olamadığı o görüntüden, ona ihanet etmiş bir adam olma imajından ruhumu kurtaramıyordum. İşte şimdi yine onun yerine başka bir kadını koyuyordum.

Biraz şans eseri bir şekilde Roger yemeğin ortasında bir iğne yapmaya ya da belki Judith'in korku dolu bakışlarının altında bir kutu hap yutmaya gidecekti. Güvecimden hiç mi hiç memnun değildim –emaye döküm tencereye elimi sürememiş olmamdan değil ama açıklamaya lüzum olmayan bazı belirsiz sebeplerle turpların da havuçların da istediğim gibi karamelize olmadığından ileri geliyordu memnuniyetsizliğim.

Tanımadığım bu evi satın almıştım ve Judith bize uygun olabilecek miydi merak ediyordum. Vay canına, bunu hiç mi hiç bilemiyordum. Sofrayı hazırlamış, birkaç tane de mum yakmıştım. Cidden korkunç bir atmosferdi bu.

Kapı çaldığında, kafama bir tane sıkmak ya da sonsuza dek yok olmak istemiştim. Açmadan evvel girişteki aynada kendime son kez şöyle bir göz attım. Kendimden ürktüm.

"Merhaba" dedim. O ise bana portmantonun orta yerinde öyle cıvıl cıvıl bir kucaklamayla karşılık verdi ki, zar zor ilerleyebildim. Bir beklenti içerisine girmek zorunda kalacaktım. Geçmişe ait bir korkuyla, Alice'in beni Johanna'dan başka bir kadınla işi pişirdiğimi gördüğünde ne tepki vereceğini hayal ettim ve derken onu nakliyecilerin dar kanyonlar, dingildek kuleler, eğri büğrü mumlar gibi istifledikleri kutu kargaşasına doğru götürürken sendeleyiverdim.

Gerçek bir Basklı, sanat ve edebiyat dostu olan teyzemden bana kalan kanepeye oturttum onu –hâlâ yukarıya büroma taşımamış olduğum kanepe– ve bardaklarımızı doldurmak üzere çabucak harekete geçtim. Gülümsüyordum ama bu ifadenin ardında sıkıntıyla yüzümü buruşturuyordum, çünkü kendimizi nasıl bir derin batağa sürüklediğimizi biliyordum.

O gece, onu acımasızca baştan çıkarıcı buluyordum. Yani, onun için azimle hazırlamış olduğum –eşlik edişimin ve yemeklerin iğrenç olduğu– bu aile yemeğinin ardından tamamen keyfi kaçmış, afallamış, şaşkın bir hâlde olacağını hayal ediyordum.

"Nasıl, iyi anlaşıyor musunuz sen ve bu ev?"

"Harika" diye cevap verdim.

"Francis, buna sevindim."

"Judith, ben de."

"Neredeler? Sabırsızlanıyorum."

Ona güven vermek için gözlerimi kırptım, yeterince bulmuştum kafayı –kendi hezimetime hazırlanırken tamamen ayık olmamak daha iyiydi. Ona beni beklemesi için işaret ettim ve tırabzanı kavrayıp teklemeden tutunduğum merdivenlere doğru yöneldim.

Uyuyorlar mıydı? Bana bu geceyi unuttuklarını mı söyleyeceklerdi yoksa hiçbir şeyin onları hiçbir isim veremeyecekleri şu *firmanın güzel kadınıyla* tanışmaya zorlayamayacağı bahanesiyle katılmayı hepten ret mi edeceklerdi?

En ufak bir umut beslemeksizin, hatta hastalıklı bir sevinçle kapılarını çaldım ama neredeyse çalar çalmaz çıktılar ve önümden geçip gittiler; arkalarından koşabilecek bir durumda değildim. Bu kadında hissettiğim çekicilikten dolayı böyle bir geceyi ayarlamaya hakkım olduğunu düşünmüştüm ve hali hazırda hatamın bedeliyle karşılaşacaktım. Arsızlığın bir bedeli vardı. Kibirliliğin bir bedeli vardı. Saflığın bir bedeli vardı. İstemsizce son basamağı atladım ve az kalsın yere kapaklanıyordum.

Belirlenmiş olan buluşma, tatsız şeyler, sert tepkiler, yaralayıcı şeyler vs. her şey kuşkusuz mutfakla olup biteceği için, önce koca bir şişe şarabı devirdim ve sonra yanlarına mutfağa döndüm.

Üçü birden, sanki bir beşiğe eğilirmişçesine benim güvecin üstüne doğru eğilmişlerdi, tabii güveç bir beşikten farklı olarak

tütmekteydi. Bu sahne bana tuhaf göründü. Alice'in elinde hala tahta kaşık vardı. Roger kapağı tutuyordu. Judith bana doğru döndü, ellerini çırpacağını sandım. "Vay be!" dedi.

Sonra Roger'in temiz bir gömlek giyinmiş olduğunu ve başka birisi gibi göründüğünü fark ettim. Alice de şık bir şekilde saçlarını toplamıştı. Çenemi ovuşturdum şöyle bir. Bir adım geri çekildim. "Baba, harika görünüyorsun" dedi bana Alice. Roger de baş parmağı havada, beğendiğini belirten bir işaret yaparak onayladı.

Benim dışımda, herkes acıkmıştı.

Yemek boyunca yüksek sesle sırıttım sürekli; ama ortamın havasını bozmayı beceremedim.

"Bence biz yakında evleneceğiz" diye bir şey duydum tatlıları yediğimiz sırada. Alice'e doğru baktım. "İyi de bu da ne demek şimdi?" diye homurdandım güçlükle. "Haberim yoktu. Ne yapacaksınız?... Evlenecek misiniz?..."

Cevap beklemeksizin, bardağımı alıp masadan kalktım ve oturmaya başka bir yere geçtim. Düşünüp taşındım.

"Eh pekâlâ, belki de yalnız siz olmayacaksınızdır evlenen" dedim. "Çok güzel. Belki de sadece siz evlenmeyeceksiniz, bekleyin bakalım. Belki de böyle daha iyi olur."

Judith gülmekten kırıldı. Çok acayip bir adam olduğumu ileri sürdü. Zaten, onun gözünde, dünyanın en acayip yazarlarından biriydim.

Ertesi gün, bana uğradı, oturdu ve bana çok güzel bir akşam geçirdiğini açıkladı.

Kalktığımdan beri şiddetli bir migren ağrısı çekiyordum; yine de bu haberi yüzüme bir gülümseme kondurarak karşıladım. Ardından an gelip çattı, yarım ağızla, şu önceki akşam haberini verdiğim konuyu ele aldı, bizi ilgilendiren ve mühim olan her şeyi. Evet, hal böyleyken, bu iş Alice'in canını sıkıyor olmalıydı.

~

A.M. artık sürekli morfin etkisi altındaydı ve evinden hiç çıkmıyordu.

Jérémie, çalışmadığında çoğu zaman dışarıda, köpeğiyle ve müzik çalarıyla beraber verandanın aşağısında oluyordu ve gece olana kadar eve dönmüyordu. Öyle ki annesiyle tek kelime etmediğini biliyordum, sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakıyor, ona bir bardak su getiriyor, ışıkları kapatıyor, ardından gerisin geri köpeğiyle beraber, kulaklığı bir an bile kulağından çıkarmaksızın doğruca odasına çıkıyordu.

Onu gözlemlediğimde, bu çocuğun içinde hala kaynayan bir öfke görüyordum ve her seferinde ona uygulanan tedavinin bir işe yarayıp yaramadığını merak ediyordum. "Tam olarak hiçbir işe yaramıyor, diye doğruladı beni A.M. İyi ki şu köpeği onunla beraber. İyi ki o köpek burada, anlıyorsunuz."

Artık, yalnız terlik giyiyor ve giriş katında, gün boyunca onun peşinden giden ve yürümesi için ona yardım eden çeşitli hastabakıcı ve ev işleriyle ilgilenen yardımcılarla vakit geçiriyordu –artık gidecek bir yeri olmaması bir yana, kötü laflar ettiğinde kibarca azarlandığını bilmek hoşuna gidiyordu sanki.

"Eldiven takıyor, biliyorsunuz."

"Eldiven mi takıyor?"

"Bana dokunmak için. Bana dokunmak için eldiven takıyor."

Sakin bir sesle ve bir yandan dışarıda dalgaları seyrederken bu cinsten korkunç şeyler söylüyordu. Eğer Jérémie oradaysa karanlıkta pencerenin yanında kalıyordu ve sürekli, çok kısık bir sesle, dünyaya getirdiği ve kendisine eldivenle dokunan bu çocuğun katılığını, nankörlüğünü düşünüp duruyor, gizliden gizliye onu izliyordu.

İlkbahar iyiden iyiye gelmişti artık ve İspanyol emlak piyasası tüm coşkunluğuyla sıkıca Judith'in elini kolunu bağlamıştı, öyle ki, ondan bana Pyrénée'lerin diğer yakasında onu alıkoyan önemli işlerin git gide çoğaldığı haberleri geliyordu.

Hava giderek ısınmaya başlıyordu ve onu hafif giysiler giyerken görüyordum, sabahları, akşama onu görüp göremeyeceğimden emin olamayarak gidişini seyrediyordum, kolunu arabanın kapısına yaslıyordu ve ben de romanıma dönmeden evvel ona el sallıyordum.

Kaç tane yazar, karısının peşi sıra koyulmak yerine romanına dönmüştür? Hiç şüphesiz, en iyileri. Deli dahi olanlar. Büyük ustalar.

~

"Ücreti iki katına çıkarıyorum. Allah aşkına, beni yüzüstü bırakma, anlıyor musun beni! Jérémie. Jérémie bana bak. Günde birkaç saat. Boş olduğun zamanlarda, keyfine göre ama bilmem gerek, anlıyorsun beni. Belirsizlik içimi kemirip duruyor, biliyorsun. Bu iş böyle devam edemez. Yaz geliyor. Kafayı yiyeceğim, anlıyor musun? Bir roman yazıyorum şu sıralar. Kendi özel sorunlarıma kafa yormak için ikide bir bölemem çalışmamı. Bu sefer ünüm söz konusu. Her şeyimi ortaya koyuyorum. Ayrıca, bu iş yürümezse, burada keserim. Bir satır daha yazmayacağım. Sana söylüyorum. Yatırımın getirisi çok zayıf. Bu geri dönüşümü kaçırmaya göz yumamam Jérémie. Kontrolümü kaybetmemem gerekiyor. Ah, ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Çok da yorucu bir iş yapmıyor gibi göründüğümü düşünüyorsun. Yalnız değilsin bu konuda, bir düşün bakalım. Ama dert etmiyorum. Yakındığımı duydun mu? Birçok insanın sabahın köründen itibaren çalıştığını biliyorum, birçok insanın patronları tarafından sömürüldüklerini biliyorum, biliyorum tüm bunları. Hepsinin farkındayım. Dış görünüşte ben avanak avanak gökyüzünü seyrederken kimisi tarlalarının mahvedildiğini, evlerinin yok olup gittiğini, okullarının yerle bir olduğunu görüyor bunu biliyorum. Ha! Ha! Yazmak da dikiş dikmek kadar basit olsun isterdim, göründüğü kadar kolay bir iş olsun isterdim. Ama değil, kesinlikle değil. Böyle düşünme. Bunun gökten inme bir şey olduğuna inanma. Tüm dikka-

timi vermek zorundayım bu işe. Bana gereken şey, mantığın ötesinde bir konsantrasyon. Ruhumu kemiren bir sorun istemiyorum. Çiçek dolu bir yerde arının şeytani uçuşu gibi bir şey. Yapamam, Jérémie. Hoş göremem bunu, bu söz konusu değil. Beni aşan bir şey. Bilmem gerekiyor. Özgür bırakmalıyım kendimi, bu takıntıdan, bu korkunç belirsizlikten kurtarmalıyım, anlıyor musun beni, bu tatsız bir şey olsa da, bana iyi gelmeyecek olsa bile, anlıyor musun beni Jérémie?"

~

Günleri çokça saymıştım, artık saymıyordum. Alice'in benim için artık kesin bir şekilde yok hükmünde olduğu an, bana o kadar eski, o kadar uzak, hafızamın o kadar derinlerine gömülüymüş gibi geliyordu ki bunun sonsuz ve karanlık bir okyanusun öte ucuna kök salmış, uzanmış olması bana çok anlaşılır bir şeymiş gibi görünebilirdi. "Biliyorum bunu söylemem gerekmiyordu; ama bu artık sanki sen ölmüşsün gibi. Üzgünüm."

Bıraktım öylece. Biraz afallamış bir halde. Artık benimle konuşmaya çalışmıyordu uzun zamandır –bana hepten fazla gelen, ne olduğu önemli olmayan herhangi bir laf söylemeye kalkıştığında ona tek kelime etmeksizin öylece durduğumu artık yeterince anladığı günden beri.

Sinirlenmiş, karmakarışık olmuş bir hâlde okyanusun kenarında yürümeye gittim. Kendini açıklamasına zaman bırakmadığım için ne istediğini de bilmiyordum ama aramasını o kadar az umuyordum ki aradığında yaşlı ve dayanıksız tepkilerim hiçbir işe yaramamıştı. Onunla konuştum. Elbette çok kuru bir şekilde ama birkaç sözcükten de fazlasını etmiş oldum ve ağzımı bir mendile silmek istemiştim –ve hemencecik saçma sapan görüntülerin aklıma gelivermiş olmasından ne büyük bir hayal kırıklığına uğradığımı Allah bilir ama Alice hâlâ evimde öyle tavırlara kalkışıyordu ki, sürekli kaba ve ilkel tavırlara.

Hendaye'ye kadar yürüdüm. Geri dönüş için bir trene atladım. Ayakkabılarım kumla dolmuştu ve pantolonum dizlerime kadar ıslanmıştı ama işin aslı ne yaptığımı bilmiyordum. Her halükârda, sanki hiçbir şeyi hesap etmemişim gibi geliyordu bana. Dilimi tuza bulanmış dudaklarımda gezdirdim. Vagonda, tüttürmenin yasak olmadığı zamanları hatırlatan çiğ bir tütün tadı dolanıyordu.

~

Alice bana, hamile olduğunu haber vermek istiyordu. Bunu ertesi gün bana bir canavarmışım gibi bakan Judith'in ağzından duydum –beni harekete geçirecek, heveslendirebilecek olan şeyi anlamamaya sürekli gayret eden Judith.

"Erkek mi olacak kız mı?" diye sordum esneyerek.

Sipsivri, donuk bir bakışla baktı bana. Telafisi olmayan hatamın çocuk istememek olduğunu uzun süredir biliyordum. Bu yüzden beni hiç affetmemişti. Sonuçta bugün bu haldeydik ve bu türden sessiz çarpışma anları yaşamadan bir ya da iki günden fazla zaman geçmiyordu. Bana yönelttiği her bakışında, çocuksuz oluşun onda bıraktığı boşluğu okuyabiliyordum. Maalesef, pişmanlıklarım hiçbir işe yaramıyordu –hakeza pişman olmayışım da hiçbir işe yaramıyordu.

"Benim için hiç fark etmiyor. Hamile olsun ya da olmasın benim için kesinlikle hiç ama hiç fark etmiyor."

Judith'i eskiye göre daha kolay çileden çıkartıyordum. Dahi yazar statüsünden benmerkezci profesyonelliğe geçiş nasıl oluyordu bilmek isterdim.

Kırk sekiz saat boyunca onu bir daha görmedim. İki sabahın ardından, uyanır uyanmaz pencereye gittim ve eve dönüp dönmediğini, arabasını benimkinin arkasına park edip etmediğini kontrol ettim –ki durum böyle değildi– sonra gözlerimi, buralara özgü olan, havada asılı kalmış gibi, hareketsiz yağan bir yağmura doğru kaldırıyordum ve arasından basık ve donuk gökyüzünün altındaki karanlık dağları, Labourd'un üze-

rinde dalgalanan silik sis perdesinin arasından bir anda beliriveren siluetlerini fark ediyordum –farklı koşullar altında olsaydım güzel bir nefes çekerdim bu havadan ama kapıyı çarpıp gideli geçen iki gün beni bundan alıkoyuyordu.

Güneşin geri dönüşüyle bahçede belirdi yeniden biraz saçma bir şekilde, yokluğunda hiç mi hiç ışıldamamıştı güneş. "Hiçbir şey deme!" diye emretti bana elini çabucak ağzıma götürerek. "Sakın, hiçbir şey deme!"

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Günaydın* bile mi?" dedim.

Şüphesiz, varlıklar ve eşyaların kesin ayrımıyla karşılaştırıldığında, bu sadece ufak bir kopuştan, baharatı az kaçmış bir başlangıç aperatifinden ibaretti; ama bu örnek bende tatsız bir izlenim bırakmıştı.

Kızımla ilişkilerimin niteliği, eğer çevremde tek bir kişinin bile kalmamasını istemiyorsam beni karıma karşı daha ihtiyatlı olmaya yönlendiriyordu. Bu bana gayet açık bir biçimde böyle görünüyordu. Beklemeden bana yetiştiriverdiği, Alice'le ilgili hoş haberler vardı.

"Evde biraz zaman geçirmek hoşuna gidebilirdi. Bayonne'da doğurmayı düşünüyor."

Bunda çok büyük bir sakınca görmediğimi ifade ettim ona bir şekilde. Ağzını açtı ama ben parmağımı dudaklarına götürdüm. "Hiçbir şey söyleme" diye açıkladım. "Lütfen, hiçbir şey söyleme."

~

Alice'in gelmesine tamam dediğimi ona söyleme işini Judith'e bıraktım –hatta bunu yapması için ısrar ettim– ve benim tarafımdan gelen bu yeni tavır –uzlaşma ve cana yakınlık– ilerleyen günlerde bana biraz dinginlik sağladı, evlilik açısından.

"Akşam yemeğini beraber yemenize rağmen karınızı takip etmem gerekiyor mu?" diye sırıttı Jérémie.

Elbette beraber yenen beş ya da altı tane akşam yemeğinin ardından, bu iş bugün, artık inanılırlığını kaybediyordu. Bana

bunca dikkat ayırabilmesi için, herkesin etrafında olmasını cidden istemiş olması gerekiyordu, koşuşturmanın, hamile kadınların, çocukların vs.

~

Bir adam müthiş bir beceriyle iki karısını da iki kızını da kaybedebiliyordu. Bu benim için su götürmez bir gerçekti, hatta bundan söz açmak istemiyordum. Bir bombanın, bir diğerinin düştüğü yere düşebileceğini düşünüyordum, hem de olasılık sıfır olmasına rağmen.

~

Ölmeden birkaç gün önce A.M.'nin bakışları değişti. Bunu aniden fark ettim. Gidip Jérémie'ye söylemek istedim; sonra vazgeçtim.

~

Bu bir arkadaşın bırakıp gitmesi gibiydi neredeyse. Kesinlikle birbirimizi yeniden görüşümüz çok ama çok geç ve acı dolu zamanlarda olmuştu ama birlikte geçen bu aylar, üzerine eğildiğimiz sıkıntılar, giderek kabuğu kalkan bu yaralar, bin bir işle meşgul halde acele yenen yemekler, dostça ziyaretler, yapılan iyilikler, vaktiyle kurmuş olduğumuz yakınlıklar ve saire, hepsi ve hatta daha da fazlasının çokça hatırı vardı. Alice'in kayboluşunu araştırmak için onu bulmaya gittiğimde onun bir kadınla ilişkisi olduğunu unutuvermiştim. Her yaşam kahredici bir yola, çılgın bir koşuya benziyordu.

Vardığı sondan oldukça etkilenmiştim, bana çok dokunmuştu. Jérémie'ye birkaç günlüğüne izin almasını önermiştim –bir sıkıntıyla karşılaşırsa ona sahip çıkabilmek için uğraşıyordum– ama o bu girişimi gerekli bulmadı ve akşamları benim bunaltıcı varlığımda, amansız bakışlarımın altında, şu korkunç silikondan eldivenlerle yaptığı minimum görevi kabullendi.

"Morfin çok işe yarıyor" diyordu memnuniyetle, öyle ki ağrılarından mı yoksa oğlunun ona çektirdiği acıdan mı bahsettiğini anlayamadan söyleyivermişti bunu.

Artık ayağa kalkmamaya karar verdiğinde havalar ısınmaya başlıyordu. İnsanlar yağmalamadan Castorama'ya gidip ona bir vantilatör almaya karar verdim. Son gün, artık çok da burada sayılmazdı ama önceki gün, aleti ilk çalıştırışımda uzunca, rahat bir nefes almıştı.

Son gün, aniden, içini saran büyük bir soğuktan yakınmaya başladığında hemencecik kapatıverdim, iki büklüm haldeydi. Ufaldığı söylenebilirdi, yüzünün derisi kasvetli bir kozayla kaplı yarısaydam bir zardan ibaretti, öyle ki gözleri kapkara hâle gelmişti, kaçıyorlardı.

Başımı kaldırınca, onun eşikte durduğunu gördüm ve bu sahneyi izlediğini. Uzaktan uzağa.

Eğer annesinin son nefeslerine yetişebilmek istiyorsa artık daha fazla ertelememesi gerektiğini anlatmaya çabalayarak ona yaklaşmasını söyleyen bir işaret yaptım. Fakat bir an bakışlarımla karşılaştı ve ardından gerisin geri gitti.

Şaşkınlıktan kanım donmuştu, yerimden fırlayıp kalktım, sandalyemi devirdim, birkaç adımda salonu ve ardından holü geçtim ama herif çoktan uzaklaşmıştı, jet gibi, dört nala çamların, fundaların ortasına dalıp gitmişti köpeğiyle beraber. Geri dönüp oturdum. "Buradayım" dedim omuzlarını okşayarak ama ölmüştü.

Tekrar dışarı çıktım, öğleden sonranın yakıcı aydınlığında. Ardımdan sinekliği çekip kapattım.

~

Yazın ilk cırcırböceklerini mezarlıkta duydum, bu sırada papaz sıcak havada okumuş olduğu İncil'den bir pasajın ardından birkaç kelam ekliyordu. Her şeyle ilgilenmiştim. İdari evraklar. Cenaze işlemleri. Kilise. İki gün boyunca romanımı öylece bırakmak zorunda kalmıştım –inanmayanın gözünde

çok önemsiz bir şey belki ama bu meslektekiler net bir şekilde anlarlar. Tüm bunlar beni gebertmişti. A'dan Z'ye tüm bu defin işlemleriyle uğraşmak mahvetmişti beni.

Jérémie'ye ulaşabilmek imkânsızdı. Tabutu tek başıma seçmek zorunda kalmıştım, çekmecesinden elbiselerini seçmek, çiçekleri, mezar taşını vs. hepsini seçmek durumunda kalmıştım, çünkü oğlunu bir türlü bulamıyorduk. Sersem.

Umarsızlığın bu kadarını aklım almıyordu. Düşünüyordum da, eğer Alice'le evlenmiş olsaydı, ünlü bir çift olurlardı –hayatım daha fazla bir biçimde Alice'in ellerine mi düşmüş hâldeydi? Kesinlikle hayır. Bir nebze bile.

~

Fotoğraf 68'den bir süre sonra çekilmişti. Uzun saçlıydım ve geniş paça pantolonum vardı. Komodininin çekmecelerinden birinde buldum bunu –giyeceği son kıyafeti ve öbür dünyaya götüreceği birkaç takıyı seçerken buldum. Renkleri solmuş bu anın varlığından haberim yoktu. Bir an, bana ait bir fotoğrafın nasıl olup da onda olduğunu merak ettim.

~

Etrafa kaçamak bakışlar atmaktan vazgeçmedim. Vücudu yerine indirildi. Umutsuzluğa kapılmaya başladım. Payıma düşen bir avuç toprağı atmak için yaklaştım, sonra geri çekildim. O anda, bir porsuk ağacının gölgesinde onu fark ettim.

Hemen başımı eğdim ve geriden gidip onu yakalayabilmek için uzaklaştım. Onu yakalayıverdim. Kolumu kaldırıp elimin tersiyle bir tane yapıştırdım. Tokat üstüne tokat yağdırıyordum, kafasına, kollarına, sırtına, çığ gibi yapıştırdığım sert darbelerden zar zor koruyordu kendini ve hatta bazıları sendeletiyordu onu –bir yandan kulağına isabet eden ve onu sağır etmesi gereken darbelerden biri de bir süre boyunca sendelemesine yol açmıştı. Ne olup bittiğini söylemeden. En ufak bir açıklama yapmaksızın. Şiddetini azaltmaksızın. Bir yel değirmeni gibi çullanıyordum üzerine.

Sonunda, kontrol altına alınabildim, yere yatırıldım –bu ülkede zor ve ağır tecrübeler yaşıyorlardı. Tertemiz, mavi bir gökyüzü ve uzakta gök kubbeye asılı bulut kümeleri gördüm, ardından Judith'in yüzü bana doğru yöneldi. Yanağımı okşadı ve bana Evian su şişesini uzattı.

~

Tüm bu hikâye –akıl almaz derecede dehşet dolu olayların bu inanılmaz ve trajik bir biçimde birbirine zincirleme bağlanışı– bir sene sonra, arkadaşlarda yenen bir akşam yemeği sırasında tekrar su yüzüne çıktı, arkadaşlarımdan biri Jérémie'nin şehre dönmüş olduğunu düşünüyordu.

Bu mümkün müydü? Yine karıma bulaşmayı mı umuyordu? Eğer istediğini elde edemezse unutulup gidiyor muydu? Tüm gözlerin bana çevrildiğini fark ettim.

"Judith'in haberi var mı?" diye sordum.

Görünen o ki yoktu. Bahsi geçen kişi, önceki gün evinden çıkmakta olan Judith'le karşılaşmıştı –biz artık aynı çatı altında değildik ve hiç konuşmuyorduk– ve o davranışlarında kuşkulanılabilecek hiçbir şey fark etmemişti. "Şu ya da bu şekilde, sonunda öğrenecek" diye açıkladı. "Bence evini satışa çıkarmaya karar verdi." Bu şehirde, haberler o kadar hızlı yayılıyordu ki, hava her an hafif bir mırıltıyla titriyordu.

Eve dönünce, karanlıkta, yatağa oturdum kaldım bir süre. Sonra bebek ağlamaya başladı ve uzandım.

~

Ertesi gün, uyandığımda, hâlâ ağlıyordu –arada biraz uyumuş olduğunu umuyordum. Göz kamaştırıcı bir temmuz güneşinin altında, gazete almaya çıktım.

Mutfağa girerken "Jérémie dönmüş" diye haber verdim.

Alice, oğlunu kucağına almış oturuyordu ve işler her birinin istediği gibi gitmeyeceğe benziyordu –hafta sonu başlangıcında kapıyı çarpıp gitmiş olan bebek bakıcısıyla yaşanan

tartışma, anne ve oğlunu ilişkilere dair bir karanlığın içine fırlatmıştı aniden.

Gözlerini bana doğrulttu. Yumurta yemek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Hatta aç olup olmadığımı da.

"Yumurta ister misin?" diye sordum ona.

"İşte ne istediği bilen azimli biri!" diyerek sırıttı.

Kafamı salladım, bir kaseye birkaç tane yumurta kırdım. "Judith'i düşünüyorum. Tüm olanların hiçbirini hak etmedi" diyorum kendi kendime.

"Eh, şöyle böyle diyelim."

"O çocuk yarı deli bir şey, bunu fark edebilirdi, öyle değil mi? Bu ayan beyan ortada. Şaşırdığımı mı sanıyorsun? Yaptığı şeyden dolayı şaşırdığımı mı sanıyorsun? Tam dolu bir av tüfeğiyle benzinliği soyan bir herifin tahtaları yerli yerinde midir sence?"

"Bak. Tehdit etmedi onu."

"Tamamen haklısın. Onu mecbur etmedi. Sana tamamen katılıyorum. Bu onun yarı deli oluşuna engel değil. Ne yaptığını gördün değil mi? Yazık ki işi beceremedi."

Büroma çıktım ve kendimi oraya kapadım. Telefonun karşısında oturup durdum bir süre –veba gibi ödümü kopartan beyin kanserinden kendimi korumak için kullandığım ebonit kablolu eski bir modeldi.

Sonunda, Judith'i arayıverdim. Telefon çalmaya devam ederken, nefesimi tuttum ve dalga dalga tozları almakta olan bir süpürge şeklindeki uzun otların rüzgarda salındığı kumların üzerine serili okyanusun hemen üzerindeki gökyüzünü gösteren pencereye doğru çevirdim bakışlarımı.

Orada sessizce durmasını umuyordum ve arama sebebimi ona anlattığımda aksi olmadı.

"Hâlâ orada mısın?

"Beni önceden uyarıyor oluşun çok hoş, Francis."

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa, çekinme."

"İyiyim. Benim için endişelenme."

"Peki işler? Yolunda mı?"

"Orta halli. Kitabın için tebrik ederim."

"Doğru, bunun bana ne kadar iyi geldiğini bilemezsin. Daha iyi bir zamanlama olamazdı kesinlikle, tahmin edebileceğin gibi."

"Biliyorum, Francis. Tahmin etmeye çalışıyorum. Kusurumu bakma. Gerçekten çok üzgünüm."

"Saçmalama. Dinle bak. Kendine dikkat et. Tek istediğim şey bu. Yolunda gitmeyen herhangi bir şey olursa beni aramanı istiyorum."

Telefonu kapadığımda elim terlemişti ve kulağım yanıyordu –ahizeyi karman çorman duygular içerisinde yerine yerleştirdim.

Akşam olduğunda, canımı sıkan olaylardan dolayı sıkıntılı geçen bir çalışma seansından sonra, Alice'le karşılaştım, bebeğinden bir süreliğine kurtulmuştu yine de bulanık bir suratı vardı, çeşit çeşit düşünce ve endişelerin içerisinde gözle görünür bir şekilde kaybolup gitmiş gibi bir hâli vardı –bir aktris olarak acının üzerine yoğunlaştığı sürece.

Buzdolabına bir bakmaya gittim. Yumurta pişirmeyi önerdim. Akşam oluyordu, ufuk ışık saçan bir kor hâlini alıyordu. Kişisel olarak, ben bu yeşil ışığı bir çok kereler görebilmiştim –ve en son gördüğümde, romanıma son noktayı koyduğum dakikada, bunu iyiye işaret olarak görmüştüm.

"Ya da, pizza söyleyelim" dedim, "çok daha basit bir iş."

Sonra, kitap eklerini alıp bir koltuğa yerleştim ve içten içe köpürmeye başladım, ardından da içten içe sövüp saymaya – bu işleyiş her hafta patlak veriyordu, her sayfa bir sinir harbi, kuşku, bıkkınlık, tiksinme yaratıyordu, çoktan çöp sepetini boylamayı yüz kere hak etmiş her sayfa; orada ve burada, mucizevi olarak, gerçekten dikkate değer, güçlü, yenilikçi, sıkı birkaç yazar, sadece onlar bir göz gezdirmeye değiyorlardı.

Karanlık galip gelirken, lambalardan birkaç tanesini yaktım. Bitmek bilmeyen birkaç telefon görüşmesi yaptıktan son-

ra eve döndü. Kısa bir an, kulak kesilmiş bir halde durdu, biraz korkmuş gibiydi ama bebek ağlamıyordu –endişesinin kaynağı, uzaklarda uluyan bir atmacanın ya da herhangi bir gece kuşunun çığlığıydı şüphesiz.

"Dinle. Bebek bakıcısıyla sorunum var" dedi boğuk bir nefes alarak.

"Evet, biliyorum, haberim var" dedim en çok satanlar listesine göz atarken.

"Bir saatliğine çıkmam gerekiyor. Bir saat kadar evde olmasam sana uyar mı?"

Kaşlarımı çatarak ona şöyle bir göz attım.

"Anlaşmamız böyle değil."

"Senden tek bir şey olsun istemedim. Buraya geldiğimden beri."

"Kararımız böyleydi. Koyduğumuz kurallardan biri bu."

Sinirleri gerilmiş bir halde bir sigara yaktı. Gazetenin, bir toz bulutu içerisinde hareket halinde bir tank konvoyunun kapladığı ilk sayfasını inceledim. "Céline yanıldı, dedim. Bizi istila edecek olanlar Çinliler değil."

~

Jérémie'nin evi sadece bir senedir kapalıydı ama terk edilmiş bir havası vardı. Bu izlenim daha bahçeye girer girmez hissediliyordu; bahçe, çürümüş elmalarla, yıkıntılarla ve geçip giden aylar süresince kıyıyı süpürmüş olan şiddetli rüzgârların, doluların, fırtınaların, düşen yıldırımların, hatta ilk taşındığımızda diktiğim begonvili mahveden donun etkisiyle harap olmuş, savrulmuş dal parçalarıyla istila edilmiş haldeydi.

Verandanın ön tarafındaki ortanca çiçekleri on katına çıkmıştı neredeyse ama renklerini kaybetmişlerdi. Hali hazırda, pencere panjurlarının boyaları pul pul dökülmüştü –ve yerine kül rengi bir tahta ortaya çıkıvermişti.

Satışa sunulduğunu belirten tabelada Judith'in çalıştığı emlak ofisinin ismi ve numarası vardı.

Kontak anahtarını çevirdim ve arabayı çalıştırıp yola koyuldum.

~

Bu zorlu zamanlarda Judith ve Roger'in desteğinden mahrum kalmış hâlde –dünyanın sarhoş gidişatını planlayan yılgınlık verici ve altüst edici güçlüklerden bahsetmiyorum bile– ikizlere göz kulak olma işi, bize geldiği zamanlarda, bir kabusa dönüşüyordu. Yeni bir kitaba başlamıştım, benim açımdan sıkı bir disiplini, sessizlik içerisinde uzun çalışma süreçlerini, sakinliği, konsantrasyonu, yalnızlığı vs. gerektiriyordu fakat kızların bana hazırladıkları tablo bunun tam tersini işaret ediyordu.

Sorunun en önemli kısmı, en ufak bir açıklama yapmaksızın bizi bırakıp nişanlısının yanına giden yahut geri dönüşü mutlaka olacak olan türden bir hata yapan bebek bakıcılarıydı –en son olan şey, bebeği ıstakoza çevirmişti neredeyse.

Durduk yere, alışveriş yapmam, onları Leclerc'e götürmem, bir şeylerle ilgilenmelerini sağlamam, onlara *Bridget Jones'un Günlüğü* havasında kitaplar okumam –"Niye kafa patlatayım ki?" diye düşünüyordum bir yandan– Bayonne'a koştura koştura gidip ihtiyaçları olan Petit Bateau marka tişörtleri ve DVD'leri tedarik etmem gerekiyordu.

Şöyle böyle derken günlerim altüst olmuştu. Alice'le anlaşmamız bu şekilde değildi. Eve yerleşebilirdi. Ama o kadar. Başka bir şey yok. Eve yerleşmek, sadece o kadar. Tabii beni rahat bırakması koşuluyla. Sadece bu şartla.

"Eh, pekala, biliyorum. Ee ne yapayım istiyorsun? Onlar senin küçük kızların, biliyorsun. İki tane değil, dört kol verilmeliydi bana."

Bebeği dizlerinin üzerinde kıpırdanıyordu ve her an yeni bir bağırtı koparmaya hazırdı. Onun iki kız kardeşi de sırtıma çıkmış, kendileri için mayo bulabilecekleri merkezdeki butiğe beni sürüklemeyi bekliyorlardı.

Kulağına fısıldamak için eğildim: "Roger'i ara. Durumu anlat ona. Bu seferlik onları gelip almasını iste."

"Dinle bak. Bu işe karışma. Judith'in halletmesine izin ver. Gülünç davranma."

"Şu anda bir kreş kuracak halim yok. Bu besbelli değil mi?"

Günü Nouvelles Galeries'de tamamladım –şampuanlarını unutmuştu kızlar ve güneş kremi seçmek istiyorlardı.

Akşam oluyordu. Judith ofisi kapatıyordu –zemin hizasında, dizleri bükük, bir eliyle kapının kolunu tutuyor ve diğeriyle kilitliyordur.

Kızlar boynuna atladılar. Bana gelince, ben onların öpüşüp koklaşmalarını fırsat bilip onu inceliyordum. Kaygılı bir hali vardı.

"Bunu yapman hataydı" dedim ona.

"Ev satmak benim mesleğim. Bu sayede geçiniyorum."

Kumarhanenin oraya indik ve okyanus boyunca yürüdük, birkaç sörfçüye denk geldik, kesinlikle onlar en çetinlerindendi; bir yatak, bir gaz sobası ve sörf tahtası askılığı bulunan ufacık minibüslerine gece iniyordu.

Judith, kafasını eğmiş, dümdüz, robot gibi ilerliyordu. Ona, aldığı bu kararın beni çileden çıkardığını söylemek istiyordum. Mantıklı hiçbir tepki, sonuç olarak Jérémie'yi tekrar görmesine ya da etrafa bulaşıp o akıl almaz dönüşünden sonra onunla tek kelime konuşmasına neden olacak herhangi sebebe yol açamazdı.

Judith tereddüt ediyordu. Sadece telefonda konuşmuşlardı.

"Tereddüt ediyorsun öyle mi? Doğru mu anladım ben? Tereddüt etmeyi gerektirecek bir durum olduğunu mu düşünüyorsun? Tereddüt mü ediyorsun? Dinle bak, çok basit. Onu tekrar gör ve ben de olacaklardan elimi eteğimi çekeyim. Onu tekrar gör, sonra çok pişman oldum diyeceksin. Ayrıca sana baştan söylememiş olduğumu iddia etmeyeceksin."

Dondurmacının önünde durakladık. Artık onunla beraber yaşamadığıma üzülüyordum. Buna kafa yorarken, düşünüyor-

dum da ben kendim Johanna'ya ne yaptıysam Judith de bana onu yapmıştı ve bir çeşit doğal adalet yerini buluyordu böylece, geçmişe bir sünger çekilebilirdi ama öyle bir şey sözkonusu olmadı. Bu iki şey birbiriyle karşılaştırılabilir şeyler değillerdi. Nedenini açıklayamazdım; yine de bunlar karşılaştırılabilir cinsten şeyler değillerdi.

Bakışlarımı İmparatoriçe caddesine doğru çevirdim. "Saint-Alexandre-Nevsky kilisesinin kubbesi neden maviyken gri oldu bilmek isterdim, dedim lafı değiştirmek için. Kimsenin gıkını çıkardığı yok ha?"

~

On beş günden daha kısa bir süre geçmiş, evin satış işlemi gerçekleşmemişti; ama o Jérémie'yle yine yatmıştı. Aklıma gelebilecek en son şeydi bu.

~

İki üç kişi sivrilip beni, onu takip etmesi için Jérémie'ye para ödeyerek onların buluşmalarının koşullarını yaratmış olmakla suçlamıştı. Ama tabii canım. Tabii, doğru.

~

İlk kişi Alice'ti. Beni tamamen istila etmek ona yetmiyordu. Kendi yıkıntısı ona yetmiyordu. Daha fazla ağzını açarsa kafasını kırmakla tehdit ediyordum. Ya da kapı dışarı fırlatmakla ama karımla ilişkimdeki tavrımın biçimi üzerine fikrini söylemekten, ne kadar yanlış yoldan bir beraberlik kurmuş olduğumu, beni artık hiç ilgilendirmeyen bir hikâyeye burnumu sokarak ne kadar alçaldığımı göstermekten kendini alamıyordu.

Kendi evliliğinin de ona kafayı yedirttiğini unutuyordu, maceralarının umduğu gibi tadını çıkaramamıştı –şu gazetelerin hakkında çok bahsettiği Shia LaBeouf'ün hık demiş burnundan düşmüş falanca kişiyle olan aşk hikâyeleri– kendini yitik ve

gözyaşları içinde bağıra çağıra ağlayan bir bebeği kollarına alır almaz onu sakinleştirmekten aciz bir halde hissettiğini unutuyordu, burada, benim evimin çatısı altında olduğunu, bana karşı davranışlarından sonra ancak bir mucize eseri olarak benim evimde olduğunu unutuyordu.

"Seni kapı dışarı etmeyeceğimi sanmakta hatalıydın. Bu benim için hiçbir sorun çıkarmayacaktır."

"Bundan eminim. Annem haklıydı. Annem, sana ne kadar bağlanılırsa o kadar dondurucu bir hâl alıyordu işler derken haklıydı."

Onu bir elinden yakaladım. "Ne anlatıyorsun sen? Onunla çok iyi, harika anlaşıyordum. Böyle şeyler söyleme. Böyle saçma sapan icatlar çıkarma. Kırmızı çizgiyi geçme Alice."

Onu bıraktım –kolunu sert bir hareketle ittirdim.

"Senin hakkında konuşmuyoruz sanıyordun, belki de?..." diye karşılık verdi.

Dışarı doğru bir adım attım. "Yazar oluşundan korkuyoruz mu sanıyordun? Bizi etkilediğini mi sanıyordun bunun?" Uzaklaştım. "Sen kimdin bilmiyoruz sanıyordun öyle mi?"

Bir şeyler daha ekledi ama ben çoktan uzaklaşmıştım.

~

Bir kez daha, Hendaye'a kadar yürüdüm. Hava güzeldi ve kumsallar henüz ıssızdı. Fontarabie'ye gittim akşam yemeği için, sonra da mekânda karşılaştığım arkadaşlarla beraber sarhoş ettim kendimi. Gecenin büyük çoğunluğunda, arkadaşlardan birinin karısı, elini sürekli baldırlarımda tuttu öylece. Kocası bir sonraki romanımın ne üzerine olduğunu bilmek istiyordu. Kadın adama sürekli, "Ah, beni dinle, Francis'i rahat bırak bu konuda. Görüyorsun ki, onu sıkıyorsun. Ah, dinle, sorularınla sıkboğaz etme Francis'i. Görüyorsun işte cevap vermek istemiyor. Ah, dinle ama..." vs. diyordu.

~

Lucie-Anne ve Anne-Lucie annelerinin makyaj malzemelerini kullanmışlardı. Alice'in bastığı feryadı duyunca gözümü ekrandan ayırdım. "Zavallı kızın sinirleri iyice gergin" dedim kendi kendime ve işime, koca bir yirmi dakika boyunca romanı tamamen kilitlemiş olan cümleye tesir etmesine uğraştığım ritmi yeniden bulma çabasına geri döndüm –bilgisayarın zaman sayacını çalıştırmak bir alışkanlıktı benim için, bir türlü olmuyorsa ve kendimin daha da fazla canına okumak için yaptığım bir şeydi.

Ama en ufak bir şeyi kafamda toparlayamayacağım kadar fazla, çok fazla haykırıyordu.

Elbette, makyaj malzemelerine dokunmak onların küçük cumhuriyetlerinde işlenebilecek en büyük yasadışı suç, en önemli karşı geliş demek oluyordu ve kızlar, bu dünyaya gözlerini açtıkları andan itibaren bu konuda hayli sıklıkla uyarılmışlardı. Yanlarına vardığımda, Alice o anda neleri kullandıklarını öğrenmeye çalışıyordu ve ikizlerin sessizliği, dilsiz, donakalmış, boyunları omuzlarının ârasına kaçmış, gözlerini yerden kaldıramayan hâlleri annelerini daha da fazla bağırtıyordu.

Bir an, bu gösteriyi hayran hayran izledim ama bağırtılar beni bazı yazarların dışavurumundaki gibi muhakkak kaçıp gitmeye itmişti –bir yazarın fiziken üslubuna çokça benzediğini, bunun ne denli aşikâr olduğunu tekrar etmek gerekir.

Kendi kendime, ona evimin kapısını açmakla ne büyük bir delilik yaptığımı söylüyordum, o sırada kattan cam kırılması sesi geliyordu. İşte, artık film çevrilmeyen altı aydan beri olan bitenler bunlardı.

Beş çayımın yanına, kendime bir kap yağsız beyaz peynir hazırladım. Eğer bu şekilde devam ederse sesi tamamen yok olacaktı ve kızlarının da kulak zarları delinecekti.

Sabrım hâlâ bu istikrarı sürdürecek miydi bilmiyordum – Alice benimle ilgili ne fantastik bir itibardan ne de ona cana yakınlık gösterişimden yararlanabiliyordu. Çeyrek saniye kadar bir süre için yaşadığı sıkıntılara acımıştım ve ben daha

kendi katı koşullarımın ayrıntılarını bildirmeden hemen ilk uçuş biletini almıştı. Üstelik işler düzene girmekten ziyade daha da beter bir hâl alıyordu. Üst katta bir sinir krizi geçirmeye ben de hak kazanmıştım. Sıklıkla, hatta çoğu durumda, bir aile kurmak hır gür, biraz kan ve gözyaşı gerektiriyordu ama tüm olanlara rağmen ona acıyacak mıydım? Bahtının acımasızlığını anlayışla karşılayıp acısını paylaşacak mıydım?

Birkaç dilim ekmek kızarttım ve ahududu püresi sürdüm. Bundan bir lokma alacaktım ki, ikizler gözüme ilişti, tereddüt içerisinde, gıklarını çıkartmadan el ele tutuşmuş iki parmağımın arasında, çok güzel bir yakut kırmızısıyla kaplı olan şeye gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Onlara tabak uzattım, eğer sevdilerse şu ahududulu şeyden almaları için. Onlar elimi yiyip bitirmeden kendiminkini geri koydum.

Akşama kadar ortalıkla görünmemelerini, kendilerine *Rüzgar Gibi Geçti*'yi izlemek ya da *Raison et Sentiments*'a -ki bunu onlara kişisel olarak da çok tavsiye etmişimdir- başlamak gibi ciddi uğraşlar bulmalarını tavsiye ettim. Böylece bana da biraz çalışacak zaman kalmış olacaktı, neden sonra, eğer anneleri onların yedirilmeleri gereken iki kız çocuğu olduğunu unuttuysa yemek yemek gibi bir şeye ihtiyaçları olup olmadığına bakmaya gidecektim; bana güvenebilirlerdi, onları bırakıp gitmeyecektim. *South Park*? Tabii ya, *South Park*'ı izleyebilirlerdi -aslında tam olarak ne istediklerini bile bilmiyordum.

~

Tekrar odasının önünden geçerken sessizce hıçkırdığını duydum. Başka zaman olsa, her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için kapısını tıklatırdım.

~

Ona kalırsa, kendisine karşı takındığım tavır bir babaya yaraşır cinsten değildi. Bana buraya geldi geleli neredeyse altı ay

olduğunu ve bu altı ay içerisinde diri tuttuğum soğukluğumun farkında olduğunu söyledi, umarsızlığımın ne gibi boyutlara ulaşabileceğinin ayırdına varabilmişti. "Korktuğumdan da daha beter bu durum" diye açıkladı.

Bunu kasten yaptığımı düşünmekte haksızdı.

"Eğer bu beni cezalandırmak içinse, biliyorsun..."

"Seni cezalandırmak için değil Alice. Böyle bir şey yapamam. Elbette ilk zamanlarda biraz böyle bir yanı vardı ama bu böyle devam etmedi. Bir şeyleri yeniden canlandırmak mümkün olmadı. Sana aksini söyleyebilmekten çok mutlu olurdum, anlıyorsun ya."

"Ben sana söyleyeyim. Hayatımda öz kızına bunca kin duyabilen başka hiç kimse tanımadım. Kesinlikle hiç kimse."

Kalktım. Judith'in yatağını Jérémie'ye tekrar açmış olmasıyla zihnim son derece bulanmıştı –çeşitli kaynaklardan aldığım bilgilere göre, Jérémie daha yeni yeni toparlanıyordu ve saçları uzundu artık. Hikâye oldukça iştah kabartan cinstendi.

Bir akşam, eve götürmek için bir kadın tuttum. Bir fahişe olduğunu düşünüyordum ama yoldayken, –alkolle kafamın çarklarının işleyiş hızının iyice düşmüş olmasına rağmen– anladım ki, merkez postanede çalışıyormuş.

Yine de, boynuna dolanmış bir kol ve hafifçe dudaklarına götürülmüş bir parmağın yardımıyla karanlık ve sessiz evin içinden geçerek onu büroma kadar götürdüm.

Gevşemeye ihtiyacım vardı. Eksiklerimi ve güçsüzlüklerimi denetlemekle uğraşmadığında, tekinsizliğe ve heyecana bağımlılık yaratan şu düzensiz meslek yüzünden Alice, onu epeyce bunaltan birkaç telefon görüşmesi yapıyordu. Ajansını değiştirmekle, tiyatroya geri dönmekle, kendisine bebek bakıcısı bulan şirkete dava açmakla tehdit ediyordu; ileri geri yürüdüğünü, dolapların kapılarını çarpışını, bazı bazı anırır gibi bağırdığını ya da tepindiğini duyuyordum.

Ortamın havasını tiksinç bir hâle sokuyordu. Şu her yerde gördüğümüz kızlardan birinin hayatına ön sıralardan girmek

hevesiyle yer ayırtmamıştım. Hiçbir şey talep etmemiştim. Tek başına yaşama paniğine kendimi teslim etmiş olmamın ya da babalığın verdiği bir içgüdüyle zayıflığa kapılmamın ne önemi vardı ki. Hiçbir şey istememiştim. Her ne durumda olursa olsun, hiçbir şey.

Öğle ortasında, bebekler için acilen süt gerektiği bahanesiyle bana işimi yarıda kestirmişti. Tam da bu sebeple, bu durum korkutucu biçimde bana balataları sıyırttırıyordu.

"Çok yorucu bir gün geçirmiş birisi gibisin sanki" dedi barın orada yanıma yaklaşarak. Ona birkaç bardak bir şey önerdim ve kafamı tezgâha doğru eğdiğimde, ensemi okşayışını hissettim.

Işıkları yakmadım, çünkü kül renginde, toz halinde son derece hoş, güçlü bir ay ışığı, beni çoğu zaman acı çekerken ve ellerimi çaresizce ovuşturup dururken görmüş olan bu odanın içinde adeta yüzüyordu.

Pantolonumu çözdüm ve zar zor, dünyanın en güç engelini aşmaya uğraşarak onu fırlatıp attım –ne kadar da saftım oysa, günün getirdiği her bir sınanmanın bir sonu olduğuna, her günün derdinin kendine yettiğine ikna olmuş haldeydim.

"Kendime bir Vespa almak için para biriktiriyorum" diye açıkladı kıyafetlerini katlayıp bir sandalyenin üzerine yerleştirirken.

~

Alice, kapıyı ardından öyle bir şiddetli çarptı ki çerçevelediğim bir kart –Hemingway'ın hamsiler için teşekkür ettiği bir kart– asılı olduğu duvardan düşüverdi ve camı yerde bin parçaya bölündü, bu sırada kapının çarpışı hâlâ kafamın içinde olanca şiddetiyle yankılanıyordu ve bir an gözlerim kapalı, donum dizlerime inmiş, ellerim postacı kadının geniş kalçalarına yapışmış, korkunç bir hâlde donakaldım.

Bir an afallamış bir hâlde kalakalmış olan partnerimden çekildim ama benim açımdan, bu iş yarım kalmıştı, neredeyse hemencecik erekte halim sona erdi.

Postacı kadın sakin ve uyuşuk bir şekilde külotunu çekti. Oldukça güzel bacakları ve süt gibi bir teni, minik bir ayva göbeği vardı ama artık çok geçti, tekrar havamı bulabilmem için kesinlikle bir kadeh bir şey içmek istiyordum.

~

Bundan sonra, Alice'in bana tek kelime etmeme yeminini dingin bir biçimde karşıladım.

Bunun benim canıma okumayacağını biliyordum.

~

Daha önce bir ayağım çukurda bir hâle gelmiş miydim? Judith ve ben ayrıldığımızdan beri sık sık bunu düşünüyordum –üstelik Alice'in korkunç derecede kötü tavrı ki, aslında hiçbir önemi yoktu bunun, benim dargınlığımı katmerleştiriyordu. Varoluşuma anlam katan ikisi ölü, biri beni terk etmiş olan dört kadından sonuncusu da benimle tek kelime konuşmayı reddediyordu.

Tanrı'ya bana edebiyatı vermiş olduğu için minnettardım. Edebiyata, bana bir iş verdiği, ailemi geçindirmemi sağladığı için, bana başarının ürpertisini tattırmış olduğu için, beni arındırdığı, büyüttüğü için ve bugün hâlâ elimden tutuyor olduğu için ona minnettardım; yine de bu kadarı bundan sonrası için yeterli olacak mıydı? Edebiyat, bu rolünü, benim için uzun süre sürdürecek miydi? Şu andan itibaren yalnızdım, şu andan itibaren artık tozlar dağılmaya başlıyordu.

Artık neredeyse hiç dışarı çıkmıyordum. Yüce gönüllülerin, tam benim kalemim olduğunu düşündükleri, hizmete hazır bir bekarı –dekolteli, yüzü kırmızı, ister dilsiz ister tamamen histerik olsun– tam karşıma oturttukları o gecelerden çok çabuk bezmiştim. Merhametli bakışlar, çelimsiz kucaklamalar, korku içinde sırıtışlar kazanmıştım ve geçmişe, Judith'i yirmi altı yaşında, tam anlamıyla kontrol edilemez bir veledin kollarına itmiş olan sebeplere dair bitmek bilmeyen tartışmalardı

mükâfatım; kendime bol bol cesaret, teselli sözcükleri, can sıkıcı olmayan gelip geçici davetler, geceler, gündüzler tedarik etmiştim; işler yolunda gitmezse diye, olur da karalar bağlarım diye. Bu endişenin benim için ne derece katlanılması güç olduğunu, beni ne kadar yaraladığını nasıl söyleyebilirdim?

Bugün kendimi daha iyi hissetmiyor oluşum artık hiç mi hiç şaşırtıcı değildi. Önceki geceki fiyaskoya –çok sinir bozucu, çok rahatsız ediciydi– üstüne üstlük bir de gelip Alice'in surat asmaları ekleniyordu, Alice mevsimsel bir hastalığa yakalandığıma inanmış gibi davranıyordu ve ikizlerin şaşkın bakışları altında benden uzaklaşıyordu.

"Bir kapı *çalınır*, dedim iki günlük sessizliğin ardından. Çalınır ve girmek için müsaade istenir. En ufak bir görgümüz varsa tabii. Öyle değil mi? Bu hoş bir davranış biçimi. Bunu senden istemek fazla mı oluyor acaba? Bu evde *özel* bir mekâna sahip olmaya hakkım yok mu? Bana öyle geliyor ki kendi evimdeyim. Dinle. Sana bir şey söyleyeceğim. Bana sürekli surat eden insanları evimde barındırmak istemiyorum. Bu insani bir şey, değil mi?"

Öfkelenmeden, katkısız bir hiddete tutulmadan evvel, hali tavrı bu sürprizi, bu tam anlamıyla afallamayı dışa vurdu. Ardından kızlarını ellerinden tuttu ve derhal üst kata fırladı.

Bir edebiyat dergisinin sayfalarını karıştırarak birkaç dakika bekledim –bir yazarın fiziki durumu ve üslubu arasındaki şaşırtıcı benzerlikle (ikisine de aynı sıfatlar cuk oturuyordu) alakalı gözlemim her geçen gün doğrulanıyordu (Bana bir yazarın portresini verin, size nasıl yazdığını söyleyeyim). Neden sonra, kızlardan o kadar az haberdardım ki, artık hiçbir şey duymuyordum, gidip bir bakmaya karar verdim.

"Bavullarınızı mı hazırlıyorsunuz?" diye sordum.

Yarım düzine valiz adamakıllı açılmış duruyordu, aynı şekilde pencereler, dolapların kapakları, onlara ait çeşitli çekmeceler –daha önce bir keresinde benim boşaltmış, onun yeniden yerleştirmiş olduğu– ortalıkta devasa bir kargaşa hâli görünüyordu.

Yatağın kenarına oturmuş, gıklarını çıkarmadan duran ikizler bana üzgün bir ifadeyle bakıverdiler, o sırada anneleri belli ede ede bana sırtını dönmüş, dişlerini sıkmış, ağzını bıçak açmaksızın kıyafetlerini katlamaya devam ediyordu.

Fakat bir an, hareketlerinde bir düzensizlik gözüme çarptı. Her yerde kıyafetler vardı, gören odada tayfun çıkmış sanırdı.

"Bir cinsel hayatım olduğu için üzgünüm" dedim.

Keskin bir şekilde, yüzünü dönmeksizin durdu olduğu yerde.

Ardından ağır ağır işine döndü yeniden.

Bu arada, kızların gözlerini dikip derin ve şiddetli bir biçimde bana baktıklarını fark ettim.

"Düşün" dedim ona.

~

Bir anda boynuma atılıvermişti, o halde bakakaldım ona. Omzumda sessizce ağlıyordu. Bunun bir sona varmayacağını düşündüm –batmakta olan gün bu izlenimi daha da belirginleştiriyordu. "Affet beni" diyerek inliyordu, "ah, affet beni, baba, affet beni." Bu hal, dur duraksız bir dua, sanki bir düşten yeni uyanmışlık gibiydi.

Sırtına dokundum hafifçe. Bir elimi başına götürdüm. Omzunun üzerinden, görünmez ve oyuncu bir hayvan gibi, perdelerdeki hafif dalgalanmayla oyalanarak ağlamasını bitirmesini bekledim.

~

Külrengi, engin rüzgârların estiği bir sabah, mutfaktaydım ve radyo dinliyordum ekmekleri kızartırken, bir yanda kahvem süzülürken bir yanda dünya haberleri uzayıp gidiyordu; bir anda, gözlerimi kaldırır kaldırmaz Jérémie'ye rastladım.

Yolun diğer tarafında, kumsalım ucunda duruyordu. Bir an, ne kadar yaşlanmış olduğunu, bir yıl içinde ne kadar pörsüdüğünü, grileştiğini gördüğüm an, deyim yerindeyse şaşkınlıktan donakaldım.

Pencereden geri çekildim. Ölümle yaşam arasında olduğunu, kurşunun kalbin birkaç milimetre ötesinden geçtiğini biliyordum, elbette haberdardım bunlardan -kim değildi ki?- ama gerçek bir hayalet, bir hortlak misali görüneceğini ummuyordum. Ne şok ama! Artık sağda solda başına bela aramayacağına bahse girebilirdim -tabii içlerinden en silik, en çelimsizlerini tercih etmediği sürece.

Bu beklenmedik olaya takılmış halde, yeniden orada olup olmadığına bakmak için yöneldim. Eğer rüzgâr onu bir korkulup sanıp da sürüklememişse tabii.

Benim için, karımı benden almış birisiyle karşılaşmak zordu -tek bir ihmalin bedeli olmuştu bu- ama açık havada öylece duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu, boynu omuzlarına kaçmış gibiydi, gözleri yerdeydi ve oraya yapışıp kaldığını biliyordum.

Kapımı açmaya gittim. Bir göz atıp etrafı kolaçan ettim. Ona bir işaret ettim. Onu yaklaştığı esnada izlerken, tüm öfkemin, tüm hıncımın adeta buharlaşıp uçtuğunu hissettim, sanki bir mucize eseri ve kuşkusuz pek kaba bir şekilde, suyu gelen gebe bir kadının şuan tam da benim hissettiğim şeyi hissediyor olması gerekir diye düşündüm.

Bir an yüz yüze kaldık, cereyanın ortasında, eşiğin üzerinde.

"Size burada olduğumu söylemek istiyordum" diye yumurtlayıverdi.

Bir an bekledim. "Haberim vardı. Burası küçük bir şehir."

Başını salladı. Bitkin görünüyordu.

"Alice şuan burada kalıyor" dedim. "Kızlarla beraber."

"Aa!"

"İçeri girmesen daha iyi."

"Size şunu söylemek istiyordum..."

"Allah Allah."

"Dinleyin..."

Sırtında, gri uzun bulutlar gökyüzünü dolanıyordu doğudan batıya, İspanyol toprakları boyunca bir sürünün karanlık

ve tuhaf taşıyıcıları gibi devinerek ve buna karşın görünürlük öyle berraktı ki, Machichaco burnuna kadar görülebiliyordu kıyı.

"Hayır, sen beni dinle."

"Bunu istemezdim."

"Hayır tam tersine isterdin."

"Size yemin ederim ki, hayır."

"Yok ya!"

"Hiçbir zaman, asla istemedim bunu."

"Bal gibi de istedin."

Yolun üzerinde, rüzgâra karşı uçmakta olan birkaç martı çığlıklar atarak sürüp giden bir döngüye başladılar.

"Haydi ya."

"Siz..."

"Oh tabi ya, bak sen."

"Sizin sayenizde..."

"Kapa çeneni."

"Kahretsin."

"Yeter."

İkizlerin aşağı inişini duydum. Son bir kez bakıştık ve gitmesini istedim. Yeniden başını eğdi, saçları gözlerinin önüne düştü. Birden, elimi yakalamaya çalıştı ama tam o anda geri çektim elimi.

Meşgalelerimle uğraşmaya tekrar dönebilmek ve yumruğumu gevşetmek için onun yeniden yola koyulmasını bekledim bir süre.

~

"Kimdi?"

"Jérémie."

"*Kim?*"

"Jérémie."

"Dalga geçiyorsun. Umarım dalga geçiyorsundur. Jérémie ha? İyi de ne istiyormuş acaba?"

"Eh yani, tahmin edebilirsin ki, bana bunu söylemedi. Çok tuhaftı. Ne olursa olsun, hâlâ ayaklarının üzerinde sağlam durur gibi bir hâli yoktu."

"Beni şaşırtıyorsun."

~

Onun için çok fazla şey yapamazdım. Eğer annesi gökteki bembeyaz bulutlarla kaplı döşeğinden beni görüyorsa, bana çok fazla suç bulmuyor olmasını istiyordum. Umuyordum bunu. Ama bu durum, oğlu karımın sevgilisi olduğundan beri içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Duygularım da keza, içinden çıkılmaz hâldeydiler.

Üzerinde çalıştığım romana ait özel alanı terk ettiğim anda –ki bu alana doğal olarak gayretimin büyük bir kısmını sarf etmem gerekiyordu– bu şiddetli duygular beni ele geçiriyor, her yerimi kaplıyordu, kendimi bundan kurtarmayı ancak büyük sıkıntılar çekerek becerebiliyordum. Sonuçta, Alice-Roger ilişkisindeki son gelişmeleri takip etmemiş olarak –tam olarak ne durumdaydılar bilmiyordum– birkaç gün sonra beklenmedik bir şekilde Roger'in burada olduğunu öğrendim, daha yeni varmıştı havaalanından buraya, epeyce suratsız bir hâli vardı ve kendilerince sebeplerini açıklamaya karar vermişlerdi.

Alice'e onun ne diye döndüğünü sorduğumda bana "Sen buna karışma. Soğuk davranma ona. Benim sözümü dinlemekten başka bir şey yapmadı" diye karşılık verdi.

"Sözünü dinlemek mi?"

"Evet, sözümü dinlemek. Kusura bakma."

"Üzgünüm" dedim, "sözünü dinlemekten başka bir şey yaptı. Gözümün içine baka baka, gün be gün, sinirden geberdiğimi bile bile, inleyişlerimi duyduğu halde ve seni sonsuza dek kaybettiğime inanmış halde beni öylece bırakarak bana bu komediyi oynadı. Sözünü dinlemek öyle mi? Cehennemde yanıp tutuşabilir."

İç çekti bir an. "Söylesene, sonuçta şu hikâyeyi daha fazla dinlememek için ne yapalım yani?"

Omuzlarımı silktim ve o kendi çevresinde dönüp dururken bu konuda bir şey bilmediğimi ve süregiden şaşkınlığımı gösterircesine üstten bir biçimde baktım onlara.

Benim düşünceme göre, herkes herkes hakkında yanılıyordu. Bunu bilmek için müneccim olmaya gerek yok. Bundan böyle, birlikte yaşamanın kolay olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Tüm ülkelerin deliliğin peşine düşmesi, onları kuran şey cehalet ve hatalarken nasıl engellenebilir?

~

"Silahsız olduğundan emin olabilir musun? Judith? Bunu yapabilir misin sence? Bununla ilgilenebileceğini mi düşünüyorsun? Bu işlerin sadece başkalarının başına geldiğini düşünmekten bir dakika olsun vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Bir dakika olsun gözünü açabilecek misin acaba? Sadece bir an gözünü açıp Allahın belası bir silahı olup olmadığını kontrol edebilir misin acaba?"

Büromda, meşhur kanepenin kenarlığına oturmuş pencereden bakarken Judith'e telefon aracılığıyla sayısız nasihatlerimi saçıp savuruyordum –onun bir şeyleri ayırt edebilme kabiliyetine sahip olup olmadığını merak ediyordum– aynı zamanda aşağıda, bahçede ortak yaşamlarının kurallarını tekrar bir gözden geçirmekle meşgul olan Alice ve Roger'i izliyordum.

Alice bir Fransız dizisinde önemli bir rol kapmıştı ve derhal günlerini çocukları büyütmekle geçirmek yerine kariyerini izlemek istiyorsa Roger ile anlaşma yolu bulması gerektiğini anlamıştı. Ne dediklerini duymuyordum ama Roger kollarını hararetli bir şekilde sallıyordu.

"Sen ve Jérémie'nin bunu yapmasına nasıl müsaade edebildim?" diyerek iç çektim. "Nasıl buna somut bir şekilde karşı duramadım? Bu koşudan vazgeçmem senin iyiliğin için bir adım değildi. Çok basit, seni dinlememem gerekirdi. Seni bodruma kapatmam, kulaklarımı da tıkamam gerekirdi."

Sonra şu tablo meydana geldi: Alice'in dizlerinde Anne-Lucie ve Roger'in dizlerinde Lucie-Anne. Gökyüzü maviyle ve geçip giden uçakların kanatlarıyla doluydu.

"Onu senden daha iyi tanıyorum. Bunu çok iyi biliyorsun. Onunla beraber, günlerce ama günlerce beraberdim. Bekle. Hapishaneden çıkışında onu karşılamaya gittim. Niye bunu zorla tekrarlatıyorsun bana? Bana nutuk çekmeni istemiyorum senden, istediğim silahı olup olmadığını kontrol etmen. Sana dediğimi yap. Onunla yatmak, onun neler yapabileceğini unutturmamalı sana. Sana bunu kaç defa daha söyleyeyim istiyorsun?"

Şimdiyse, tam tersiydi: Roger'in dizlerinde Anne-Lucie ve Alice'in dizlerinde Lucie-Anne. Gökyüzü masmaviydi ve geçip giden uçakların beyaz kanatlarıyla doluydu.

"Uyumsuz olduğumu biliyorum, çok iyi biliyorum. Sevimli olasım yok bu sabah. Sana sebebini açıklayamam. Yazsam mı? Elbette yazıyorum. İyi ki yazıyorum. Beni anlıyorsan, şuan, telefonun ucundaysam, bunun sebebi yazıyor olmam. Bu sayede hâlâ nefes alabiliyorum. Senin sayende değil."

Bu kanepe, geriye kalan son şeyin yazmak olduğuna tanıklık etmek için on yılları devirmişti. Daha sonrasına hiçbir şey kalmadığına şahitlik etmek için. Her Temmuz ayının ikinci günü onunla beraber bir kadeh içki içerdim.

"Bir dedim, iki dedim, üçüncüye göreceğiz. Üzgünüm. Beni anlıyor musun? Judith, seni korkutmaya çalışmıyorum ama tanıyorum bu çocuğu. Hey Allah'ım, ben tanıyorum bu çocuğu."

Sadık olmayışından ziyade aptal oluşundan dolayı onu daha çok suçluyordum –üstelik rakibimin biraz yaşlıca olmasını olumlu karşılardım, hatta bu, durumu daha az acı verici, daha az müstehcen hâle getirirdi, kurmuş olduğumuz bu rezil üçgen de karımı taş çatlasın yirmi gösteren, yirmi altı yaşında bir herife kaptırmama sebep olmazdı, böyle bir şeyin başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Kumsalın orada, yanlarında kocaman makineleri olan iki tane paparazzi olduğunu fark

ettim. Hey gidi Roger. İşte işleri uzun soluklu görebilen biri. Judith'in tam aksine. Okyanusun üzerinde güneşin çıtırtısı vardı sanki. Telefonun öbür ucunda öylece, çıt çıkarmadan duruyordu.

"Sana bir dostun olarak söylüyorum bunları" dedim telefonu kapatmadan önce.

~

Alice bu konuda benden çok daha sancılı bir konumdaydı. Judith'in zavallı bir hâlde olduğunu düşünüyordu. Belirsiz bir şekilde salladım başımı. Çocuğunu kundaklarken izliyordum onu ve aramızdaki her şeyin ne derece derinlere gömüldüğünü, uçup gittiğini, onu nasıl da kaybettiğimi görebiliyordum. Hem berbat hem de afallatan bir şey bu.

"Çok iyi biliyorsun. Onun adına utanıyorum. Bu saçma bir şey. Oğlu der gören. Oğluyla yatan bir anne derler."

Biraz gergindi, çünkü o gün için bebek bakıcısı sıkıntımız söz konusuydu. Roger kızları plaja götürmüştü. Bebek mızıldanıyordu –daha iyisini bekleyerek.

Bana şöyle bir baktı. "Sen hak vermiyor musun? Bu biraz yaşlı kokona işi, öyle değil mi?"

Alice ve Judith'in arası her zaman iyi olmuştu. Hiçbir zaman mükemmel değildi. Babasının yeniden evlenme haberine karşı bir kızın takındığı tavra dair epeyce şey okuyacak vaktim olmuştu ve toprağın nemli, belirsiz, gerilim yaratmaya elverişli bir halde olduğunu biliyordum.

"Sorun burada değil."

"Buna orta yaş krizi deniyor. İşte tam da mevzu bu. Takma kafanı. Unut."

"Onun kaderiyle alakadar olmamalı mıyım? Sanki bir yabancıymış gibi mi davranayım?"

"Bilmiyorum gerçekten. Ama bana sorarsan, gülünç duruma düşmen hoşuma gitmiyor."

~

Sonuçta, Jérémie'nin tekrar buradan uzaklığı beş dakika etmeyen evine yerleşmesini –ve Judith'in onu ziyaret etmesini– güçlükle kabullendi. "Bu hoş değil, ne senin ne benim kariyerim için" diye açıkladı. "Yersiz bir durum, biliyorsun."

Eğer çok kesin bir şekilde kızımın en ufak bir mizah duygusuna dahi sahip olmadığından emin olmasaydım, şaka yapıyor olduğunu düşünebilirdim.

"Haklı" dedi Roger gözlerini gazetesinden kaldırmaksızın. "İmajınız için çok kötü, ikiniz için de."

Pekâlâ. Yanlarından kurtulup geleceğe, önüme bakmaya karar verdim.

~

Yaklaşmakta olan yazla beraber, Alice'in –her tondan ve her perdeden, gözyaşından yakarışlara, pohpohlamalardan tehditlere kadar– her türden yalvarmalarına karşın, gönüllü olarak tatilde kızların gelmesini kabul ettim ama ne o ne de Roger gelmeyecekti. Artık onları evimde istemiyordum, ne onu ne öbürünü. O defter kapanmıştı.

Alice benim katlanılmaz olduğuma karar kıldı ve çevresindekilere benim asabi, kaprisli, inatçı, sabit fikirli, bazen de hain olduğumu, kızının suratına kapıyı kapatabilen, evine adımını attırmayan, kocamış bir yazar olduğumu anlattı. Çoğunlukla, yaşlı yazarlar beraber yaşanması kesinlikle mümkün olmayan birileri haline geliyorlardı ve o, benim tam da bu yola girdiğimi düşünüyordu. Sadece bir köpeğe göz kulak olabilmeyi ve sayfalar karalayarak bomboş koca bir evin içinde dönüp durmayı becerebilecek hâldeydim. İnsandan kaçan, yabanıl, kocamış bir hayvan.

Harika. Benim adıma reklamın iyisi kötüsü olmaz düsturundan yola çıkarak yaptığı ifşaat için ona minnettardım. Bana ters düşecek olan benim temsilcim değildi.

Ardından, bir saat geçmeden, Judith'i işyerinden aradım ve o iki istenmeyen kişi için yaptığım hazırlıkları haber verdim. Gökyüzü apaçıktı. Zamanın daraldığını ve ikizlerin gelişiyle

ilgili ayrıntıları en kısa zamanda ayarlama işinin tamamen bize bağlı olduğunu ekledim.

Dayanıklı olduğum için, babalık zorunluluklarıma teslim olmadığım için kendimle gurur duyuyordum –ve çelişkili bir şekilde, bunlar o kadar da zor olmamıştı. Belki de, diyordum kendi kendime, artık hiçbir şey o kadar da zor görünmeyecek bana.

~

Gelişine hazırlandım. Öncesinde, iki gün boyunca havalandırdım odasını. Gündelikçi bir kadın tuttum. Taylandlı bahçıvanı çağırdım.

Bu tatil fırsatıyla Judith ve benim sürdüreceğimiz ortak yaşam tecrübesinden, bu bir süreliğine olan, geçici geri dönüşten oldukça memnundum. Arabasından inerken, sonra bahçeden beyaz tayyörü ve mavi yüksek topuklularıyla geçerken onu izliyordum, yaraları artık tamamen iyileşmiş gibiydi ve çok formda görünüyordu bence. Kurşun karnının kenarından geçmişti yine de geriye pek fazla bir iz kalmamış gibi görünüyordu. Onu çok etkileyici, dayanıklı buluyordum.

İki valizini –her biri rahat bir otuz küsur kilo ediyordu– yukarı, odasına çıkardım.

Bu vesileyle birkaç kelam edebilmek istedim.

"Teşekkür ederim" deyiverdim.

~

Anne-Lucie ve Lucie-Anne, gelir gelmez üzerime doğru fırladılar ve hemen kolumda tuttuğum Petit-Bateau poşetine yüzlerinde tanıdık bir gülümsemeyle atıldılar –temeldeki bağlılıklarını, anneanneleri gibi pamukluya olan düşkünlüklerini belirttiklerinde bazı tartışmalar yaşamıştık.

Mükemmel bir haldeydim. Judith ve ben, birlikte, basit ama harikulade bir akşam geçirmiştik –ikimiz de kesin olarak bunun böyle olmasına karar vermiştik ama ne olursa olsun, hiçbir şey belli değildi, hiçbir şey bize, hala karşılıklı oturabilmeyi

becerebilen iki insan olduğumuzun garantisini veremiyordu, birimiz çıkıp da bunun imkansız olduğunu ifşa edebiliyordu tüm güzel çabalara karşın, hiçbir şey belli değildi– ikimiz de, ateşböcekleri eşliğinde, bahçenin ılık esintisi içerisinde sonlanan harika bir akşam geçirmiştik.

Alice kafasını bir örtüyle örtmüştü ve gözlerinde kocaman siyah güneş gözlükleri vardı –bir canlandırma ödülü için tüm şatafatıyla pistte kendini göstermesine rağmen, Cannes'da hiçbir şey kazanamamıştı.

Beni biraz öteye sürükledikten sonra "Sana yalvarmayacağım" dedi dişlerinin arasından. "Elbette dizlerine kapanmayacağım."

Ona tamamen içten bir gülümsemeyle baktım. "Sahip olduğumuz şeyleri koruyalım en azından, dedim. Bunca pervasız olmayalım."

İkizler, eşyalarının atlıkarıncanın yolunda hazır ve nazır olduğunu bildirmek için bana büyükçe bir işaret yaptılar.

Alice başını eğdi ve uzunca birkaç saniye boyunca donmuş bir sessizliğe gömüldü. "Neden o?" deyiverdi tanınması güç bir sesle.

Başını kaldırmasını, gözlerimin içine bakmasını bekledim; ama öylece sessizce duruyordu. "Bin bir sebebi vardır Alice" diyerek karşılık verdim.

~

Elbette, Judith ve benim, tekrar beraber olmak gibi bir niyetimiz yoktu, her şeyin farkında olarak düşündüğümüzde, o da ben de, geçmişe dönemez ve geçmişin hatalarını düzeltemezdik. Yine de bu, günler ve aylar geçip giderken, zaman zaman birbirimize iyi davranmamıza engel değildi. Hiçbir şeye değişilmezdi yan yana olmak. Bir nebze aydınlığı zorlamayan bir son hiçbir şeye değişilmezdi. Romanın başkaca bir akışını haksız bir dinginliğe boğmayan bir son hiçbir şeye değişilmezdi.

~

Yani, bu güzel yaz mevsimi, artık pek de inanmadığım bu sakinlik hâli, bu sığınak; bunların, gerçekdışı ve kanlı bir karmaşanın içine düşmesine sanki ramak kalmıştı.

Böylece, birkaç ay öncesinde Alice'in baskılarının, diğerlerine nazaran ateşe körükle gitmekten başka bir işe yaramadığı bir krizin en şiddetli dönemlerinde –onurum mevzu bahis olacağa benziyordu ve onurum sanki kızımın şu sıralar dünyada en çok ilgilendiği şey gibi görünüyordu– en sonunda, vay canına, ben de ateşe körükle gitmeye karar vermiş ve madeni bir akşamüzeri, yola koyulmuştum. Sıcak bir hava esiyordu toprakların derinlerinden açıklara doğru ve gümbürdeyerek, bulutlar ise köpüklerle kaplı okyanusun üzerinde aşınmaktaydı vs.

Solgun, karanlık bir halde, Jérémie'nin kapısının önünde durmuştum. Taraçanın üzerinde kozalaklar yuvarlanıyordu, rüzgâr gıcırdayan ve çıtırdayan dalların arasında uğulduyordu, ufuk kaybolmaya başlıyordu, solgun bir mum gibi titriyordu, eşikteki aydınlık 'sert rüzgârlarda inleyerek sallanan 1900'ler stilindeki fenerden geliyordu.

Genellikle, bu kapıda görmeye alıştığım kişi A.M.'ydi, onu ziyaret ediyordum, sırlarımı –bir kadeh içtikten sonra– açmak için ona geliyordum ama A.M. bizi bırakıp gitmişti ve eşikte Judith'i gördüğümde kısa bir şok geçirdim –onu burada bulacağımı ummuş olduğum hâlde.

Elinde bir kadeh olduğunu, kulaklarının hafifçe kızarmış olduğunu fark ettim.

"Bu bağlamda kulakların kızarmış olması bana tamamen olağan geliyordu, dedim otururken. Yanakların da öyle. Tamamen normal."

Gözlerini yere indirdi. "Jérémie birazdan gelecektir."

"Ne? Çok güzel. Acelem yok."

Bana bir kadeh verdi. Bacak bacak üstüne attım.

Sonra çözdüm bacaklarımı yeniden.

"Bol bol vaktim var" dedim hemen birkaç dakika sonra.

Uzun uzun izliyordum onu, sonra ona, tamamen ona doğru eğilmiş ve bardağımı doldurması için ona rica ederken, içine şeytan kaçıp kaçmadığını ya da kafayı yiyip yemediğini sordum.

"Sanırım, ikisi de" diye karşılık verdi ikinci şişeyi açarken.

Onun sarhoş halini çok az görmüştüm. Bu beni, on iki yıllık ortak hayatımız içerisinde yaşadığımız özellikle neşeli yahut depresif bazı dönemlere götürmüştü ve bir an gerçekten nostaljiye kapılmıştım.

Judith, Johanna'nın yerine geçmemişti ve beni terk etmek için daha şiddetsiz bir yolu tercih etmişti, kuşkusuz ama bu yol da, ne olursa olsun yeterince acı verici bir biçimde meydana geliyordu.

Zaman düşmandı, mesafeydi. Gün be gün, Johanna'nın görüntüsü ruhumla git gide bir olmaya başlamıştı, daha mükemmelleştirmiştim onu, ona dünyanın tüm güzelliklerini daha da çok atfetmiştim. Hiçbir kadın bu cehennemi mekanizmaya karşı durmaya cesaret edemezdi. Kişisel olarak, her halükârda, bu konuda elimden hiçbir şey gelmemişti. Kendime sebepler buluşum bir işe yaramamıştı.

Etrafıma bir baktım. "Temizlik mi yaptın bu evde?"

"Burada mı? Hayır, tabii ki."

"Ah, iyi."

"Aman Tanrım."

"Ne var?"

"Aman Tanrım."

"Tabii ya, ne zannediyordun?"

Kadehimi bitirdim ve geriye dönmeye hazırlanırken o halının üzerinde debeleniyordu. Karşısında durdum.

"Alice haklıydı. Bu karşılaşma aşırı gülünç. Aksini söyleme. O nerede, biliniyor mu nerede olduğu?"

Bir kez daha, gözlerim, şöminenin üzerinde duran, Jérémie'nin babasının fotoğrafına takıldı –adam sürekli mayosuyla yarış bisikletinin önünde poz verir hâldeydi– ve gözleri

kaçamak bakışlarla bakan, belli belirsiz gülümseyen bu adamın bizim burada karşılaştığımız yığınla sıkıntının tam da temelinde olmasını garip karşılamıyordum.

"Grisons eti ha? Tabii, çok severim. İsviçre'de yaşadım bir süre. Ama açık olmak gerekirse; bir şeyler atıştırmaya gelmedim. Judith. Beni korkutmaya başlama. Dikkat et. El sıkışarak ayrılmayacağız. Bunu sana garanti ederim."

"Öğleden sonrasını sana yabanmersinli tart hazırlamakla geçirdi."

"İnanmıyorum."

"Bence seni gerçekten seviyor. Çok seviyor. Gidip fırına bakabilirsin bana inanmıyorsan."

Geri dönüp oturdum.

"Defolup gitsem daha iyi ederdim" dedim şöyle bir düşünüp. Başımı salladım ve kalktım. Gidip fırını kolaçan ettim ve tart ve kokusu gerçekten de oradaydı ve benim tarifimi kullandığını bir bakışta anladım.

Çıkartıp derin bir nefes aldım.

İçeriye geri döndüm.

~

"Hiçbir şey aramıyor muydun? Hiçbir şey aramıyor muydun? Nasıl olur Judith? *Hiçbir şey aramıyordun öyle mi?* Bakışlarımı yakalamaya çalıştı; ama kendi bakışları yok oldu gitti."

~

Yaklaşık bir saat sonra caddeye park etmişti. Judith, kustuktan sonra kendini çok daha iyi hissetmişti –yani bir çeşit aklanma duygusunu tattıktan *sonra*– kaldırımın kenarına dizili çöp kutularının göçtüğünü duyduğumuzda daha yenice bir şişe Contrex'i bitirmişti. Biraz kulak kabartarak, rüzgâra rağmen hafif bir müzik sesi işittim –ve sanıyorum ki Jimi Hendrix'ten *All along the watchtower*'dı çalan.

"Ne yapıyor?" diye sordu Judith.

"Direksiyonun başında öylece duruyor. Bira içiyor. Beni görmüş olabilir mi merak ediyorum."

Dışarı çıktık. Parıldayan ay ışığının altında bahçeyi geçtim, ardından, kapıya doğru eğilir eğilmez araba ileriye doğru fırladı ve birkaç metre ötede duruverdi. Gülmek geldi ve doğruldum hemen. "Çok hoş gerçekten!" dedim.

Bu arada, şişmiş suratını ve koltuktaki bira şişelerini görebilmiştim.

"Yine ne halt ettin sen?" diyerek iç çektim ve yeniden abaya doğru yöneldim. "Yine neye karşı savaş açtın aptal herif?"

Araba tekrar ileriye doğru fırladı. "Yapma şunu lütfen!" dedim. Köpeği arka camdan sıvıştı ve fırlayıp yanıma geldi. "Konuşmamız lazım Jérémie, dedim elimi arabanın kapısına koyup. Fazla vaktim yok bu..." Gaza bastığında az kalsın devirecekti beni.

"Tamam, dedim kollarımı havaya kaldırarak ve gerisin geri dönerek. Vazgeçiyorum."

Yolda Judith'i de kolundan yakalayıp yanıma aldım, bu sırada Jérémie hizamıza ulaşmak için yolundan dönerek peşimizden geliyordu.

"Hey!" diye bağırdı.

Cevap vermedim, dikkatimi en ufak bir biçimde dahi olsa yöneltmedim. Judith'i sıkı sıkı tutarak yürüyordum –bir zafiyet anıyla genç aşığının tarafına geçmesin diye; yine de yalnızca belirsiz bir direnç gösteriyordu bana.

"*Hey!!*" diye bağırdı yeniden ani bir fren yaparak, bu sırada biz bahçenin içerisinde iki koldan ilerliyorduk.

Kulakları sağır eden bir silah sesiyle olduğumuz yerde donakaldık. Judith'in bakışlarıyla karşılaştım. Ona bu konuda, kendi kendime kızdığımdan daha fazla kızmıyordum, gerçekten ama bunca aptallık edişimiz, bunca saflık, bunca ahmaklık, düşüncesizlik ve hepsi, hepsi allak bullak ediyordu insanı. Jérémie'nin elinde *bir tabanca* vardı. Bir benzinliği soyan, hayatının kaderini kesip atan, tam göğsünün ortasına bir kurşun

sıkmış olan bu çocuk, aynı çocuktu, Jérémie'den başkası değildi ve bahse girerim tamamen sarhoştu. Dişlerimi sıkarak küfrettim.

Zincirinden boşanmış gibi, bir anda arabasından çıkıverdi ve dosdoğru üzerimize koşturmaya başladı. Tişörtü paramparça olmuştu, acınacak hâldeydi suratı, burun kemeri yarılmış, gözü morarmış, şişmiş, neredeyse feri kaçmıştı –bana kalırsa, bu kesinlikle, bu sporla uğraştığından beri yediği en temiz dayaktı. Uzaktan gelen bir takım ışıklar sırtındaki üç yıldızlı nişanı aydınlatıyordu.

Judith'in karşısında dizlerinin üzerine düştü, sanki kutsal bakire Meryem'in ayaklarına kapanmış bir zavallı gibi görünüyordu. Bu yola girersek çok acı anların o kadar da uzakta olmadığını kestirebiliyordum –bir kadının ayaklarına kapanmanın hiçbir şeyi kurtarmayacağını öğrenmesi gerekecekti. Batı ahlakındaki en çetin hayat derslerinden biri buydu.

Bu sırada, ikinci el silah sesi patlayıverdi ve Judith'le benim üzerimize kan bulaştı ve başka daha yoğun bir takım maddeler saçıldı. Jérémie sırt üstü yere devrildi. Sıra Judith'teydi. Judith perişan halde gözlerini kocaman açarak yanlış bir yol izlemiş olduğunun farkına varıyordu.

Affedilemeyenler, 60'larında olan ve gençliğindeki popülaritesi azalmış bir yazarın yaşamına ve dolayısıyla yazarlığına dair dönüm noktalarını, darboğazlarını anlatan bir roman. Djian'ın gündelik, samimi ve etkileyici üslubu, *Affedilemeyenler*'de, Francis'in yazarlığa dair yaratım süreci ve hayatındaki sorunların yaratılış süreçleriyle paralel giden bir hikâyenin içine çekiyor bizi.

"Affedilemeyenler"den sadece biri olan Francis, geçmişin etkisini üzerinde taşıyan, ölümlerle yaşamların hatalarını bir yandan kabul etmeye çalışırken, öte yandan karşısında durmak için yalnızlığa, sığınağı olan yazılarına dönmeye uğraş veren bir baba, bir eş, liseden eski bir dost; hain, şüpheci, bencil, acımasız da olabilen bir büyükbaba. Francis, aşırılıklara karşı bir yandan yaşlılığın dayattığı olgunlukla tepki vermek, bir yandan da yaşlılığın çirkinlik, güçsüzlük, monotonluk demek olmadığı hissini dışa vurmak arasında istemli bir şekilde bocalar. Sadece romanlarını değil hayatını da kurgular. Francis, farkında bir karakterdir.

Djian, tahlilleri ve tasvirleriyle, imgelemimizde capcanlı "insan"lar yaratıyor. Birbirleriyle çatışan, vahşice sonlara yol açabilen, kırıp döken ama yeniden kurmak adına birbirlerine erişebilmek uğraşında olan, yolları kesişen, anlayan; ama gizleyen, bilen; ama sormayan insanlar Djian'ın "affedilemeyenleri". Affedilemeyenler, hayatlarını mahveden değil tam tersine o hayatları inşa eden hataların failleri.

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-975-539-812-9
9 789755 398129

THG
039010
BVL

13 TL